

58

Δ Ε Λ Τ Ι Ο Τ Υ Π Ο Υ

Έχουμε την τιμή να παρουσιάσουμε σήμερα δυο βιβλία του Μίκη Θεοδωράκη, το **"ΑΝΤΙΜΑΝΙΦΕΣΤΟ"** και το **"ΠΟΥ ΠΑΜΕ;"**. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζουν οι "Είκοσι Θέσεις (του) για την Ελλάδα, σήμερα", που αποτελούν προσχέδιο για πρόγραμμα πολιτικής κίνησης, καθώς επίσης και τα κείμενά του "Η Σχέση μου με την Αριστερά" και "Για Κυβέρνηση Εθνικής Συνεργασίας", που περιλαμβάνονται στο **"ΠΟΥ ΠΑΜΕ;"**. Τούτο το βιβλίο μαζί με το **"ΑΝΤΙΜΑΝΙΦΕΣΤΟ"**, "εκφράζει τη στάση (του) στις σύγχρονες εξελίξεις, φιλοσοφικά, ιδεολογικά, πολιτικά".

Με την ευκαιρία θα θέλαμε να τονίσουμε ότι θεωρούμε προσφορά του Μ.Θ. τις τοποθετήσεις του, στο διάλογο της Αριστεράς, στην άρθρωση σύγχρονου πολιτικού λόγου με φαντασία, έμπνευση, ευαισθησία, **διαρακτικότητα**. Αλήθεια, πόσες φορές θα πρέπει να επιβεβαιωθεί ακόμα για να σταματήσει η κατά συρροήν αμφισβήτηση ή απόρριψη κάθε πολιτικής πρότασής του ή σκέψης του; Ας θυμηθούμε μόνο το **"ΠΩΛΟΥΜΑΙ"**, προς τον Κοσκωτά και τους συνενόχους του, την ώρα που τα μεγαλεπήβολα σχέδιά τους βρίσκονταν σε εξέλιξη. Γνωρίζουμε πόσο πιστεύουν ότι ο Μ.Θ. "δεν δικαιούται δια να ομιλεί!". Πως συγκεντρώνει εναντίον του τα πυρά του "αυριανικού" φασισμού. Γιατί ο πολιτικός λόγος του και το έργο του είναι πηγές αντισωμάτων, αντίστασης, στο ιδεολογικό AIDS, στον κοινωνικό εκφασισμό, στον εθισμό στο πολιτικό έγκλημα, στους ετεροχρονισμένους εμφυλιοπολεμικούς, στα σχέδια της ανωμαλίας.

Παρουσιάζουμε τα βιβλία τούτα σε εκδόσεις με υψηλή αισθητική ποιότητα, αφ' ενός μεν τιμώντας τον Μ. Θεοδωράκη, αφ' ετέρου δε ως απάντηση στη χυδαιότητα του λαϊκισμού, γεγονός που επιβάλλει να είμαστε τόσο λίγο "ουδέτεροι".

10. 5. 1989

ΜΙΚΗΝ ΘΥΟΔΩΡΑΚΗΣ.

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ.

Δέν μπορείς νά ἐξηγήσεις τά κοινωνικά φαινόμενα μόνο μέ τίς στατιστικές. Ούτε μέ τίς οικονομικές, μαρξιστικές καί μή, θεωρείες. Ούτε μόνο μέ τό λόγο ἤ τά μαθηματικά. Ἡ ζωή εἶναι κάτι πολύ πιδ βαθύ ἀπ' ἄλ' αὐτά. Καί νά πού ἕνας μή μουσικός, ἕνας οικονομολόγος πολιτικός, ὁ Ζάκ 'Αταλί, τοποθετεῖ τή συνείδηση θῆλεγα τοῦ κοινωνικοῦ γίνεσθαι στόν "ὀργανωμένο θόρυβον" τῆ μουσικῆ!

Εἶμαι ἕνας μουσικός πού ζυμώθηκα μέσα στήν πρόσφατη ἱστορία τῆς χώρας μας. Ἀπό ἰδιουσυγκρασία ἤρρεσε νά βρίσκομαι ἐκεῖ ὅπου ἡ δεινὴ στροβιλίζει γύρω τῆς σάν ἄχαρα τοῦς ἀνθρώπους. Ἐκεῖ ὅπου ὁ ἐκκώφαντικός θόρυβος τῶν γεγονότων τραντάζει τοῦς τοίχους καί τίς συνειδήσεις. Μ' ἄρρεσε ὁ θόρυβος. Ὁ θόρυβος τῆς διαδήλωσης. Τῆς μάχης. Τοῦ τραγουδιοῦ. Τοῦ θρήνου. Τοῦ παιάνα. Ὁ θόρυβος μέ τραβοῦσε σά μαγνήτης. Τότε ἤρρηνα σπίτι, μάννα, μνηστή νά τρέξω στήν καρδιά τοῦ θορύβου. "Ἔτσι ἔγινα τραγουδιστής, διαδηλωτής, μαχητής. Οἱ ἄνθρωποι μέ φόβιζαν καί μέ φοβίζουσαν." Ὅταν εἶναι ἕνας-ἕνας, τότε μυρίζω τό ἀνθρωποειδές γεμᾶτο πανικό, καχυποψία, πονηριά καί δίψα γιά σάρκα. Καί ἐξουσία. "Ὅμως ὅταν εἶναι πολλοί μαζί -στό στάδιο, στή διαδήλωση, στή μάχη, στή χορωδία- καί κυρίως ὅταν φωνάζουσαν ὄλοι μαζί- ρυθμικά, ὅταν τραγουδοῦσαν, προπαντός, τότε φαίνεται πός ἀποκτοῦσαν σιγουριά. Τό ἀνθρωποειδές ὀποχωρεῖ. Ὑπάρχει ἐμπιστοσύνη. Ὁ ἄνθρωπος ἡμερεῖται. Τότε μπορείς νά ἀναπνεύσεις. Νά ἀφαιθεῖς, νά χαρεῖς, νά τραγουδήσεις κι' ἐσὺ μέ ξεγνοιασιά.

"Ὅμως προσοχή. Ἡ διαδήλωση δέν μπορεί νά κρατήσῃ αἰώνια. Οἱ ἄνθρωποι

THE PROPOSAL

PROPOSING THE PLAN

The first step in the process of proposing a plan is to identify the problem or opportunity that the plan is intended to address. This involves a thorough analysis of the current situation, including the strengths and weaknesses of the organization, the needs and expectations of the stakeholders, and the external environment. Once the problem is clearly defined, the next step is to develop a clear and concise statement of the proposed plan, outlining the objectives, the scope, and the expected benefits. This statement should be supported by a detailed analysis of the costs and benefits of the plan, and a comparison of the proposed plan with alternative solutions. The final step in the process is to prepare a formal proposal document, which should be presented to the decision-makers in a clear and professional manner.

After the proposal has been presented, the next step is to engage in a process of consultation and negotiation with the decision-makers. This involves listening to their concerns and objections, and providing clear and convincing responses. It is important to be flexible and open to feedback, and to be prepared to make adjustments to the plan as needed. The goal is to reach a mutually agreeable solution that addresses the concerns of all parties involved. Once a decision has been reached, the next step is to develop a detailed implementation plan, which should outline the specific steps to be taken, the resources required, and the timeline for completion. This plan should be communicated to all relevant parties, and should be monitored and evaluated regularly to ensure that the plan is being implemented effectively and that the desired outcomes are being achieved.

The final step in the process of proposing a plan is to evaluate the results of the plan and to make any necessary adjustments. This involves monitoring the progress of the plan, and comparing the actual results with the expected outcomes. If there are any significant deviations, it is important to identify the causes and to take corrective action. It is also important to document the results of the plan, and to share this information with the stakeholders. This will help to build trust and confidence in the plan, and will provide valuable feedback for future planning efforts.

In conclusion, the process of proposing a plan is a complex and multi-step process that requires careful planning, communication, and negotiation. By following the steps outlined above, organizations can increase their chances of developing and implementing successful plans that address their needs and expectations, and that provide a clear path forward for the future.

θά σκορπίσουν. θά γίνουν ρυάκια. Όμάδες, κόμματα, άρχηγοί. θά μοϋν σέ γραφεΐα μέ σκοπό νά δαμάσουν τή διαδήλωση, τή χωριόλα, τό τραγοϋδι. θά βγάλουν στή φώρα στατιστικές, άριθμούς, θεωρητες. θά υποχθεθούν παραδείσους. Γιά νά τυλίξουν τούς άνθρώπους. Νά τούς κοιμήσουν. Νά γίνει ή διαδήλωση πειθαρχημένο σϋμα μέ ρυθμό τή θέληση τοϋ άρχηγοϋ. Νά γίνει τό τραγοϋδι ύνος στήν έξουσία.

Τότε οι άνθρωποι γίνονται νούμερα, μυμήγκια, στρατιώτες. Τότε ή άληθινή διαδήλωση, τό άληθινό τραγοϋδι γίνονται ύπόγεια ποτάμια. Είναι αϋτή ή βαθειά μουσική πού πρέπει νά δώσει σιγουριά στους άνθρώπους όταν ο κόσμος γίνεται ύλο καί πιό παράλογος.

"Η δυτική γνωσιολογία, -λέει ο Αταλι-, προσπαθεΐ έδω καί 25 αΐνες νά δει τόν κόσμο" : Λάθος! Γιατί ~~ο~~ τόν κόσμο "δέν τόν βλέπουν, αλλά τόν άκοϋν. Δέν μπορεΐς νά τόν διαβάσεις, αλλά νά τόν άκούσεις".

Μέσα σ' αϋτά τά λόγια βρισκώ τή δικαίωση μιās ζωής πού έδω καί 40 χρόνια άκούει τόν κόσμο. Από τά 1940, τήν εισβολή των Ιταλών, ένας νέος "θόρυβος" γεννήθηκε στή βάση τής ελληνικής κοινωνίας. Γρήγορα έσμιξε μέ τίς έκπυροσροτήσεις των όπλων. Τούς βομβαρδισμούς, τούς θρήνους. Τούς σιδερένιους ήχους τής διαταγής των κατακτητών. Καί σέ λίγο τίς πρώτες διαδικές κραυγές στή διαδήλωση. Τά διαδικά τραγοϋδια. "Έτσι βούτηξα στήν καρδιά τοϋ "ήχου", αναζητώντάς τον εκεί πού ή ένταση είναι πιό δυνατή, πιό διαδική. "Απ' όλους τούς "ήχους" οι πιό γοητευτικοί -γιατί ήσαν μεγαλειώδεις καί άσύλληπτοι- ήταν ο ήχος των βομβαρδισμών, ο ήχος τής μάχης καί ο ήχος τής διαδήλωσης. Καί οι τρεις είχαν τό ρίγος τοϋ θανάτου." Όμως ήσαν τόσο "ζωντανοί", παρόντες, πού γρήγορα ή συνείδησή σου λές καί γινόταν πιό δυνατή από τό θάνατο. "Ο "ήχος", έκφραση ζωής στήν άκμαίότερη μορφή της, σέ

δεν γούσε πέρα από τό θάνατο. "Αν σκοτωνόσουν τότε μέσα στον "ήχο", είναι σά νά τυλιγόσουν γιά πάντα τή ζωή. Ήσουν θάνατος, νά πετῶς γιά πάντα μέ τή στερὰ τοῦ ἤχου. "Ἔτσι φαντάζονται ἀκόμα τοὺς σκοτωμένους ἐκεῖνη τῆς ἐποχῆς. Ἐτό βομβαρδισμό, στή μάχη ἢ στή διαδήλωση.

Ὁ βασανιστικὸς ἤχος ἐκεῖνος πού σέ σκοτάνει καί ^{ἂν} ἀκόμα συμβεῖ νά μὴν πεθάνεις, νά μείνεις ζωντανός, εἶναι ὁ ἤχος τοῦ βασανισμοῦ.

Ἡ Μακρόνησος εἶναι γιά μένα ὁ δυναμικὸς ἤχος βασανισμοῦ. Ἡ Ἀσφάλεια τοῦ 67 εἶναι ὁ ἀτομικὸς. Καί οἱ δύο μορφές αὐτῶν τῶν ἤχων σκότωσαν μέσα μου ἕνα κομμάτι τοῦ ἀνθρώπου πού εἶμαι. Ὁ δυναμικὸς ἤχος τῆς Μακρονήσου -300 οἱ βασανιζόμενοι καί μερικὲς ἑκατοντάδες οἱ βασανιστές- (26 Μαρτίου 1949) μὲ σκότωνε κάθε μέρα γιά δέκα περίπου χρόνια. Δέν μὲ ἤφησε οὔτε γιά μιὰ στιγμή. Ὅμως πολὺ συχνὰ ξανάρχονταν ὅπως ἀκριβῶς ἦταν: Τρομερὸς, μεγαλειώδης, ἀσάλλητος, δηλητηριώδης. Μὲ νύχια καί μὲ Ευρόπια. Εἶναι σύμπτωση τᾶχα ὅτι ἀπαλόχτημα ἀπὸ τὴς Ἐρινύες αὐτῆς μόλις ἀνακάλυψα τὴ λαϊκὴ μουσικὴ φλέβα γράφοντας τὸν ΕΠΙΤΑΓΙΟ στὴ 1959;

Ὁ ἄλλος ἤχος, ὁ ἀτομικὸς, ὁ ἤχος τῆς ταραχῆς, ἤχος σφαγεῶν, μὲ δολοφόνησε. Ἡ μόνη σωτηρία, ἡ μάχη, ἡ διαδήλωση, ἦρθε καί δέν ἦρθε.

Κάποιοι -κάποιοι- κάποτε φοβήθηκαν τὴ νέα διαδήλωση. Φοβήθηκαν τὸ νέο ἤχο, τὸ νέα τραγῳδία, τὴ νέα ἐπιτέδω.

Πρὸς στιγμήν, γιά τὴν ἕρα, φάνηκαν πρὸ δυνατό ἀπὸ τὸν ἤχο, τὸ τραγῳδί, τὴν ἐπιτέδω, τὴ διαδήλωση.

Μὲ τὸ νά ζυμωθῶ ὅμως τρία χρόνια μὲ τόσους καί τέτοιους ἤχους, κατάντησα νά γίνω κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἤχος, νά γίνω σῆμα πού νά δέχεται καί νά δίνει ἤχο.

1870
The first of these, "The American and the English," is a
satirical and humorous account of the English and their
ways of thinking, and is one of the best of its kind.
The second, "The English and the American," is a
satirical and humorous account of the American and his
ways of thinking, and is one of the best of its kind.
The third, "The English and the American," is a
satirical and humorous account of the English and their
ways of thinking, and is one of the best of its kind.
The fourth, "The English and the American," is a
satirical and humorous account of the American and his
ways of thinking, and is one of the best of its kind.
The fifth, "The English and the American," is a
satirical and humorous account of the English and their
ways of thinking, and is one of the best of its kind.
The sixth, "The English and the American," is a
satirical and humorous account of the American and his
ways of thinking, and is one of the best of its kind.
The seventh, "The English and the American," is a
satirical and humorous account of the English and their
ways of thinking, and is one of the best of its kind.
The eighth, "The English and the American," is a
satirical and humorous account of the American and his
ways of thinking, and is one of the best of its kind.
The ninth, "The English and the American," is a
satirical and humorous account of the English and their
ways of thinking, and is one of the best of its kind.
The tenth, "The English and the American," is a
satirical and humorous account of the American and his
ways of thinking, and is one of the best of its kind.

Ἡ Ἑλληνική Ἀριστερά, πρωτοπορεία στί τελευταία 40 χρόνια, εἶχε τό δικό της "ἦχο". Ὅμως αὐτός ὁ ἦχος δέν ἦταν ἕλλος ἀπό κείνον ποῦ ὅπως εἶδαμε γεννήθηκε στί βόθρ τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς, στί 1940. Ἦταν ὁ ἦχος τῶν ἐλλήνων, γι' αὐτό καί ἡ ἐλληνική ἀριστερά λειτουργεῖ σέ συνείδηση τῶν ἐλλήνων. Ἔτσι καί σήμερα λειτουργεῖ: "Ὅμως ποῦ; Μονάχα ἐκεῖ ποῦ ὑπάρχει πραγματικά - ποῦ ὑπάρχει σάν βίωμα, πραγματικότητα, πρόθε καί" ἦχος". Ἀπλάθ μέσα στί λαό. Χωρίς καμμιά συνάρτηση, σχέση ὁποιαῖ σέ ὄχιους πρίστεφαν ὅτι ἡ διαδήλωση μπορεῖ νά γίνει λόχος τό "σόνθημα" γκλίτσα νά ὀδηγεῖ τό κοπάδι; Καί ὁ "ἦχος", στατιστικές, ὁποσχέσεις, καί κῆθε-εἶδους ἀναλύσεις στήν ἐπιφάνεια τῶν γεγονότων. Πό νά ἀκούω τόν ἦχο τῆς διαδήλωσης μέσα στή διαδήλωση - τόν ἦχο τῆς μάχης μέσα στή μάχη - τόν ἦχο τῶν βασανισμῶν μέσα στούς βασανισμοῦς - μέ μιὰ φοδση τόν ἦχο τοῦ λαοῦ μέσα στί λαό, εἶναι ἕνα δικαίωμα ποῦ τό κατήγησα μόνος-μου μέ τό σπαθί μου. Αὐτοῖ ποῦ μέ βοδῆσαν εἶναι σάν καί μένα. Ἀπλάθ ἕνα κομματί ἀπό τόν ἦχο τό συνολικό. Αὐτοῖ ποῦ μέ ἐμπόδισαν, ποῦ μέ ἀρνήθησαν- μισοῦν τόν "ἦχο", ὀπλάθ μισοῦν αὐτό ποῦ ὀπῆρε - ποῦ ἔγινε μιὰ γιά πάντα- ποῦ ἀκούστηκε μιὰ γιά πάντα κι' ἔτσι ἔμεινε χαραγμένο μιὰ γιά πάντα μέσα στή μνήμη τοῦ ὄλικοῦ καί τοῦ ἄυλου ποῦ εἶναι ἡ πατρίδα καί ἡ ἰστορία τῶν ἀνθρώπων.

Γι' αὐτό, ὁ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΑΥΤΟΥΣΤΟΣ τοῦ 1977 ἀποτελεῖ κορυφαῖο ὀρόσημο μέσα στήν προσωπική μου πορεία: ἡ λαϊκή μου μουσική -1959-1967- ζυμῶθηκε βραθειά μέσα στί λαό, τά γεγονότα, τοῦς ἀγῶνες. Εἶναι ἔτσι ἡ φωτεινή - ἡ γνωστή πλευρά- τῆς σελήνης. Ὑπάρχει ὀμως καί ἡ ἕλλη πλευρά. Καί εἶναι ἐκεῖνη ποῦ συνδέεται, μέ τίς κορυφαῖες στιγμές τοῦ ἀγνωστοῦ ἐλληνικοῦ ἦχου: ὁ

The first of these is the "Moral Reform League", which was organized in 1880, and has since that time been one of the most active and successful of the kind in the country. It has done much to improve the moral character of the people, and has been instrumental in the establishment of many of our best institutions. It has also done much to improve the moral character of the people, and has been instrumental in the establishment of many of our best institutions.

The second of these is the "Moral Reform League", which was organized in 1880, and has since that time been one of the most active and successful of the kind in the country. It has done much to improve the moral character of the people, and has been instrumental in the establishment of many of our best institutions. It has also done much to improve the moral character of the people, and has been instrumental in the establishment of many of our best institutions.

The third of these is the "Moral Reform League", which was organized in 1880, and has since that time been one of the most active and successful of the kind in the country. It has done much to improve the moral character of the people, and has been instrumental in the establishment of many of our best institutions. It has also done much to improve the moral character of the people, and has been instrumental in the establishment of many of our best institutions.

The fourth of these is the "Moral Reform League", which was organized in 1880, and has since that time been one of the most active and successful of the kind in the country. It has done much to improve the moral character of the people, and has been instrumental in the establishment of many of our best institutions. It has also done much to improve the moral character of the people, and has been instrumental in the establishment of many of our best institutions.

ἀπόηχος ἀπό τὰ Δεκεμβριανά.

Ὁ ἦχος τῆς μάχης, τῆς διαδύλωσης, τῆς ἐξορίας, τῶν ἀκτελεστικῶν ἀποσπασμάτων καί τῶν βασανισμῶν μέσα στήν ΠΡΩΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ -1948-52- . Ὁ ἦχος τῶν τάνκς, τοῦ νέου ἀγώνα, τῆς ἀπόγνωσης, τῆς φυλακῆς καί τῶν νέων βασανισμῶν μέσα στόν ΗΛΙΟ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟ -1967- καί τήν ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑΣ -1967-. Ὁ ἦχος τῆς ἐξορίας μέσα στήν Ἑλλάδα -ΠΝΑΥΜΑΤΙΚΟ ΕΜΒΛΗΜΑΤΟ-, 1969- καί ἔξω ἀπό τήν Ἑλλάδα -CANTO GENERAL, 1972-.

Μέ τό λαϊκό τραγοῦδι προσπαθοῦμε νά περάσουμε ἀνάμεσα στά ραγίσματα τοῦ μεγάλου - τοῦ συνολικοῦ καί μεγαλειώδη ἦχου. Ἄν ὁ ἦχος ἐνός λαοῦ εἶναι ἕνα δέντρο - ἕνα πεῦκο-, τό λαϊκό τραγοῦδι εἶναι ἡ ρετσίνη ποῦ στάζει ἀπό τήν κληγή του. Εἶναι τὰ δάκρυα τοῦ δέντρου. Εἶναι τὰ δάκρυα ποῦ ἀνακουφίζουν τό λαό γιατί τό νοιώθει στά καυτά μάγουλά του σάν βάλσαμο ποῦ δροσίζει, ἀνακουφίζει καί τελικά δυναμώνει τήν πίστη καί τήν ἐλπίδα.

Μέ τό δρατόριο, τή Συμφωνία, τό τραγοῦδι-ποταμός καί ἄλλες μεγάλες μουσικές φόρμες προσπαθοῦμε νά ἀναπαράγουμε τόν ἦχο τό συνολικό, ἔν ὄχι στό σύνολό του/γιατί αὐτό εἶναι ἀδύνατο, τουλάχιστον νά δάσουμε τό χαρακτήρα του ἢ κάποια ἀπό τίς μορφές καί τοῦς ἀποηχοῦς του.

Πρόκειται λοιπόν γιά προσπάθεια ποῦ ἀντίθετα ἀπό τό λαϊκό τραγοῦδι πρέπει νά ποῦν τό λαό γιατί εἶναι τίς κληγές του, ἀναταράζει τίς πικρές μνήμες.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΑΤΤΑΛΙ.

Ἡ δυτική γνωσιολογία τελνει, ἐδῶ καὶ 25 αἰῶνες, νὰ δεῖ τὸν κόσμο. Δέν κατανόησε ὅτι τὸν κόσμο δέν τὸν κυτᾶζουν, ἀλλὰ τὸν ἀκοῦν. Δέν τὸν διαβάζεις. Τὸν ἀκοῦς.

.....

Πρέπει νὰ μάθουμε νὰ κρίνουμε μὲ κοινωνία βασισμένοι ^{περιπέτη} στοὺς θορβους της, ἐξετάζοντας τὴν τέχνη της καὶ τοὺς γιωρτασμοὺς της, παρὰ τίς στατιστικές της.

Ἀκουγοντας τοὺς θορβους, θὰ μπορέσουμε νὰ κατανοήσουμε καλλίτερα ποῦ μᾶς ὀδηγεῖ ἡ τρέλλα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ὕπολογισμῶν καθὼς καὶ ποιὲς ἐλπίδες μπορεῖ ἀκόμα νὰ ὑπάρχουν. Ἡ μουσική, διπλοκρῶση καὶ εὐθραστη, φαινομενικά ἀλάσων καὶ δευτερευουσα, πλημμύρησε τὸν σημερινὸ κόσμο καὶ τὴν καθημερινή μας ζωή. Σήμερα ἔγινε ἀναπόφευκτη, λές καὶ ἕνας ^{οὐκείος} θορβος νὰ πρέπει νὰ σιγουρέψει τοὺς ἀνθρώπους καθὼς ὁ κόσμος ποῦ ζοῦμε γίνεται ὅλο καὶ πιὸ πολὺ παράλογος.

.....

Ἡ μουσική, ἄυλη ἀπόλαυση ποῦ ἔγινε ἐμπόρευμα, ἔρχεται νὰ προαναγγελεῖ τὴν κοινωνία τοῦ "ἐμβλήματος", τὴν κοινωνία τοῦ ἄυλου ποῦ κουλιάται, τῆς κοινωνικῆς σχέσης ποῦ ἐνσωποιεῖται μέσα στὸ χρῆμα.

Προαναγγελεῖ γιατί εἶναι προφητική. Γιατί πάντοτε περιεῖχε μέσα στίς ἀρχές της τὴν ἀναγγελία τῶν καιρῶν τοῦ μέλλοντος.

.....

Ἡ μουσική εἶναι μπροστὰ μας, ὑπάρχει, γιὰ νὰ μᾶς κάνει νὰ ἀκοῦμε τὴν ἀλλαγὴ. Μᾶς βοηθάει λοιπὸν νὰ ἀναλάβουμε τίς καινοβργίες ^{καθαριῶν} ποιότητες, τὴν

.....
.....
.....

.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....

νέα δυναμική που θα εκφυλήσει μια κοινωνική ~~ηλικιωμένη~~ θεωρία σήμερα απο-
^{στρωμένη}
 κρυστάλλινη, παγιδευμένη και θνησιγενή.

Καθρέφτης της κοινωνίας, μās δόηγετ σε μια βεβαιότητα-ότι η κοινωνία
 είναι κάτι πολύ περισσότερο απ'αυτό που θέλουν να μās τήν περιγράψουν οι
 οικονομικές θεωρητές, μαρξιστικές και άλλες. Η μουσική είναι κάτι πολύ περισ-
 σότερο από αντικείμενο μελετήσης: είναι ένα μέσον για να κατανοήσουμε τον
 κόσμο. Ένα εργαλείο γνώσης. Σήμερα καμιά θεωρητική αποκόηση με βάση τη φιλοσο-
 φία ή τα μαθηματικά δεν αρκεί για να συλλάβουμε τήν ουσία των καιρών: το
 ποιητικό και το άδριστο, τήν απειλή και τή βία.

.....

Πρέπει λοιπόν να φαντασθούμε θεωρητικές φόρμες έντελως νέες για να
 μιλήσουμε στις νέες πραγματικότητες. Η μουσική, οργάνωση του θορύβου, είναι
 μία απ'αυτές τις φόρμες. Αντανακλά τήν κατασκευή της κοινωνίας. Είναι η μαγνη-
 τιστική και πάνω της καταγράφονται οι κραδασμοί και τα σήματα εκείνα που
 δημιουργούν τήν κοινωνία. Όργανο της γνώσης, μās δόηγετ ν' αποκρυπτογραφήσουμε
τήν ήχητική φόρμα της γνώσης. Σήμερα διαπιστώνει κανείς ότι η μουσική ακο-
 γεται πάρα πολύ λίγο. Και όπως συμβαίνει με όλα τα ταμπα, της κοινωνικής
 ζωής, που οι νόμοι τους κατεδαφίζονται -ή σεξουαλικότητα, ή οικογένεια, ή
 πολιτική- , τήν λογοκρίνουμε άρνούμενοι να αναγνωρίσουμε τις συνέπειες. Η
 μουσική βρίσκει τις ρίζες της μέσα στον ιερατικό φόνο, του οποίου είναι μια
 αναπαράσταση, φόρμα έλδσεων της θυσίας και αναγγέλις της αλλαγής. Η'αυτό τον
 τρόπο βοηθούσε τήν πολιτική και θρησκευτική εξουσία, συμβόλιζε τήν τάξη, όμως
 έκλιση προανάγγελε τήν άμφισβήτηση. Μετά, όταν εισηλθε στον έμπορευματικό
 χώρο, συνέτεινε στην ανάπτυξη και δημιουργία του κεφάλαιου και του θεάματος.
~~.....~~
 Κατάντησε είδωλον-έμπόρευμα, μεταμορφώθηκε σε καταναλωτικό αγαθό. Έγινε ζων-
 τανό παράδειγμα της εξέλιξης όλης της κοινωνίας μας.

11

... und die ...

... die ...

.....

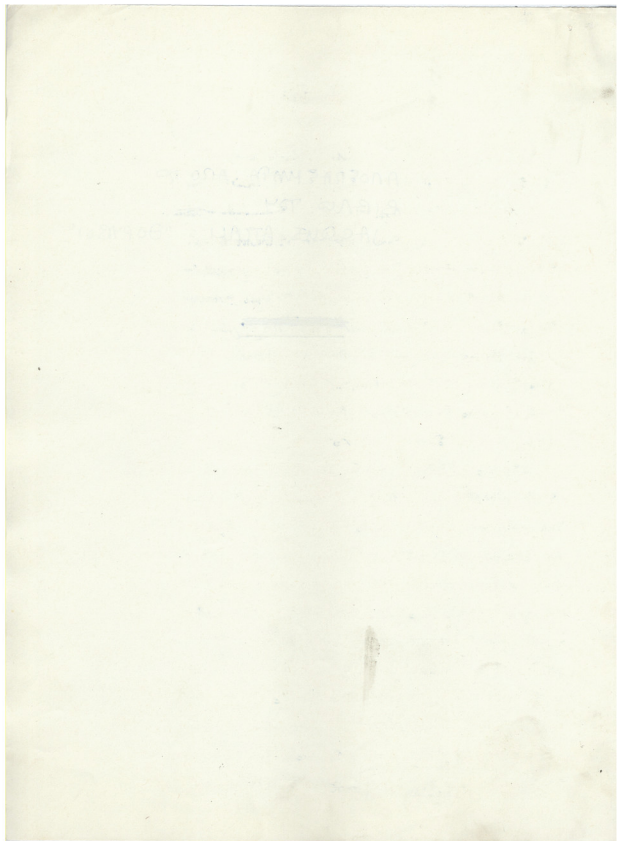
... die ...

... die ...

ΑΝΘΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΡΧΟ ΥΟ
ΒΙΒΛΩ ΤΟΥ

JACQUES ATTALI : "ΘΟΥΡΒΟΙ"

~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~

ΑΚΟΥΣΤΕΝ.

Ἡ δυτικὴ γνῶση τείνει ἐδῶ καὶ 25 αἰῶνας νὰ δεῖ τὸν κόσμον. Δὲν κατανόησε ὅτι τὸν κόσμον δὲν τὸν κοιτάζουν, ἀλλὰ τὸν ἀποῦν. Δὲν τὸν διαβάσεις, τὸν ἀποῦς.

Ἡ ἐπιστήμη μας θέλησε πάντοτε νὰ ἐποπτεῖται, νὰ ὁπλογοῖζει, νὰ κάνει ἀφηρημένες καὶ εὐνοουχισμένες τῆς αἰσθήσεις, ἔρχοντάς ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι φορῶδης, καὶ μόνο ὁ θάνατος εἶναι σιωπηλός: θόρυβοι τῆς ἐργασίας, θόρυβοι τῶν ἀνθρώπων καὶ θόρυβοι τῶν ζώων. Θόρυβοι ποὺ ἀγορᾶζονται, ποὺ κουλιοῦνται, ἢ ποὺ ἀπαγορεύονται. Δὲν συμβαίνει τίποτα τὸ οὐσιαστικὸ χωρὶς τὴν παρουσίαν τοῦ θορύβου.

Σήμερα, τὸ βλέμμα χρωματίζεται: Δὲν βλέπει πιά τὸ μέλλον μας, ἔχει φτιάξει ἕνα πάρον, φτιαγμένο ἀπὸ ἀφαίρεση, ἄσκοπο καὶ σιωπηλὸ. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μάθουμε νὰ κρίνουμε μὴ κοινωνία μὲ τὴν τοῦ θορύβου τῆς, τὴν τέχνη τῆς, τοὺς γιορτασμοὺς τῆς, ~~καὶ~~ ^{καὶ ὄχι} τῆς στατιστικῆς τῆς. Ἀνοδόντας τοὺς θορύβους, δὲ μπόρσομε νὰ κατανοήσομε καλλίτερα ποῦ μᾶς ὀδηγεῖ ἡ πρᾶξι τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ὁπλογοποιηθῶν καὶ ποιῶν ἐπιπέδων μπορεῖ ἀκόμα νὰ ὑπάρχουν.

Εἰς κῆρυξες σελίδες αὐτοῦ τοῦ βιβλίου θὰ ἤθελα νὰ συνοψίσω τὰ οὐσιαστικὰ θέματα. Ἡ ἐπαλήθευσθαι ἀκολουθεῖ. Ἀνάμεσα στοὺς θορύβους, ἡ μουσικὴ

The first of these is the fact that the
the other is the fact that the
the third is the fact that the
the fourth is the fact that the
the fifth is the fact that the
the sixth is the fact that the
the seventh is the fact that the
the eighth is the fact that the
the ninth is the fact that the
the tenth is the fact that the
the eleventh is the fact that the
the twelfth is the fact that the
the thirteenth is the fact that the
the fourteenth is the fact that the
the fifteenth is the fact that the
the sixteenth is the fact that the
the seventeenth is the fact that the
the eighteenth is the fact that the
the nineteenth is the fact that the
the twentieth is the fact that the

σόν αυτόνομη παραγωγή, είναι μία πρόσφατη ανακάλυψη. Μέχρι τόν XVIIIο αιώνα, πράγματι όδν ξεχωρίζει μέσα άπό ένα σύνολο.

Απλοκραμία

Διφορούμενη και εϋδραστη, φαινομενικά έλάσσον και δευτερεύουσα, πλημμύρησε τόν σημερινό κόσμο και τήν καθημερινή μας ζωή. Σήμερα έγινε αναπόφευκτη, λές και ένας συνεχής θόρυβος νά πρέπει νά όδνει, όλο και πιο κοινό, άσφάλεια στους άνθρώπους, μέσα σ'έναν κόσμο που κατάντησε παράλογος. Ή Βία σήμερα, παντού όπου υπάρχει ή μουσική, υπάρχει και τό χρήμα. Άκόμα και αν περιοριστοίμε στους λογαριασμούς, ήδη σέ άρισμένες χώρες οι άνθρωποι δαπανούν πολύ περισσότερο χρήμα ^{για τό μουσική} παρά όσο για νά κλυθοϋν, νά διαβάσουν ή νά κιοθν. Ή μουσική, άλλη άπόλαυση που έγινε έμπόρευμα, έρχεται νά προαναγγείλει τήν κοινωνία του "έμβληματος", τήν κοινωνία του Άύλου που πουλιέται, τών κοινωνικών σχέσεων που ενδοτικοϋνται μέσα στό χρήμα.

Προαναγγέλει γιατί είναι προφητική. Γιατί πάντοτε περιελάε μέσα στις άρχές της και τήν ουσία της τήν άναγγελία του μέλλοντος. "Έτσι θα δοϋμε ότι αν ή πολιτική όργάνωση του 20ου αιώνα έχει τις ρίζες της μέσα στην πολιτική σκέψη του 19ου αιώνα, αυτή ή σκέψη βρίσκεται σχεδόν όλοκληρη σάν σπέρμα μέσα στην μουσική του 18ου αιώνα.

Άκόμα θα δοῦμε πὸς ἡ μουσικὴ μεταμορφώνεται
 ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια. Αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ προαναγγέλει
 ὅτι θὰ ἀλλάξουν οἱ κοινωνικὰς σχέσεις. Ἡ ὄλιγὴ πα-
 ραγωγὴ ἔχει ἤδη ἀντικατασταθεῖ ἀπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν
 τῶν ἐμβλημάτων. Ἡ βιομηχανία θεάματος, τὸ σῶστημα
 ποῦ φτιάχνει βεντέτες, τὸ ὑπερδάμα ὑποδείχνουν
 μὲν βαθειὰ θεσμικὴ καὶ πολιτιστικὴ ἀποικιοποίηση.
 Ἡ μουσικὴ ὑπάρχει γιὰ νὰ μᾶς κἀνει ν' ἀκούμε τὰς
 ἀλλαγὰς. Ἔτσι μᾶς ὑποχρεώνει στὴν ἐξέρεση νέων
 κατηγοριῶν, νέας δυναμικῆς, ποῦ θὰ ἀναγεννήσουν μὲν
 κοινωνικὴ θεωρία ποῦ σήμερα εἶναι ἀκίνητοποιημένη,
 παγιδευμένη, θνησιγενής.

Καθρέφτης τῆς κοινωνίας, ἀντανάκλᾳ τὸ αὐτομό-
 ητος ἀπλασθὴ ὅτι ἡ κοινωνία εἶναι κἀτι πολὺ περισ-
 σότερο ἀπὸ αὐτὸ ποῦ θέλουν νὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ πιστέ-
 φουμε ^{θεωρεῖται} οἰκονομιστικὰς ~~θεωρεῖται~~, μαρξιστικὰς ἢ ὄχι.
 Ἡ μουσικὴ εἶναι κἀτι περισσότερο ἀπὸ ἀντικείμενο
 μελέτης: εἶναι ἓνα μέσον γιὰ νὰ κατανοήσουμε καὶ
 νὰ νοιώσουμε τὸν κόσμον. Ἐνα ἐργαλεῖο γνώσεως. Σήμερα
 καμμιὰ θεωρητικοποίηση διὰ μέσου τοῦ γινῶσιν ἢ
 τῶν μαθηματικῶν δέν ἀρκεῖ πιά, γιὰτὶ παραεῖναι φορ-
 τωμένη μὲ προηγουμένους σημασίες, ἀνέκων μὲ μᾶς κἀ-
 νει νὰ συλλάβουμε τὴν οὐσία τῶν καιρῶν: τὸ ποιοτικὸ
 καὶ τὸ ἀόριστον, τὴν ἀπειλή καὶ τὴ βία. Οἱ καλλίτερα
 καθιερωμέναι ἀντιλήψεις διαλύονται καὶ ὅλας οἱ
 θεωρεῖται κλονίζονται μπροστὰ στὴν ἀδεδήνουσα ἀοριστία

[The text on this page is extremely faint and illegible. It appears to be a list or a series of numbered entries, but the specific words and numbers cannot be discerned.]

των φθαρμένων και ανταλλαγμένων έμβλημάτων. Οι οικονομικές γνώσεις που διαθέτουμε, παγιδευμένες μέσα σε σχήματα που βρίσκουμε μέσα στον 17ο αιώνα, ή άργότερα γύρω στα 1850, δεν μπορούν ούτε να προβλεψούν, ούτε να περιγράψουν ούτε άκμα να εκφράσουν αυτό που θάρθει.

Πρέπει λοιπόν να ανακαλύψουμε έντελώς νέες θεωρητικές φόρμες για να εκφράσουμε τις νέες πραγματικότητες. *Η μουσική, σαν άργάνωση του ήχου, είναι μια άπ'ατίας τις φόρμες. *Ανανακλά το κοινωνικό γίγνεσθαι: Είναι ή μαγνητοταινία που πάνω της καταγράφονται οι δυνάσεις και οι εκφράσεις που φτιάχνουν την κοινωνία. *Έργαλειο γνώσης, μής βοηθάει να αποκρυπτογραφήσουμε την ήχητική φόρμα της γνώσης.

*Η πρόθεσή μου λοιπόν έδω δεν είναι μόνο να κάνω μια θεωρία έπάνω στη μουσική, αλλά δίω μέσου της μουσικής. Θα ξεπηδήσουν συμπεράσματα παράξενα, άπαράδεκτα, έπάνω στη μουσική και την κοινωνία, έδω στο παρελθόν και το μέλλον. Γι'αυτό έως το λόγο ή μουσική άποδγεται τόσο λίγo και όπως γίνεται με όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής των οποίων οι κανόνες και οι βαθύτερες σχέσεις καταρρέουν -σεξουαλικότητα, οικογένεια, πολιτική-, τή λογοκρίνουν, άρνούνται άκμα να όπολογίσουν τις συνέπειές της.

↓ [*Όπως θα δούμε στα κεφάλαια που ακολουθούν,]
 η μουσική βρίσκει την καταγωγή της μέσα στον έρωτα
 φθόνο, του όμοιου είναι μια άπορριψη, έλδασον φόρμα
 της ύστας και προαναγγέλτρια της άλλαγής. Θα δούμε
 ότι κάτω απ' αυτή της τη μορφή, ήταν ένα στήριγμα
 της πολιτικής και της θρησκευτικής εξουσίας, ήταν
 μια έκφραση της τάξης αλλά συγχρόνως προανάγγελε
 την υποδμευση και την άμφοσθήτηση.

*Αργότερα, όταν μπήκε στο έμπορικό κύκλωμα,
 συμμετείχε στην άνάπτυξη και στη δημιουργία του
 κεφαλαίου και του θεάματος. *Η μουσική έγινε παρά-
 δειλμα για την εξέλιξη όλης της κοινωνίας μας,
 γιατί σαν έμπροσυμα κατέστησε είδωλο και γιατί
 μεταβλήθηκε σε καταναλωτικό αγαθό. *Έτσι άπομοσοποιεί
 την κοινωνική φόρμα, καταπιέζει τη δράση του σώματος
 και την κάνει άντικείμενο, εξειδικεύει την άσκηση,
 την πουλάει σαν θέαμα, σε συνέχεια οργανώνει την
 έναποθήκευση και γενικεύει την κατανάλωση, έσπου να
 χαθεί το νόημα της. Προαναγγέλει σήμερα, όποια και
 να είναι η μορφή της έδιοκτησίας του κεφαλαίου, την
 εμφάνιση μιας κοινωνίας της επανάληψης όπου τίποτα
 το καινούργιο δεν πρόκειται να συμβεί. Παράλληλα
 άναγγέλει την εαφνική εμφάνιση μιας τρομερής άντα-
 τροπής, που οδηγεί προς μια όργάνωση ριζικά καινούργια,
 που δεν βρήκε άκρωμα τη θεωρία της, και που η έννοια
 "αυτοοιόθεση" δεν μας προσφέρει παρά μια κάρτα πολύ

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mostly illegible due to fading and blurring. Faintly visible words and phrases include "The first of the", "the second of the", "the third of the", "the fourth of the", "the fifth of the", "the sixth of the", "the seventh of the", "the eighth of the", "the ninth of the", "the tenth of the", "the eleventh of the", "the twelfth of the", "the thirteenth of the", "the fourteenth of the", "the fifteenth of the", "the sixteenth of the", "the seventeenth of the", "the eighteenth of the", "the nineteenth of the", "the twentieth of the", "the twenty-first of the", "the twenty-second of the", "the twenty-third of the", "the twenty-fourth of the", "the twenty-fifth of the", "the twenty-sixth of the", "the twenty-seventh of the", "the twenty-eighth of the", "the twenty-ninth of the", "the thirtieth of the", "the thirty-first of the", "the thirty-second of the", "the thirty-third of the", "the thirty-fourth of the", "the thirty-fifth of the", "the thirty-sixth of the", "the thirty-seventh of the", "the thirty-eighth of the", "the thirty-ninth of the", "the fortieth of the".

μικρή απήχηση.

Γι' αυτός τους λόγους, η μουσική δεν είναι "άδωδα": ανυπολόγιστη, μη-παραγωγική, καθαρό σήμα, που σήμερα πουλιέται, χαράζει σε μεγάλες γραμμές την κοινωνία που έρχεται, όπου το "ήτυπο" παράγεται και καταναλώνεται στη σειρά, όπου η διαφορά ξαναδημιουργείται τεχνητά με τον πολλαπλασιασμό σχεδόν βρωιών αντικειμένων.

Καμία οργανωμένη κοινωνία δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς να δομήσει διαφορές στο εσωτερικό της. Καμία εμπορική οικονομία δεν μπορεί να αναπτυχθεί χωρίς να ελαττώσει αυτές τις διαφορές.

*Η αυτοκαταστροφή του καπιταλισμού βρίσκεται μέσα σ' αυτή την αντίθεση, που η μουσική την βιώνει με μ' ένα κίνητρο έμφωτισμένο: από όργανο της διαφοροποίησης, κατόντησε χόρος επανάληψης. Γιατί διάφοροκοιείται και ανυπομοκοιείται μέσα στο έμφωτισμα και μεταμορφίζεται μέσα στο βεντατισμό. Πως βοηθάει λοιπόν να κατανοήσουμε την ουσία των αντιθέσεων μέσα στις αναπτυγμένες κοινωνίες: μια αγωνιστική αναζήτηση της χαμένης διαφοράς, μέσα από μια λογική όπου η διαφορά είναι εξορκισμένη.

*Η τέχνη έχει τη σφραγίδα του καιρού της.

"Αραγε για αυτό τόλλογο μπορούμε να πούμε ότι την αντικαθρεφτίζει καθαρά; ότι είναι στρατηγική της γνώσης; όργανο κώλης; Μέσα στους κανόνες που δομούν τους θεόβους και τις αλλαγές τους, εμφανίζεται

The first of these is the fact that the
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

The second of these is the fact that the
... ..
... ..
... ..

The third of these is the fact that the
... ..
... ..
... ..

The fourth of these is the fact that the
... ..
... ..
... ..

The fifth of these is the fact that the
... ..
... ..
... ..

The sixth of these is the fact that the
... ..
... ..
... ..

μια καινοβργια πρακτικη και μια καινοβργια θεωρη-
 τικη γλωσσα: Η καθορισουμε τις σχεσεις ανωμεσα
στην ανθρωπινη ιστορια, στην δυναμικη της οικονομ-
μιας, και στην ιστορικη θεωρηση της οργανωσης των
φορβων μεσα σε κανονες. Η καθ προβλεφουμε και να
ερευνησουμε την εξελιξη της μιας φορμας σε σχεση
με τις μορφες των άλλων: να μπουμε στο βαθος του
οικονομισμού και της αισθητικης: να αποδειξουμε
δτι η μουσικη είναι προφητικη και δτι η κοιωνικη
οργανωση είναι ηχο της μουσικης.

Απο το βιβλιο δεν είναι λοιπον ένα δοκιμιο
 που βασίζεται επάνω σε παιδαρχημένες κολλαπλες
 επιστημονικες θεωριες, αλλά μια έκκληση προς μια
θεωρητικη απειταρχα. - Έκκληση για να αποκουμε
 την ηχητικη ύλη σαν προάγγελο δλης της αποδοτικης
 κοιωνιας. Βεβαια μπορεί να φανεϊ μεγάλος ο κίν-
 δυνος να γλιστρήσουμε μέσα στην ποιητικη, μιας
 και η μουσικη έχει μια οδσιαστικη μεταφορικη
 διδασια: " *Η μεταφορα δεν είναι, για τον γνήσιο
 ποιητη, μια μορφη ρητορικης, αλλά μια αντικατασ-
 ταθεισα εικόνα που τοποθετεί πραγματικα μπροστά
 στα μάτια του στη θέση μιας ιδέας" - Πέντε, " *Η
 καταγωγή της τραγωδίας" -.

OXI

↑
 * Εντοδοτος η μουσικη απο μια άποψη είναι μια
 πιστευτη μεταφορα του πραγματικου. Δεν είναι οδτε
 αδτόνομη δραστηριότητα, οδτε μια αδτόματη εφαρμογή

των οικονομικών σχέσεων δομής. Είναι συγχρόνως
σημάδι και προαναγγελία, γιατί η εμφάνιση της
άλλαγής μέσα στο θόρυβο γίνεται πιο γρήγορα από
την μορφοποίηση της κοινωνίας που προαναγγέλει.
Σε τελική ανάλυση, η κοινωνία είναι ένα παιχνίδι
από καθρέφτες μέσα στους οποίους αντικαθρεφτι-
ζονται, καταγράφονται και παραμορφώνονται όλες οι
δραστηριότητες. Βλέποντας μέσα στον Ένα, δεν έχουμε
παρα μια εικόνα του Άλλου. Καμιά φορά, ένα πολυ-
πλοκο παιχνίδι από καθρέφτες μας δίνει ^{ένα ηρώδιο}
"όραμα ~~πλούσιο~~ τόσο πιο ηρώδιο όσο ¹⁹
είναι απροσβίσιμο και προφητικό - Καμιά
φορά δώ μας δίνει τίποτα άλλο παρά τον ¹⁹ ~~19~~
το μήδεν.

"Ο Ήτσερτ και ο Ήντχ αντανακλούν το όνειρο
της άσπ-κής άρμονίας καλλίτερα και πολύ πιο πριν
από την πολιτική θεωρία του ΧΙΧου αιώνα." Όπως υπάρ-
χει μέσα στις όψεις του Κερουμπίνι μια επαναστα-
τική πνοή που σπάνια θα την βρούμε μέσα στα κείμε-
να. Ο Σόλλιν, ο Ήντλαν και, ο Χέντριξ μας λένε πολύ
περισσότερα για το απελευθερωτικό δράμα της εποχής
του 1960 παρ'ό,τι όλες οι θεωρίες της κρίσης.

Οι φόρμες που πρόκειται να δημιουργηθούν
για να διοχετευθεί καταπιεστικά ή επιθυμία βρισ-
κονται ήδη σαν καρικατούρα προφητική και χλευασ-
τική μέσα στα τυποποιημένα πρότυπα των σημερινών
βαριετέ, στα θεατρικά, και στην βιομηχανία του

θεάματος. Αύτη ή πρωτιστη σημασία της μουσικής
 μέσα στην προαναγγελα του δράματος του κόσμου
 δεν είναι καινούργια. Για τον Πάρτε, ή μουσική είναι
 "καθρέφτης της πραγματικότητας", για τον Πίτσε,
 "λόγος αλήθειας", για τον Φρόντ, "κεείμενο για
 αποκρυπτογράφηση". Καί είναι όλα αυτά, γιατί είναι
 ένας από τους χώρους όπου πραγματοποιούνται οι
βαθείες αλλαγές καί όπου εκκρίνεται ή επιστήμη:

// "Αν κλείσετε τά μάτια, χάνετε τή δυνατότητα της
 αφαίρεσης" - Πίσελ Σέρρες-. "Ακόμα καί έν είναι
 μόνο ένας έμμεσος τρόπος για νά μιλήσουμε στον άν-
 θρωπο για τό Έργο του ανθρώπου, για ν' άκουσουμε καί
 καί νά κάνουμε ν' άκουσετ ή άλλοτροίωση του, νά
 νοιάσουμε τήν απαρδέκτη απεραντισύνη της μέλλουσας
 σιωπής του, καί τά μεγέθη της ακαλλεργητής δημιουρ-
 γικότητάς του. Άκουειν τή μουσική σημαίνει ακού-
 ειν όλους τους θορύβους ~~καί τήν σιωπήν~~ ^{δυνατότητα ποιάνται ούκίμα} ~~καί τήν σιωπήν~~ [≠]
 ότι ή κατάκτηση καί ο έλεγχός τους δεν είναι τίποτε
 άλλο παρά μία αντανάκλαση της εξουσίας, καί μέλιστα
 ούσιαστικά της πολιτικής.

JONGLEURS

Οι παίζουν μονότονες μελωδίες που συνοδεύονται

συνθέτουν οι ίδιοι και ξέρουν απ' έξω, είτε πολύ πλαγίως

χωριάτικους χορούς απ' όλη την Ευρώπη και την Ανατολή, PROCHE-ORIENT

ή ακόμα τραγούδια φτιαγμένα από και μορ- DES NOBLES

φωμένους ανθρώπους. Όταν μία μελωδία άρπάζει, γράφουν... ON ECRIT DESSUS

πολλά κείμενα. Όλες αυτές τις φόρμες λειτουργούν περι- STYLES

πουβασισμένες στις ίδιες δομές, ανταλλάξιμες: οι JONGLEURS

οργανώνουν έτσι μία συνεχή κυκλοφορία μεταξύ λαϊκής μουσι-

κής και μουσικής MUSIQUE DE COUR

Σ' αυτό τον κόσμο όπου η μουσική είναι μία από τις

οδυσιαστικές μορφές της κοινωνικής κυκλοφορίας των ελθήσεων,

οι μπορούν επίσης να χρησιμοποιούνται ως JONGLEURS

10 καλῶν ποσῶν καὶ ἀποδοτικῶν ἰσοδυναμῶν
JONKLEERS

ἀποδοτικῶν οἱ ἴσοι καὶ ἴσοι ἀπὸ τῆς ἀποδοτικῆς

ἀποδοτικῆς ἀποδοτικῆς ἀπὸ τῆς ἀποδοτικῆς καὶ τῆς ἀποδοτικῆς
BROCKH-ORIENT

ἢ ἀπὸ τῆς ἀποδοτικῆς ἀποδοτικῆς ἀπὸ τῆς ἀποδοτικῆς
DEN KORTEN

ἀποδοτικῆς ἀποδοτικῆς ἀπὸ τῆς ἀποδοτικῆς ἀποδοτικῆς
ON KORTEN

καὶ ἀπὸ τῆς ἀποδοτικῆς ἀποδοτικῆς ἀπὸ τῆς ἀποδοτικῆς
STILES

ἀποδοτικῆς ἀποδοτικῆς ἀπὸ τῆς ἀποδοτικῆς ἀποδοτικῆς
JONKLEERS

ἀποδοτικῆς ἀπὸ τῆς ἀποδοτικῆς ἀποδοτικῆς ἀπὸ τῆς ἀποδοτικῆς

ἀπὸ τῆς ἀποδοτικῆς ἀποδοτικῆς ἀπὸ τῆς ἀποδοτικῆς
DEN KORTEN

ἢ ἀπὸ τῆς ἀποδοτικῆς ἀποδοτικῆς ἀπὸ τῆς ἀποδοτικῆς

ἀποδοτικῆς ἀπὸ τῆς ἀποδοτικῆς ἀποδοτικῆς ἀπὸ τῆς ἀποδοτικῆς

ἀπὸ τῆς ἀποδοτικῆς ἀποδοτικῆς ἀπὸ τῆς ἀποδοτικῆς
JONKLEERS

PROPAGANDISTES
BROBIONNDISTES

πολιτικοί "Έτσι λ.χ. ο RICHARD COEUR

DE LION Έδινε μισθό στους JONGLEURS για να συνθέσουν τραγούδια

πρός τιμήν του και να τα τραγουδάνε, τις ημέρες της αγοράς,

στις πλατείες." Όταν γινότανε πόλεμος, τους έβαζαν συχνά να

συνθέσουν τραγούδια ενάντιον του αντίπαλου. Αντίθετα, άνεξάρ-

τητοι ~~πρόσ τιμήν του~~ JONGLEURS σύνθεταν έγκαιρα και σατι-

ρικά τραγούδια, και ο βασιλιάς απαγόρευσε να τραγουδούν TEL OU TEL

λεπτό θέμα με άπειλη

SOUS PEINE
D'EMPRISSONNEMENT

Πρέπει όμως να σημειώσουμε δυο χαρακτηριστικά των μουσικών

της αύλης: Πρώτον, δέν τραγουδάνε στά χωριά όρισμένα κείμενα

....., ποσό και άφηρημένα.

DE TROUBADOURS
RECHERCHES ET
ABSTRACTS

Δεύτερον, μόνο οι αύλεις έχουν την οικονομική ευχέρεια να

PROFESSOR "Rus. A. X. & RICHARD COCHRAN BROWNE"

DE LION "Rus. A. X. & RICHARD COCHRAN BROWNE"

..... "Rus. A. X. & RICHARD COCHRAN BROWNE"

..... "Rus. A. X. & RICHARD COCHRAN BROWNE"

..... "Rus. A. X. & RICHARD COCHRAN BROWNE"

..... "Rus. A. X. & RICHARD COCHRAN BROWNE"

..... "Rus. A. X. & RICHARD COCHRAN BROWNE"

..... "Rus. A. X. & RICHARD COCHRAN BROWNE"

..... "Rus. A. X. & RICHARD COCHRAN BROWNE"

..... "Rus. A. X. & RICHARD COCHRAN BROWNE"

..... "Rus. A. X. & RICHARD COCHRAN BROWNE"

DE LION
RICHARD COCHRAN BROWNE

..... "Rus. A. X. & RICHARD COCHRAN BROWNE"

πληρώνουν, για να επισημάνουν κάποιο σημαντικό γεγονός, όρχηστρες DE JONGLEURS

που αποτελούνται από πέντε ή έξι μουσικούς.

Αλλά εκτός απ' αυτές τις δύο περιπτώσεις, η μουσική θα παραμένει,

για όλη την διάρκεια του μεσαιώνα, ίδια, από χωριά, στην πλατεία της

αγοράς και στην αθή των Η μουσική κυκλοφο- SEIGNEURS

ρα γίνεται χωρίς ούτε μονοπώληση της ήχησε με ακρίβεια ELITISME

δημιουργικότητας. Ο κόσμος, μέε στην πολυφωνία, FEODAL

παραμένει κόσμος της κυκλοφορίας, ένας κόσμος όπου στην καθημερινή

ζωή δεν χωρίζουν τη μουσική από τον χρόνο: τη "όρου", δέν την

"κοιτάζουν".

Στό ΧΙVο αιώνα, αλλάζουν όλα. Από τη μία μεριά, η εκκλησιαστική

μουσική και γίνεται αυτόνομη σε σχέση με τή SE SECULARISE

τραγούδι: χρησιμοποιεί όλο και περισσότερα όργανα, κατατάσει

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

μελωδίες, λαϊκής και καταγωγής, και παύει να PROFANE

.....

PUISER DANS LE
FOND GREGORIEN

* Από την άλλη μεριά, η τεχνική της γραπτής και πολυφωνικής

μουσικής διαδίδεται στις αυλές και τους απομακρύνει από κινή

τή μουσική του λαού: οι "ἀγοράζουν" μουσικούς NOBLES

μορφωμένους σε εκκλησιαστικές χορωδίες και τους παραγγέλ- FORMES
.....

λουν επίσημα τραγούδια για να γιορτάζουν τις νίκες τους, SOLENNELS
.....

Ελαφρά και διασκεδαστικά τραγούδια, ένορχητρωμένα χορικά, κλπ. Γίνον-

ται επαγγελματίες δεσμευμένοι από ένα μοναδικό δεσπότη, δηρύτες,

παραγωγός ενός θεάματος που είναι προνόμιο μιᾶς μειοψηφίας.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

Σε τρεις αιώνες, από τον ΧΙVο ως το ΧVΙο, οι αυλές θ' ἀρχίσουν

.....
.....

JOHN GREGORY
WISSE WARE IN

.....
.....

.....
.....

.....
.....

.....
.....

.....
.....

.....
.....

.....
.....

.....
.....

.....

.....
.....

ν' ἀποκλείουν σιγά-σιγά τοὺς JONGLEURS, φωνή τοῦ λαοῦ, καὶ ν' ἀκοῦνε

μόνο μουσική γραμμένη σὲ παρτιτούρα, παιγμένη ἀπὸ SALARIES

ΚΑΥΣΕΚΘΩΝ/ μουσικοὺς.

v'Amakelous a'lye-alye sege JONKSTAD, kwyf tot kooft, kal v'andove

RETRAJAS

..... gnd v'lylyze, w'lylyze gnd

RETRAJAS kooft.

- 'Η εξουσία εξαθιδρύεται, "ιεραρχοποιείται" καὶSE HIERARCHISE
SE DISTANCIE
- μιά ἀλλαγή τοῦ λεξικολόγιου ἔρχεται νά ἐπιβεβαιώσει RATIFIER
- αὐτὴ τὴν ἀλλαγή : τὸν μουσικό δὲν θὰ τὸν ἀποκαλοῦμε πιά MUTATION
- "JONGLEUR", ἀλλὰ "MENESTREL" ἢ "MENESTRIER", ἀπὸ τὸ "MINESTE-
RIALIS", δημόσιος ὑπάλληλος. 'Ο μουσικός δὲν εἶναι πιά
νομαδικός. 'Εγκαθίσταται, ^{εἰς} οὐδὲν εἶναι μετὰ μίαν ἀύλη, εἴτε δια-
μένει σὲ πόλη. 'Όταν δὲν θηρητοῦν , οἱ SEIGNEURS
MENESTRELS
- ὀργανώνονται σὲ συλλόγους, κατὰ τὸ πρότυπο τῶν ἐπαγγελμα- CONFRIES
- των τοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν τεχνιτῶν: ἕνας ἅγιος SAINT PATRON
- ST JULIEN DES MENESTRIERS-, ἐτήσια συμπόσια, ἕνα ταμεῖο συντάξεως
- καὶ καὶ καθορισμένες ἀπὸ τοὺς δημοτικοὺς DE MALADIE-
- κανονισμοὺς ταρλίφες. Σὲ ἀντάλλαγμα, διεκδικοῦν καὶ ἀποκτοῦν ἕνα μονο-
π
- πώλιο γιὰ τοὺς γάμους καὶ τὶς τελετὰς, ἀπ' ὅπου ἀποκλείουν CEREMONIES
- τοὺς JONGLEURS, ἐλεύθερους μουσικούς, συχνὰ μὴ ἐπαγγελματίες.
- 'Απὸ τοὺς MENESTRIERS, οἱ αὐτὲς διαθέτοντας τὰ μέσα νά A PARTIR

DEPARTMENT OF THE ARMY
WASHINGTON, D. C.

..... "The following information is for your information"

ATTENTION

..... The following information is for your information

NOTIFICATION

..... The following information is for your information

..... "The following information is for your information"

..... The following information is for your information

..... The following information is for your information

RECEIVED
MAY 19 1944

..... The following information is for your information

COMMUNICATIONS SECTION

..... The following information is for your information

ADJUTANT GENERAL

..... The following information is for your information

..... The following information is for your information

..... The following information is for your information

..... The following information is for your information

RECEIVED

..... The following information is for your information

..... The following information is for your information

A UNIT

..... The following information is for your information

.....Ένα συγκρότημα μουσικῶν κατ' ἀπο- FINANCER
κλ RESIDENTS

κλειστικότητα γιά τήν ἐκτέλεση τῆς γραπτῆς μουσικῆς, ὁ μουσικός

κατακτᾷ μιά καινούργια κοινωνική θέση μες στή δυτική κοινωνία.
τοποθέτηση

"Ὡς τότε, ἦταν ἕνας ἐλεύθερος τεχνίτης,..... CONFONDU

μέ τό λαό, καί δουλευετόσο στίς λαϊκές γιορτές ὅσο καί στήν

αὐλή τοῦ Τώρα θά πρέπει νά κουληθεῖ ὀλοκληρῶς SEIGNEUR

καί ἀποκλειστικά σέ μιά καί μόνο τάξη.

*Ο JOHANN JOACHIM QUANTZ -1697-1773-, ποῦ ~~καταρχῆ~~ δίδασκε

τό φλάουτο στόν βασιλῆα FREDERIC II * 1 DE PRUSSE

ἔπαιζε πρώτα στίς λαϊκές γιορτές. * Ἦταν τότε JONGLEUR, FETES FORAINES

καί ἔγινε ὕστερα MENESTREL. Περιγράφει θαυμάσια αὐτή τήν

ἀλλαγὴ ποῦ ἔζησε. * Ἀπό μιά ἐποχὴ ποῦ ἡ μουσική εἶναι ἕνα

ἐπάγγελμα μεταξύ ἄλλων σέ μιά ἐποχὴ "εἰδικῶν". * Ἀπό

..... σέ ὑπηρετῆ: * Ὁ πατέρας μου ἦταν VAGABOND
MARECHAL-FERRANT

..... Ein wichtiger Punkt ist die
KONSTITUTION

..... die die
KONSTITUTION

..... die die
KONSTITUTION

..... die die
KONSTITUTION

..... die die
KONSTITUTION

..... die die
KONSTITUTION

..... die die
KONSTITUTION

..... die die
KONSTITUTION

..... die die
KONSTITUTION

..... die die
KONSTITUTION

..... die die
KONSTITUTION

..... die die
KONSTITUTION

..... die die
KONSTITUTION

στο χωριό -...-

"Μόλις ξγίνα έννεα χρονών μ'έβαλε νά κάνω τή δουλειά

του και μέχρι το θάνατό του μου έλεγε πώς έπρεπε FORGERON

νά συνεχίσω αυτό το επάγγελμα. Αλλά -...- μόλις πέθανε ο πατέρ

ρας μου, δυό από τους αδελφούς μου, από τους οποίους ο ένας ήταν

ράφτης και ο άλλος μουσικός της αόλης και της πόλης NERSEBOURG,

μου πρόσφεραν νά μέ πάρουν μαζί τους και νά μου διδάσκουν τό

δικό τους επάγγελμα: Έσπε μ'άφησαν νά διαλέξω ποιόν από τους

τους δυό ήθελα ν'ακολουθήσω.

" -...- Έπειδή, από τότε που ήμουν οχτώ χρονών, χωρίς νά

ξέρω καν μία νότα μουσικής, έπρεπε νά συνοδεύω σε μία BASSE DE VIOL
ALLEMANDE

τον αδελφό μου που έκανε, στις αγροτικές γιορτές, τή δουλειά του

μουσικού του χωριού, αυτή ή μουσική, όσο κακή και νά ήτανε, μέ

τραβούσε τόσο πολύ, που δεν ήθελα νά γίνω τίποτ'άλλο παρά

..... 2000

"..... 2000

..... 2000

..... 2000

..... 2000

..... 2000

..... 2000

..... 2000

..... 2000

..... 2000

..... 2000

..... 2000

..... 2000

..... 2000

παρά μουσικός.

"Εφυγα λοιπόν γιά ,τόν Αύγουστο

EN APPRENTISSAGE

τοῦ 1708,στή NERSEBOURG μέ τόνJUSTUS QUANTZ.

SUSDIT

Τό πρώτο ὄργανο ποῦ ἔπρεπε νά μάθω ἦταν τό βιολί.

Μ'ἄρεσε πολύ καί φαίνεται πῶς εἶχα καί ταλέντο . "Υσ-

HABILETE

τερα ἦρθαν τό ὄμποε καί ἡ τρομπέτα. Ἀσχολήθημα κυρίως

μ'αὐτά τά τρία ὄργανα στά τρία χρόνια τῆς μαθητείας

APPRENTISSAGE

μου. "Ὅσο γιά τά ἄλλα ὄργανα ὅπως τό

LE CORNET, LE TROM-
BONE, LE COR DE
CHASSE, LA FLUTE
A BEC, LE BASCON,
LA BASSE DE VIOLE
ALLEMANDE, LA VIO-
DE GAMBE,

καί ποιός ξέρει πῶσα ἄλλα ἕνα καλός καλλιτέχνης πρέπει

νά καίζει, δέν τά παραμέλησα. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὅταν ἔχει

κανεῖς στά χέρια του μεγάλη ποσότητα διαφορετικῶν ὀργά-

νων, παραμένει κατά κάποιον τρόπο ἕνας

"Ὅμως

BOUSILLEUR

nach demselben.

IN APPRETIATION

..... für die

WERT

..... der

.....

WERT

.....

.....

WERT

.....

LE COMPT. DE TRON-
DONT LE COT DE
CHANGEMENT EST
A 800, LE RESTANT
LA BANC. DE VIENNE
ALLEMANN, LA VIE
DE GERM.

.....

.....

.....

.....

BOUILLON

.....

- μέ τόν καιρό αποκτούσα τήν γνώση τῶν ἐδιοτήτων τους, ποῦ
 PROPRIETES
- εἶναι σχεδόν ἀπαράλιττασκη στούς συνθέτες, κυρίως σέ ὄσους
- ἔχουν νά κάνουν μέ τήν ἐκκλησιαστική μουσική. Ἡ CHAPELLE DUCALE
- τῆς NERSEBOURG δέν ἦταν τότε πολὺ πικκ κλούσια. Ἐπρεπε
 PRECISEMENT
- νά ἐνισχύσουμε τή μουσική, τόσο στήν ἀβλή, ὅσο καί στήν
- ἐκκλησία καί στά γεύματα. Ὅταν τέλειωσα ἐπιτέλους τή μα-
- θητεία, τόν Δεκέμβρη τοῦ 1713, ἔπαιξα μερικά ὄδο τοῦ
- LOSELLI καί τοῦ TELEMANN στήν ἐξέταση. Ὁ δάσκαλός μου μέ
- τῆς μαθητείας, μέ τήν προυπόθεση ὅτι
 DISPENSA DE TROI
 QUARTS DANNE
- θα τόν ὀηρητοῦσα γιά ἕνα χρόνο ἐκόμα σάν
 COMEAGNON
- μέ ἀντάλλαγμα μόνο τῆ ν μισή Τόν Μάρτιο τοῦ
 PENSION
- 1718, ἡ ἐδρόθηκε, ποῦ ἐπρόκειτο νά περιλαμβάνει
 CHAPELLE POLONAI
 SE
- δῶδεκα ἄτομα. Ἐπειδὴ τὰ ἔντεκα μέλη εἶχαν ἤδη γίνει δεκτά

CHAPLAIN DUCANE

.....

RESOLUTION

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

καὶ ἔλεγε ἕνας μουσικὸς ποὺ νὰ ξέρει ὄμοιο,..... JE ME PRESENTAI

καὶ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐξέταση ποὺ ἔδωσα μπροστὰ στὸν διευθυν-

τῆ , τὸν BARON VON SEYFERTZ, με δέχτηκαμ στὴν DE LA CHAPELLE
.....

ὀπηρεσία. Ἡ ἐτήσια ἀμειβή ἦταν 150 , με δωρεάν EN SERVICE
..... THALER

διαμονή στὴν Πολωνία -...-.

" " Ἀρχισα νὰ μελετῶ σοβαρὰ τὸ , στὴν FLUTE TRAVERSIERE

ὅποια εἶχα ἐπίσης ἀσκηθεῖ: γιατί ὅξν εἶχα, στὴν κοινωνία

ὅπου βρισκόμουνα, νὰ φοβηθῶ γι' αὐτὸ καμμιά εἰδική
σ' αὐτὸ τὸν τομεᾶ
.....

ἐχθροπάθεια. ANIMOSITE
.....

IN THE PRESENCE OF

.....

.....

DE LA CHAIR

.....

EN SERVICE
MILITAIRE

.....

.....

LE PRÉSIDENT

.....

.....

.....

MINISTRE

.....

ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΝΑΔΕΣ

Σήμερα θα μιλήσουμε για τις ανθρωπομονάδες. Πρόκειται για ένα σύνθετο και αρκετά πολύπλοκο σύστημα καταμέτρησης της ανθρώπινης ενέργειας βιολογικά, πνευματικά, ψυχικά. Όπως είναι γνωστό, υπάρχουν ένα σωρό παράγοντες που αυξάνουν αυτήν την ενέργεια, δηλαδή τις ανθρωπομονάδες, καθώς και τόσο άλλοι που τις μειώνουν. Δεν είναι φυσικά στις προθέσεις μας να τους καταγράψουμε λεπτομερικά, θετικούς και αρνητικούς. Αν κάτι τέτοιο, θα ήταν τελικά χρήσιμο, μιας και όπως θα δούμε, εκείνο που μετρά μέσα στην ανθρώπινη ζωή, δεν είναι μόνο γενικά και αφηρημένα οι κοινωνικές σχέσεις και τα ανθρώπινα δικαιώματα, αλλά πολύ καθαρά και συγκεκριμένα το πώς ανθρωπομονάδες εξασφαλίζει ο κάθε πολίτης μέσα στο δοσμένο κοινωνικό σύστημα, μέσα στις δοσμένες κοινωνικές σχέσεις, ελευθεριές, δικαιώματα, ανάγκες, υποχρεώσεις, καταναγκασμούς και δυνατότητες.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία πως όσο το σύστημα είναι περισσότερο δημοκρατικό, φιλελεύθερο, όσο το επίπεδο της ζωής υψηλότερο, οι δυνατότητες μόρφωσης και πληροφόρησης περισσότερο, η πραγματική συμμετοχή σε συλλογικές αποφάσεις, όσο ο πολίτης νιώθει και είναι υπεύθυνος, όσο... όσο... κλπ, τόσο αυξάνουν μέσα του οι ανθρωπομονάδες, μεγαλώνει η ανθρώπινη ενέργεια.

Μιας η ιστορική περίοδος που διανύουμε, μας δείχνει ότι μέσα και στα δυο κυρίαρχα συστήματα, στον καπιταλισμό και στο σοσιαλισμό, όλες οι κυρίαρχες σχέσεις και κυρίως οι σχέσεις παραγωγής, τελικά παρνουν από τον μέσο πολίτη, πολύ περισσότερες ανθρωπομονάδες απ'αυτές του δίνουν.

Στον προηγμένο καπιταλισμό, το κύριο γνώρισμα είναι αναμφισβήτητο, οι μεγάλες δυνατότητες που προσφέρει το σύστημα σε υλικά αγαθά. Όμως για την κατάκτηση τους -που η διαφήμιση τα μεταβάλλει σε είδη πρώτης ανάγκης - ο πολίτης είναι υποχρεωμένος να καταβάλει πολύ περισσότερες δυνάμεις από όσες τελικά του προσφέρουν αυτά τα υλικά κυρίως, αγαθά, με αποτέλεσμα να χάνει, αντί να κερδίζει, σε ανθρωπομονάδες. Στο σοσιαλιστικό σύστημα, χωρίς να έχουν αλλάξει οι σχέσεις, μέσα στην παραγωγή, ούτε και η ποιότητα της ζωής, που παραμένει σε επίπεδα καλύτερα από τις χώρες του προηγμένου καπιταλισμού, κυριαρχεί ένα νέο φαινόμενο: ο Γενικός Νόμος

που προσωποποιεί και εκφράζει το Κόμμα ή πιά σωστά, η ηγεσία του. ^{την επίσημη} Εκφράζεται αυτός ο Γενικός Νόμος; Εκφράζεται με τα μοναδικά και επομένως κυρίαρχη ιδεολογία. ^{που} ~~Κατα~~ αυτή, δηλαδή ιδεολογία και "ήθες", καταλήγει σε ένα κολοσιαίο ηθικο-κοινωνικό καταναγκασμό. Διαμορφώνει ένα νέο τύπο τρόπου συμπεριφοράς και ζωής. Τελικά καταλήγει στην άβρατη κρατική βία και ηθικό καταναγκασμό. Έτσι, όλα αυτά συντρέφουν τον πολίτη. Ο πολίτης με το μέγιστο του χρόνου παρεκτινείται. Αποφορεφ. Συνθηκολογεί. Η ανθρώπινη ενέργεια ελαττώνεται. Συμμετέχει όλο και λιγότερο στην παραγωγή. Έτσι χάνει, από άλλο δρόμο κι αυτός, σε ανθρωπομονάδες.

Γενικός Νόμος
Έτσι, το στοιχείο του Γενικού Νόμου που κυριαρχεί στο σοσιαλιστικό σύστημα δεν είναι παρά μια μορφή εξουσίας. Στις αρνητικές επιπτώσεις του στην διαμόρφωση των ανθρωπομονάδων θα πρέπει να προστεθούν, όλα τα αρνητικά στοιχεία, που παρατηρούμε στις κοινωνίες του καπιταλιστικού συστήματος, μιας και, όπως είπαμε, η αλλαγή στις σχέσεις εργασίας είχε μόνο ένα στιγμιαίο νομικό χαρακτήρα.

Ένας άνθρωπος, χωρίς το αναγκαίο μίνιμουμ σε ανθρωπομονάδες είναι τελικά κουρασμένος σωματικά, ψυχικά και πνευματικά, ανίκανος να σκεφτεί, να οραματιστεί, να γυμνάσει το μυαλό του, να πάρει αποφάσεις, πρωτοβουλίες, να ψιτίζει κάτι δικό του, να δημιουργήσει.

Αυτά ως προς τη σκέψη, το μυαλό. Ως προς την ψυχή του, τα συναισθήματα του, τον εσωτερικό του κόσμο, είναι άδεις από την ενέργεια που δίνει η επαφή μας με την ομορφιά, τη φύση, την τέχνη, την καλή συντροφιά, τις αρμονικές σχέσεις στο σπίτι, στο σχολείο, στη δουλειά, με τους γνωστούς και τους φίλους. Τέλος, ως προς το σώμα, ο άνθρωπος της πόλης, ~~ίσως~~ ~~που~~ είναι υποχρεωμένος να επαναλαμβάνει καθημερινά τις ίδιες κινήσεις ή να υποβάλλεται στην ίδια ακίνηση, στη μεταφορά, στο βρωστάσιο, στο κατάστημα, στο γραφείο, ~~ξανά~~ δεν έχει δυνατότητες για άθληση, μακρυνούς περιπάτους, εκδρομές μέσα στη φύση. Ο αέρας που αναπνέει γίνεται όλο και πιο μολυσμένος. Δε νιώθει καλά. Η τροφή του με τα τυποποιημένα προϊόντα, παύει να είναι υγιεινή. Η περιθωψη στα νοσοκομεία είναι ελλειπής. Γάσχει από μικροαρρώστιες όταν δεν είναι άρρωστος σοβαρά.

Θα πρέπει να δούμε επίσης τι μηνύματα και ποιά ερεθίσματα τον περιβάλλουν, τον ενοχλούν, τον επηρεάζουν καθημερινά, από το πρωί ως το βράδυ. Οι διαφημίσεις, ο Τύπος, οι ήχοι και οι μουσικές, το ραδιόφωνο, οι φωνές στους δρόμους και οι κάθε είδους θόρυβοι της πόλης, τέλος, η τηλεόραση. Χιλιάδες μηνύματα διαφημιστικά, πολιτικά, ερωτικά, αθλητικά, που όμως τα δίδει σχεδόν όλα η ίδια λογική: Η κυρίαρχη λογική του κάθε συστήματος. Ο Γενικός Νόμος της Αγοράς στη Δύση. Ο Γενικός Νόμος της Πολιτικής Ερησείας στην Ανατολή. *

Μπορούμε νομίζω να φανταστούμε το μέσο πολίτη της Ευρώπης. Να τον δούμε την ώρα που ξεκινά για τη δουλειά του. Άλλος πηγαίνει στη στάση λεωφορείου, άλλος στο σταθμό του μετρό, ενώ ο τρίτος μπαίνει στο ιδιωτικό του αυτοκίνητο. Γενικά, είναι κουρασμένος από το πρωινό ζύπνημα, νυστάζει, ~~ακόμα~~ ~~ελαφρά~~, το κεφάλι του είναι μουδιασμένο. Αυτός που οδηγεί, βάζει το ραδιόφωνο. Οποιο σταθμό κι αν φάξει, β' ακούσει την ίδια περίπου τυποποιημένη μουσική της εποχής. Τα ίδια διαφημιστικά φλας. Το ~~βελίτο~~ ~~καιρού~~ ή τις πολιτικές ειδήσεις σε ρυθμό "χωρίς ανάσα". Αυτός που ταξιδεύει με το λεωφορείο ή το μετρό, όρθιος ή καθιστός, διαβάζει ανόρεχτα τους τίτλους της εφημερίδας ή κρυφοκυττάζει την εφημερίδα του διπλανού του. Κανείς δεν βλέπει τον άλλον στα μάτια. Είναι όλοι συνοφρυωμένοι, κατσουφηδες, απελπισμένοι, γιατί σε λίγο θα κλειστούν για 8 ολόκληρες ώρες. Δεν τολμούν ακόμα να σκεφτούν τη στιγμή που θα ἀχολάσουν. Την ώρα της επιστροφής. Αν μπει στο λεωφορείο ή στο βαγόνι μια πραγματικά ωραία γυναίκα, τότε οι άντρες ξυπνάνε, γουρλώνουν τα μάτια και την φαντάζονται, οι περισσότεροι, γυμνή. Μια ωραία γυναίκα γι αυτούς δεν είναι παρά ένα γυμνό σώμα στο κρεβάτι, όργανο ερωτικής ηδονής. Γρήγορα όμως συνέρχονται, οι όψεις τους ξαναγίνονται βαρείες. "Αυτά είναι όνειρα" σκέφτονται και κατεβάζουν το κεφάλι.

Βγαίνουν κατά ομάδες απ' τους σταθμούς και βαδίζουν για να πάνε στη δουλειά τους. Ο οδηγός του ΙΧ έχει άλλα προβλήματα. Βρίσκει πως τα κόκκινα φανάρια ανόρθουν ειδικά γι αυτόν. Ο ρυθμός της ~~ραής~~ γίνεται κάθε μέρα και πιο αργός. Αυτές οι συχνές στάσεις, η αργοπορία του τοντύνουν τα νεύρα. Χτυπά νευρικά με τα δάχτυλα το τιμόνι. Σβύνει το ραδιόφωνο. Το ξανανοίγει. Αγριοκυττάζει αυτόν που προσπαθεί να τον ξεπεράσει. Είναι έτοιμος για ένα μέτρο να σκοτώσει ή να σκοτωθεί. Τέλος, έχει το πρόβλημα στο πάρκιν. Βα βρει θέση; Παρκάρει εξουθενωμένος. Εξουθενωμένος κλείνει την πόρτα και η μόνη σκέψη που κάνει είναι "πότε θα τελειώσουν αυτές οι ατέλειωτες οχτώ ώρες ώσπου να ξαναβάλω το κλειδί για να ανοίξω την πόρτα και να γυρίσω στο σπίτι..." *

Τί περνάει αλήθεια απ' το μυαλό αυτών των ανθρώπων που κατά κοπάδια κατευθύνονται στις δουλιές τους; Τίποτε; Εκτός από τον απόηχο από κάποιο νυχτερινό καβγά, κάποιο πρόβλημα. * Η οι

εὐκαίρως καὶ ἕνεκεν τοῦ ἀποδοῦναι ὑμῖν ὅσα ἔχετε αἰτεῖται.
 οὐδὲν ἔστιν ὃ ἐκ τῆς ἀρετῆς ἔρχεται ἀλλ' ὅσα ἐκ τῆς
 ἐπιθυμίας. ἔστιν ὁ νόμος ὁ ἀποδοῦναι ὅσα ἐκ τῆς
 ἐπιθυμίας ἔρχονται. ἔστιν ὁ νόμος ὁ ἀποδοῦναι ὅσα
 ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἔρχονται. ἔστιν ὁ νόμος ὁ ἀποδοῦναι

ὅσα ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἔρχονται. ἔστιν ὁ νόμος ὁ ἀποδοῦναι
 ὅσα ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἔρχονται. ἔστιν ὁ νόμος ὁ ἀποδοῦναι
 ὅσα ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἔρχονται. ἔστιν ὁ νόμος ὁ ἀποδοῦναι
 ὅσα ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἔρχονται. ἔστιν ὁ νόμος ὁ ἀποδοῦναι

ὅσα ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἔρχονται. ἔστιν ὁ νόμος ὁ ἀποδοῦναι
 ὅσα ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἔρχονται. ἔστιν ὁ νόμος ὁ ἀποδοῦναι
 ὅσα ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἔρχονται. ἔστιν ὁ νόμος ὁ ἀποδοῦναι
 ὅσα ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἔρχονται. ἔστιν ὁ νόμος ὁ ἀποδοῦναι

ὅσα ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἔρχονται. ἔστιν ὁ νόμος ὁ ἀποδοῦναι
 ὅσα ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἔρχονται. ἔστιν ὁ νόμος ὁ ἀποδοῦναι
 ὅσα ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἔρχονται. ἔστιν ὁ νόμος ὁ ἀποδοῦναι
 ὅσα ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἔρχονται. ἔστιν ὁ νόμος ὁ ἀποδοῦναι

ὅσα ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἔρχονται. ἔστιν ὁ νόμος ὁ ἀποδοῦναι
 ὅσα ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἔρχονται. ἔστιν ὁ νόμος ὁ ἀποδοῦναι
 ὅσα ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἔρχονται. ἔστιν ὁ νόμος ὁ ἀποδοῦναι
 ὅσα ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἔρχονται. ἔστιν ὁ νόμος ὁ ἀποδοῦναι

100

φευγαλέες εντυπώσεις, αν την προηγούμενη νύχτα, είδε στην TV κάποιο ενδιαφέρον μάτς, σήριαλ ή βιντεοφίλμ. ~~Καθώς~~ Το μυαλό είναι κουρασμένο, μουδιασμένο, τρομοκρατημένο μπροστά σε μια ακόμα μονότονη, άχαρη, κουραστική, χωρίς ενδιαφέρον, σε μια κυριολεκτικά χαμένη μέρα απ' τη ζωή του. ~~Καθώς~~ ~~λατάν~~ Το μυαλό έχει παραλύσει, όλες αυτές οι εικόνες, οι αναμνήσεις, οι σκέψεις έρχονται και φεύγουν αστραπιαία. ~~Το~~ ~~μυαλό~~ μοιάζει σαν ένα κολοσιαίο εργοστάσιο με σταματημένες μηχανές. Είναι ακίνητο, Το μυαλό δε δουλεύει. Μήπως όμως δουλεύει η ψυχή, το συναίσθημα; ~~Το~~ ~~ερώτημα~~ ~~είναι~~ ~~τι~~ ~~κάνει~~. ✕

Και φτάνουμε στη δουλειά. Τις προάλλες πήγα στα καταστήματα FNAC στη RUE DE RENNES να αγοράσω δίσκους. Περιμέναμε με τη Μυρτώ ^{που είχαμε} στο ταμείο. Κάπου δέκα λεπτά. Όταν έφτασε η σειρά μας, η ταμίας μέτρησε τους δίσκους (γράφοντας στην αριθμομηχανή τις τιμές. Στο τέλος της άβραιοσε με μια κίνηση. Η Μυρτώ έβγαλε την μπλέ κάρτα. Η ταμίας την έβαλε στο ειδικό μηχανήμα που είναι συνδεδεμένο με τον ηλεκτρονικό εγκέφαλο που ελέγχει όλες τις τράπεζες και όλους τους λογαριασμούς. Αφού πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα, η απάντηση ήταν θετική και γράφτηκε σ' ένα χαρτάκι που βγήκε απ' το μηχανήμα. Αφού πληρώσαμε, πέρασαμε από την άλλη πλευρά του ταμείου. ~~Κάθισα~~ κα. παρακολούθησα την ταμιά. Γαπατήρησα πως η πληρωμή γίνεται με τρεις τρόπους. Ο πρώτος με χρήματα - που τα μετρά με γρήγορες κινήσεις. Ο δεύτερος με τσεκ που το ελέγχει σε ειδικό μηχανήμα. Και ο τρίτος με την μπλε κάρτα που την περνά στο κομπιούτερ. Οι πελάτες περνάνε συνεχώς, χωρίς το παραμικρό διάλειμμα. Η ταμίας σκυμμένη ελέγχει τα εμπορεύματα, καταγράφει στο κομπιούτερ τις τιμές, τις αβροζίζει και κάνει τις εισπράξεις με τους τρεις τρόπους που είδαμε. Όλες οι κινήσεις είναι γρήγορες αλλά καλά υπολογισμένες και σταθερές. Το όψια της είναι ακίνητο. Δουλεύουν μόνο τα χέρια της και το μυαλό της. Πόσοι πελάτες περνούν μπροστά της κάθε ώρα; Πόσα εμπορεύματα; Πόσα λεπτά εισπράττει στο οχτάωρο; Τι θα συμβεί αν κάνει λάθος; Ποιά είναι η ευθύνη της και με ποιές συνέπειες; Επομένως δεν εργάζεται μόνο, αλλά έχει και το άγχος μήπως κάνει λάθος. Μήπως δεν δει καλά την τιμή ή μήπως δεν μετρήσει σωστά τα χρήματα.

Η Μυρτώ μου είπε ότι σ'α μεγάλα καταστήματα Βερόπουλου, στο Κουκάκι, η ταμίας γνωρίζει απ' έξω όλες τις τιμές όλων των εμπορευμάτων.

Ας φανταστούμε τώρα την ταμιά αυτή το βράδυ, ύστερα από οχτώ ώρες δουλειά. Όταν έφυγε το πρωί από το σπίτι της, ήταν σχεδόν νύχτα. Ενώ έξω ο ήλιος φωτίζει την πόλη, μέσα στο κατάστημα, ο φωτισμός είναι ηλεκτρικός. Ο αέρας κοντισιονέ. Δηλαδή ζει μέσα σε μια τεχνητή ατμόσφαιρα και τεχνητό περιβάλλον. Δε βλέπει γύρω της. Δεν βλέπει ούτε τους πελάτες, γιατί το μάτι της πρέπει να παρακολουθεί + + + + + εμπορεύματα, μετά τις τιμές και τέλος τα χρήματα. Πέσα σε οχτώ ώρες πόσα εμπορεύματα είδε; Πόσες αβροζίες έκανε; Πόσα χρήματα μέτρησε με το χέρι της; Αυτά τα τρία πράγματα Εμπορεύματα- Αβροζίες-Χρήματα είναι ο κόσμος της για μια ολόκληρη μέρα. Στο διάλειμμα της εργασιάζτην καντίνα, είναι η μοναδική ανθρώπινη στιγμή. Κουρασμένη για ό,τι προηγήθηκε και για ό,τι θα επακολουθήσει, τρώει ανδρέχτα το σάντουιτς, πίνει με αργές γουλιές το αναψυκτικό και κάπου- κάπου, ανταλλάσει δυο λόγια αβασάφωρα, με τις διπλανές της. Γιατί μιλούν; Γροσσωπικά προβλήματα, αρρωστιές, ακρβεία, τα παιδιά τους, οι άντρες τους. Στην καλύτερη περίπτωση θα πουν πως πέρασαν το γουικέντ ή πού θα το περάσουν. Όλα αυτά μηχανικά, ανόρθα, χωρίς ενδιαφέρον. Γιατί η σκέψη της κάθε μιας γυρίζει στα δικά της. Όταν βγαίνει από όρδο, αρχίζει να βραδιάζει. Δυο βήματα στο πεζοδρόμιο. Κομμάτι βιτρίνα και νόη εισόδος του Μετρό. Είναι η ώρα της μεγάλης κίνησης. Μπαίνει όπως-όπως. Στριμώχεται.

Αφήνει το κορμί της να λικνίζεται στο ρυθμό των τροχών και τις κινήσεις αυτών που μπαίνουν-βογβάνουν. Δεν σκέφτεται τίποτε. Μόνο βράζει να φτάσει στο σπίτι. /

Αν είναι μητέρα, την περιμένουν νέα καθήκοντα. Κουζίνα, γεύματα, πιάνο, ρούχα, έγνοιες των παιδιών. Μετά είναι ο σύζυγος. Το ίδιο σκοτωμένος κι αυτός, δεν έχει όρεξη για κουβέντες. Διαβάζει μηχανικά την εφημερίδα του. / Τρώνε. Τα παιδιά πλαγιάζουν. / Κάβονται για λίγο μπροστά στην Τ.β. Αν είναι η καθορισμένη μέρα που πρέπει να κάνουν έρωτα, σηκώνονται. ^{στην Τηλε} και πλαγιάζουν. ^{απ} / ~~Αν~~ όχι, μένουν λίγο περισσότερο, μπροστά στο κουτί. Κάποιοι κοιμάται. / Δεν αντέχει. / Τσακισμένοι βυθίζονται σε ύπνο χωρίς όνειρα, έχοντας το φόβο, -από την ώρα που πλαγιάζουν, του απασίου ήχου που ~~κάνει~~ ^{απ} το ξυπνητήρι, που ως συνήθως, δείχνει άγριες πρι-νές ώρες.

Αυτή η περιγραφή δεν είναι φανταστική, ούτε αναφέρεται σε κάποια εξαίρεση. Αφορά το 90% όλων των εργαζομένων στις σύγχρονες κοινωνίες. Τόσο στην καπιταλισμό όσο και στον σοσιαλισμό.

Αν αναλύσουμε σχολαστικά όλες τις περιπτώσεις δηλαδή όλα τα επαγγέλματα, θα διαπιστώσουμε ότι όλο και περισσότερο λείπει η προσωπική ζωή, η οικογενειακή ζωή και η κοινωνική συναναστροφή και φυσικά λείπει ο χρόνος για πνευματική και ψυχική καλλιέργεια, για σωματική άσκηση, για περιπλάνηση μέσα στη φύση, ώστε τα μάτια να δουν πράσινο και γαλάζιο. Να δουν τα λουλουδιά και τα βουνά. Όλα τα πράγματα που ηρεμούν, ξεκουράζουν και ομορφύνουν τον εσωτερικό μας κόσμο. / Οι πόλεις -όλες ομοιόμορφες- δεν έχουν πιά παρά ασφάλτο και γκράζα χωρίς, χωρίς ενδιαφέρον. Αυτοκίνητα που δημιουργούν έναν συνεχή ρυθμό, ~~παρά φύσιν~~ που κάνουν να τετάνουν τα νεύρα και να σπάζουν. *

Επειδή ανέφερα τη λέξη ρυθμός θα πρότεινα να εξετάσουμε την επίδραση που έχουν οι διάφοροι ρυθμοί στη ζωή μας. Και κατ' αρχήν, ένα ερώτημα: υπάρχει τάχα φυσικός ρυθμός; Υπάρχει -κατά πρόεκταση- ανθρώπινος ρυθμός; / Ο φυσικός ρυθμός είναι κατ' αρχήν ο ρυθμός του Σύμπαντος. Η κίνηση των άστρων. Για μας που κατοικούμε στη Γη, μας επηρεάζει άμεσα η κίνηση μέσα στο ηλιακό σύστημα. Η Γη και ο Ήλιος. Η Γη και η Σελήνη. Από αυτές τις δύο βασικές κινήσεις-ρυθμούς, πηγάζει η έννοια του Χρόνου. Καθώς και η έννοια της Αρμονίας. Τεράστιοι όγκοι όπως η Γη, η Σελήνη, ο Άρης, ο Κρόνος, η Αφροδίτη χορεύουν ένα μπαλέτο με ακριβείς δευτερολέπτων. Δεν είναι αυτό κάτι το φανταστικό, το μεγαλειώδες, το συγκινητικό, θα λέγαμε. Είναι η Αρμονία. Από αυτούς τους ρυθμούς και τις σχέσεις, γεννιέται η Νύχτα και η Μέρα. Γεννιούνται οι Εποχές.

Η Βιομηχανική Εποχή, παραβιάζει -βιάζει-, σκοτώνει το φυσικό ρυθμό. Δε λαβάρνει καθόλου υπόψη της την ανάγκη του ανθρώπου να εναρμονίζεται με το ρυθμό των άστρων, του ηλιακού συστήματος, της μέρας και της νύχτας, της Σελήνης, της Άνοιξης και του Θέρους, του Φθινοπώρου και του Χειμώνα. *

Όμως δεν πρόκειται μόνο για το φυσικό ρυθμό που μας περιβάλλει. Είναι και ο δικός μας, ο εσωτερικός ρυθμός, που καθορίζεται βασικά από τους χτύπους της καρδιάς μας. Με βάση το ρυθμό της καρδιάς, γίνονται μέσα στον ανθρώπινο οργανισμό, χιλιάδες δύο πολύπλοκες λειτουργίες, κινήσεις, που όμως όλες εναρμονίζονται με τον κυρίαρχο εσωτερικό ρυθμό. / Ίδιαίτερη σημασία έχει το νευρικό σύστημα, που ξεκινά και καταλήγει στα τρισεκατομμύρια κύτταρα του ανθρώπινου εγκεφάλου, χωρίς να είμαι γιατρός ή βιολόγος, στην τζιμόνευση μόνο στην απλή

λογική, συμπεραίνω ότι το νευρικό μας σύστημα, δεν μπορεί παρά να επηρεάζεται και να λειτουργεί με βάση, τόσο τον εσωτερικό -ανθρώπινο ρυθμό- όσο και τον εξωτερικό -φυσικό ρυθμό- /με άλλα λόγια βλέπω μια τέλεια, αρμονική σχέση ανάμεσα σε όλους αυτούς τους ρυθμούς, που εξασφαλίζουν την αρμονική ανάπτυξη και πόρευση του ανθρώπου μέσα στη φύση και στη ζωή, /θεωρώ λοιπόν το σεβασμό στο ρυθμό, σαν το θεμέλιο για τη δημιουργία ανθρωπομονάδων. / Όμως είδαμε ότι η βιομηχανική εποχή εκτροχιάζει τον άνθρωπο από το φυσικό και τον ανθρώπινο ρυθμό. Επομένως η καταστροφή των ανθρωπομονάδων ξεκινά απ' τη στιγμή που οι σχέσεις και οι ρυθμοί που επιβάλλουν οι νέες παραγωγικές δυνάμεις, δημιουργούν τον πολίτη-στρατιώτη της παραγωγής, /ο βιομηχανικός άνθρωπος, είναι ο πεθωραρχημένος, ο καταπιεσμένος, ο ρομποτοποιημένος στρατιώτης του γραφείου και του εργοστάσιου, που το σύστημα τον έχει ξεριζώσει από το χώμα του φυσικού ρυθμού, επιβάλλοντας τους ρυθμούς της παραγωγής. Δηλαδή των μηχανών στο εργοστάσιο, των μεταφορικών μέσων στο δρόμο. Των καταναγκασμών στο σχολείο, στο στρατό και στο γραφείο, /ηού των έκτραχίμων από τ' φυσικό /επιπλέον τ' ρυθμό. /Αυτό το άγριο πρωινό ξύπνημα, το τροχάδην στο πλυσίμο, στο φαγητό, στους δρόμους. Που τα διαδέχεται η ανά της υποχρεωτικής κοινωνικής, χωρίς προσωπικό ενδιαφέρον, μονότονης εργασίας. Το τροχάδην στις διαφημίσεις, στα γεγονότα, στις ειδήσεις. Το συνεχές ανακάτωμα των "μηνυμάτων": Άπεργες, μάχες, πολύνεκρα ατυχήματα, πολιτικές συναντήσεις, ματς, ωραίες γυναίκες γυμνές στις διαφημίσεις, βομβαρδισμένα τοπία, αστυνομικοί με γκλομπ όλων των εθνοτήτων, αποσκελετωμένα παιδιά, δεξιώσεις με υπέροχες νυχτερινές τουαλέτες, διαφημίσεις απορρυπαντικών, Ρήγκαν-Γκορμπάτσφ, Πάτ που κυνηγούν νεαρούς στα γήπεδα, υπουργικό συμβούλιο, πορεία εργαζομένων, διαφήμιση παιδικών τροφών, παιδιά σκελετωμένα, κούρσες αυτοκινήτων, δηλώσεις πρωθυπουργού, διαφήμιση κόκα-κόλα = χιλιάδες καθημερινά "μηνύματα" που τα νεύρα τα ανθροκατεβάζουν, προσπαθώντας να τα τοποθετήσουν σε μια γωνιά του εγκεφάλου. /Όμως αυτός τί να κρατήσει και τί να απορρίψει; Και γιατί να κρατήσει και γιατί να απορρίψει; Θέλω να πω, με ποιά κριτήριο; Ποιά κρίση, ποιά όφελος; Ποιά σημασία; /δηλαδή, με άλλα λόγια, ο ανθρώπινος εγλέφαλος -αυτό το αριστούργημα της δημιουργίας- κανονικά κέντρο διερχομένων, ένας σκουπίδοτος, στην κυριολεξία, που τελικά τα σκουπίδια ξεχειλίζουν και πνιγούν τη λειτουργικότητα του, δηλαδή τη σκέψη, / *

/ Έχουμε δηλαδή δύο βασικές παραβιάσεις. Η πρώτη αφορά τους απάνθρωπους ρυθμούς με τους οποίους εισβάλλουν τα "μηνύματα" στο νευρικό σύστημα κι από κει στον εγκέφαλο. Και η δεύτερη, η ποιότητα των "μηνυμάτων". Είναι όλα τόσο ανακατωμένα, απροσδόκητα, αμόμοια, παράλογα, ανεξήγητα που τελικά καταλήγουν στο τίποτα. Στο χάος. / *

/ Και να σκεφτούμε ότι αυτή είναι η καθημερινή "τροφή" ενός σύγχρονου νευρικού συστήματος και εγκεφάλου. / *

Επομένως, ποιές και πόσες ανθρωπομονάδες μπορεί να υπάρξουν, ύστερα από όλη αυτή την ανωμαλία; Νομίζω καμμιά. *

/ Ο φυσικός ρυθμός και η φυσική αρμονία, από την οποία έχει ανάγκη ο άνθρωπος, διαταράσσονται σφοδρά, από ^{και} δύο άλλους κοινωνικούς καταναγκασμούς: Τη βία και την πειθαρχία. / Όσο από την επιβαλλόμενη εξωτερικά πειθαρχία, βρίσκεται πάντα η βία: είτε άμεσα είτε σαν απειλή, / και όταν λέμε βία, θα πρέπει να λέμε και φόβος. / Από κει και πέρα αρχίζει μια αλυσίδα καταπιεσμένων συναισθημάτων και ψυχικών τραυματισμών, που μας οδηγούν στην ανασφάλεια κι από κει

στη μοναξιά. / Και είναι φοβερό πράγμα να νοιώθει κανείς μόνος και ανασφαλής, μέσα σ' έναν κόσμο που γίνεται όλο και πιο τερατώδης. / Το φοβισμένο και μοναχικό άτομο, είναι περιττό να πούμε πως έχει αδειήσει από άνθρωπομονάδες. Η ανθρώπινη ενέργεια που διαθέτει είναι μηδέν. / *

/ Η πειθαρχία ξεκινάει με το πρώιμο ξυπνητήρι, που σηματοδοτεί μια ατέλειωτη σειρά από πράξεις, που πρέπει να γίνουν μέσα στη μέρα, μόνο και μόνο γιατί "έτσι πρέπει". / *

/ "Έτσι πρέπει" όμως από ποιόν και για ποιόν; / *

/ Η βία και η πειθαρχία ξεκινούν μέσα από την ίδια την οικογένεια. Από την υποταγή της γυναίκας στον άντρα. Και των παιδιών στους γονείς. Το μωρό μεγαλώνει με μια ατέλειωτη γκάμα από "μη" - από αρνήσεις, στερήσεις, απαγορεύσεις - που το προετοιμάζουν "για τη ζωή". / *

* / Όμως ποιά ζωή; / *

/ Πρώτα απ' όλα, για το Σχολείο. Ας δούμε τι λέει ο Αλβιν Τσάπλερ, σχετικά με την εκπαίδευση:

◀◀ Η κρυφή εκπαίδευση

Καθώς η εργασία εγκατέλειπε τα χωράφια και τα σπίτια, τα παιδιά έπρεπε να προετοιμάζονται για τη ζωή στο εργοστάσιο. Οι πρώτοι ιδιοκτήτες ορυχείων και εργοστασίων της εκβιομηχανιζόμενης Αγγλίας διαπίστωσαν - όπως έγραφε ο Άντριου Ούρ το 1835 - ότι ήταν «σχεδόν αδύνατο να μεταβάλουν άτομα που είχαν περάσει την ηλικία της εφηβείας, είτε προέρχονταν από αγροτικά ή χειρωνακτικά επαγγέλματα, σε χρήσιμα βιομηχανικά χέρια». Αν ήταν δυνατό να προετοιμαστούν οι νέοι για το βιομηχανικό σύστημα, αυτό θα έλυσε σε μεγάλο βαθμό στη συνέχεια τα προβλήματα της βιομηχανικής πειθαρχίας. Το αποτέλεσμα ήταν μια ακόμη βασική δομή των κοινωνιών του Δευτέρου Κύματος: η μαζική εκπαίδευση.

Βασισμένη στο εργοστασιακό πρότυπο, η μαζική εκπαίδευση διδασκε βασικά ανάγνωση, γραφή, αριθμητική, λίγη ιστορία και άλλα θέματα. Αυτή ήταν η «ανοικτή εκπαίδευση». Αλλά κάτω απ' αυτή υπήρχε μια αθέατη ή «κρυφή εκπαίδευση» που ήταν περισσότερο βασική. Την αποτελούσαν - κι ακόμη την αποτελούν στα περισσότερα βιομηχανικά κράτη - τρία στάδια: ένα για την ακρίβεια, ένα για την πειθαρχία κι ένα για τη συνεχή εργασία. Η βιομηχανική εργασία χρειαζόταν εργαζόμενους που θα εμφανίζονταν στην ώρα τους. Χρειαζόταν εργάτες που θα έπαιρναν εντολές από μια διευθυντική ιεραρχία χωρίς πολλές ερωτήσεις. Και χρειαζόταν άντρες και γυναίκες προετοιμασμένες να δουλέψουν στις μηχανές ή στα γραφεία, εκτελώντας κτηνωδώς δουλειές. Έτσι από τα μέσα του 19ου αιώ-

να και μετά, καθώς το Δεύτερο Κύμα κατάκλυζε τη μια χώρα μετά την άλλη, διαπίστωνε κανείς μια αδιάκοπη εκπαιδευτική πρόοδο: τα παιδιά άρχιζαν το σχολείο σε όλο και μικρότερη ηλικία, το σχολικό έτος γινόταν όλο και μεγαλύτερο (στις Ηνωμένες Πολιτείες αυξήθηκε κατά 35% από το 1878 μέχρι το 1956) και ο αριθμός των ετών της υποχρεωτικής εκπαίδευσης συνεχώς αυξανόταν.

Η μαζική δημόσια εκπαίδευση ήταν καθαρά ένα ανθρωπιστικό βήμα προς τα μπρός. Όπως διακήρυξε μια ομάδα μηχανικών και εργατών στην πόλη της Νέας Υόρκης το 1829 «μετά από τη ζωή και την ελευθερία, θεωρούμε την εκπαίδευση σαν τη μεγαλύτερη ευλογία που γνώρισε ποτέ το ανθρώπινο γένος». Ωστόσο, τα σχολεία του Δευτέρου Κύματος μετέτρεψαν τη μια μετά την άλλη τις γενιές των νέων σε πειθαρχημένη εργατική δύναμη του τύπου που χρειαζόταν η ηλεκτρομηχανική τεχνολογία.

Συνδυαζόμενα, η πυρηνική οικογένεια και το σχολείο εργοστασιακού τύπου αποτελούσαν μέρος ενός ολοκληρωμένου συστήματος για την προετοιμασία των νέων ώστε ν' αναλάβουν τους ρόλους τους στη βιομηχανική κοινωνία. Και απ' αυτή την άποψη, οι κοινωνίες του Δευτέρου Κύματος, καπιταλιστικές ή κομμουνιστικές, βόρειες ή νότιες, ήταν όλες όμοιες. >>

προς έφητα,

Εγώ θα ~~παραθέσω~~ ^{παραθέτω} ότι η σύγχρονη εκπαίδευση, εκτός από ~~δω~~ ^{δω} μας λέει ο Τόφλερ, δηλαδή την αγωγή και την ακριβεία, την πειθαρχία, τη συνεχή εργασία, την υποταγή στις εντολές που έρχονται από την διευθυντική ιεραρχία και την προετοιμασία για τις «κτηνώδεις» δουλιές, προετοιμάζει τους ~~αυτών~~ ^{αυτών} μέλλοντες «στρατώτες της παραγωγής» και για το ~~άχροστο~~ ^{άχροστο}.
 Τους δίδασκουν να κάνουν εργασίες εντελώς αδιάφορες και άχρηστες, με την έννοια ότι δεν έχουν καμιά σχέση με τη φύση και τις ανάγκες (κυρίως πνευματικές και ψυχικές) και τις δυνατότητες της ανθρώπινης προσωπικότητας. Ένα ανθρώπινο ον αποτελεί αυτό καθαυτό ένα ~~βαύμα~~ ^{βαύμα} της δημιουργίας. Είναι προικισμένο με φοβερά δώρα: σώμα, χέρια, πόδια, όραση, ακοή, όσφρηση και κυρίως σκέψη και κρίση. Έχει συναισθήματα, ορμή. Και νοιώθει βαθειά μέσα του την ανάγκη της δημιουργίας. Αυτό το ον -το τόσο προικισμένο- είναι έτοιμο να τρέξει μέσα στη ζωή, να χαρεί, να δει, να γνωρίσει, ν' αγαπήσει. Γι' αυτό είναι δυνατόν αυτό το ον να το κλείσεις και μάλιστα εθελοντικά, μέσα σ' ένα γραφείο, να το βάλεις να κάθεται μπροστά σε μια γραφομηχανή, όπου με τα δυο του χέρια -που για να γίνουν και να λειτουργήσουν όπως λειτουργούν χρειάστηκαν εκατομμύρια χρόνια βιολογικής εξέλιξης- να γράφει κείμενα που δεν το αφορούν. *

Αυτό το ~~βαύμα~~ ^{βαύμα} το πραγματοποιεί η πειθαρχία στο σπίτι και στο Σχολείο. Το κατορθώνει η «μαζική εκπαίδευση». *

Όσο γράφω αυτές τις ~~παραθέτω~~ ^{παραθέτω} νοιώθω ν' ακούγεται όλο και πιο πολύ το ερώτημα: «Πα τέλος πάντων, πώς θα ζήσει η κοινωνία αν λείψει η πειθαρχία και αν λείψουν όλες αυτές οι αδιάφορες έως κτηνώδεις εργασίες;» *

- Να ένα κολοσιαίο πεδίο για έρευνα. Δηλαδή, γιατί χρειάστηκαν έως σήμερα όλες αυτές οι βυσσες, που ~~περιόριζαν την ανθρωπότητα~~ και αν και πόσο μας οφέλησαν. Ας θυμηθούμε μόνο τα παιδιά των 10-12 χρόνων που τα κατέβαζαν στα ορυχεία της Αγγλίας και τα δένανε με σχοινιά, για να τραβούν τα καρτόνια, που ήταν φορτωμένα με κάρβουνο, επί 14 ώρες την ημέρα.
- * / Όσα επιχειρήματα κι αν ακουστούν για την λογική της "ανθρώπινης προόδου", εμένα προσωπικά δεν θα με πείσουν ποτέ, πως για να πάει η ανθρωπότητα, ~~δύσκολα~~ ^{δύσκολα} θα πρέπει να βασανίζουμε τα ανήλικα παιδιά. / *
- / Και τελικά πού φτάσαμε; Ναι, η Ευρώπη σήμερα έχει όλα τα χαρακτηριστικά της προηγμένης κοινωνίας. Ας την αναλύσουμε λοιπόν. Όχι γενικά κι αόριστα. Με αριθμούς και γενικότητες. Αλλά συγκεκριμένα. / Ας εφαρμόσουμε μίαν άλλη κοινωνιολογία. Μία πρακτική, μίαν εξατομικευμένη κοινωνιολογία. / Ας παρακολουθήσουμε διάφορα άτομα όλων των κατηγοριών, όλων των τάξεων, και των επαγγελματιών. Όμως να τα παρακολουθήσουμε σχολαστικά, στην καθημερινή τους ζωή. Για να δούμε τελικά πώς ζουν, πώς συμπεριφέρονται, τι προσφέρουν και τι παίρνουν. / Και κυρίως να μάθουμε τι γίνεται με τον περιφημο "άνθρωπισμό τους". / Δηλαδή, τη σύγχρονη κοινωνία τους εφοδιάζει με τις απαραίτητες ανθρωπομονάδες, ώστε να χαρούν τη φύση, τον έρωτα, τη φίλτα, την οικογένεια, την τέχνη; Λειτουργούν σαν όντα προικισμένα με νου, σκέψη και φαντασία; Έχουν συνείδηση ότι είναι οι κληρονόμοι της ανθρωπίνης ^{σκέψης} ~~επιχειρήσεως~~, ιδιαίτερα σε πνευματικά έργα θάνατα, που γυμνάζουν το νου, τρέφουν τη φαντασία, πλαταίνουν τα σύνορα του ψυχικού κόσμου, βαρύνουν ολοκληρωτο είναι στα νάματα του ωραίου, αυτού που μας οδηγεί στα πέριχα της πραγματικής ελευθερίας και ευτυχίας; / * Με άλλα λόγια, αυτό που συνηθίζουμε να αποκαλούμε "άνθρωπο" γίνεται άνθρωπος μέσα στα πλαίσια της σύγχρονης κοινωνίας; Ή αντίθετα, αυτή η κοινωνία ξέφυγε από τον άνθρωπο, έγινε αυτοσκοπός, εξυπηρετεί μόνο μια χούφτα φιλόδοξα έπιληστα και ασφαλώς παρανοϊκά άτομα, που κατορθώνουν να υποτάξουν στους ΓΕΝΙΚΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ (ελεύθερη αγορά-πολιτική θρησκεία) το σύνολο του πληθυσμού; / Όμως με υ ποιδό τμήμα; / *
- ηγορία της ανθρωπότητας και της ανθρωπότητας*
- / Είδαμε μερικά παραδείγματα, και ~~παράδειγμα~~ άλλα. Όμως το συμπέρασμα έχει ήδη βγει, ο άνθρωπος όχι μόνο δεν γίνεται αυτό που λέμε "άνθρωπος", αλλά η καθημερινότητα τον καταδικάζει να γίνεται όλο και περισσότερο "φυτό". / Όχι με την έννοια του δέντρου, που στο κάτω-κάτω χαίρεται αυτό που είναι -φτάνει να μην το αγγίξουν οι άνθρωποι- αλλά ενός "έντο" ανώτερου, που το υποκρέωνουν να μην χρησιμοποιεί τα βεβα δώρα της δημιουργίας: Το υπέροχο σώμα, το μοναδικό νου και τον ψυχικό κόσμο, που δεν θα τον βρούμε σε κανένα άλλο γήινο πλάσμα, παρά μόνο στον άνθρωπο. /
- * / Όταν η λεγόμενη εξέλιξη γοι λεγόμενες προηγμένες χώρες, δημιουργούν σήμερα θλιβερά όντα, / * / Ουσιαστικά εθελοντές στρατιώτες εφθρου ζωής, κατάδικους δια βίου δεμένους στο μαγγανοπήγαδο της παραγωγής. / Πειθαρχημένους και καταφοβισμένους γονείς, παιδιά, καθηγητές και μαθητές, αξιωματικούς και στρατιώτες, ιδιοκτήτες και εργαζόμενους. /
- / Εκατοντάδες εκατομμύρια κατάδικοι, προχωρούν καθημερινά. / Στιβάζονται σε αυτοκίνητα, τρέινα, αεροπλάνα, γραφέα, καταστήματα, σχολεία και εργοστάσια. / Το χρώμα που τους περιβάλλει, γκριζό. Το χρώμα που έχουν μέσα τους, γκριζό. Ευτυχισμένοι μόνο όσοι έχουν έγχρωμη τηλεόραση... /

* Μτρικοί Σι δτώτων

Πως μέσα στις συνθήκες μιας σύγχρονης -προηγμένης τεχνολογικά- κοινωνίας, λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο του φόρτου και των καταναγκασμών που δέχεται καθημερινά ο εργαζόμενος, ο ανώτατος χρόνος κοινωνικής εργασίας δεν θα πρέπει να υπερβαίνει τις τέσσερις ώρες. ~~Πρέπει~~ Τέστ, έχουν αποδειχθεί, ότι μετά τις τέσσερις ώρες συνεχούς εργασίας, πέφτει η δύναμη του εργαζόμενου. Στις υπόλοιπες τρεις ή τέσσερις ώρες η προσπάθεια του ισοδυναμεί με λιγότερο από μισή ώρα πραγματικής απασχόλησης. /

Εχουμε λοιπόν μερικές δεκάδες εκατομύρια -στην Ευρώπη- που εργάζονται εντατικά το πρώτο τετράωρο ενώ στον υπόλοιπο χρόνο δεν αποδίδουν ή αποδίδουν μικρά πράγματα. / Από την άλλη πλευρά έχουμε 12-17 εκατομύρια άνεργους που μένουν στο σπίτι τους, χωρίς να εργάζονται, / Η Δυτική Γερμανία τους δίνει 60 δισ. μάρκα αποζημίωση -για να μη δουλεύουν. / Ποιάς τα δίνει; Οι κεφαλαιούχοι; "Φοδ τελικά αυτούς εξυπηρετεί η στρατιά των ανέργων; Ξαν εφεδρεία και σαν απειλή επάνω στους εργαζόμενους να μην ζητούν πολλά; / Χι; Η αποζημίωση επιβαρύνει ολόκληρο το κοινωνικό σύνολο; / δηλαδή οι ίδιοι οι εργαζόμενοι πληρώνουν τους άνεργους, για να είναι εφάμιμτοι και λογικοί απέναντι στο ~~κεφάλαιο~~ Κεφάλαιο... /

Ερώτησα στο "Τύμπικγκεν, κατά τις εργασίες του Ά "Συνεδρίου "Κουλτούρα της Ειρήνης", έναν υπεύθυνο των γερμανικών συνδικάτων, σε δημόσια συζήτηση: "Γιατί μ' αυτά τα 60 δισ. μάρκα δεν ζητάτε να συμμετέχουν οι σημερινοί άνεργοι στην παραγωγή; / Ας δουλεύουν λιγότερο αφού η αποζημίωση δεν καλύπτει ένα πλήρες μεροκάματο. / Ας εργασθούν λ.χ. δύο ώρες. / Με τον όρο όμως αυτές οι δυο ώρες να αφαιρεθούν από τους υπόλοιπους. / Χι φυσικά σε όφελος των ιδιοκτητών. / Αλλά των ίδιων των εργαζομένων. /" / Με άλλα λόγια αν οι σημερινοί άνεργοι με την αποζημίωση των 60 δισ. οφείλουν να εργασούν δυο ώρες την ημέρα, οι υπόλοιποι εργαζόμενοι να δουλέψουν 4,5,6 ώρες ανάλογα με το πόσο δουλεύουν σήμερα. / Εφόσον είναι το κοινωνικό σύνολο που επιβαρύνεται, ας είναι λοιπόν το κοινωνικό σύνολο που θα οφελείται, από τη συμμετοχή τους στην παραγωγή. /

Μτρικοί Σι δτώτων / Τη δητμενι εν τέρην δνι λεεργουγι. / "Χι," μου απάντησε. "Δεν δεχόμαστε να υπάρχουν εργάτες που να δουλεύουν λιγότερο και να πληρώνονται λιγότερο..." /

Είναι οπωσδήποτε ένα δύσκολο πρόβλημα. Γιατί θα υπάρξουν αμέσως-αμέσως δύο κατηγορίες εργαζομένων. / Όμως νά που ήδη υπάρχει η κατηγορία των ανέργων. / Πώς δεχόμαστε τους ανέργους; / Πώς δεχόμαστε οι εργαζόμενοι -και όχι το κεφάλαιο- να πληρώνουν τους ανέργους; / Και με ποιά όφελος; / Αφού, έτσι κι αλλιώς, το κοινωνικό σύνολο επιβαρύνεται με την αποζημίωση που παίρνουν οι άνεργοι, γιατί να μην οφελείται το ίδιο το κοινωνικό σύνολο, δουλεύοντας δύο ή τρεις ώρες λιγότερο, χωρίς να μειωθεί η αμοιβή τους; / *

Ναι, είναι δύσκολα προβλήματα. Όμως το πιο δύσκολο είναι, νομίζω, να ξεφύγουμε από τις πεπατημένες λύσεις και συνταγές για να προχωρήσουμε σε νέες λύσεις. / *

Νομίζω ότι η αρχή θα πρέπει να είναι ο ανώτατος χρόνος εργασίας, / κατά κλάδο μέσα στον οποίο ο εργαζόμενος αποδίδει, χωρίς να συνθλιβείται, κάτω από το βάρος της σωματικής, πνευματικής και ψυχικής κόπωσης. / Ας ήθουμε λοιπόν πώς αυτές οι χρόνος της κοινωνικής, υποχρεωτικής, εργασίας είναι τέσσερις ώρες. /

Και τότε, θα ρωτήσει κανείς; / Τι θα γίνει με τις τιμές; / Τι θα γίνει με τους κεφαλαιούχους, που θα είναι υποχρεωμένοι, εφτε να μειώσουν την παραγωγή, / ενώ θα δίνουν για μισθός και μεροκάματα τα ίδια λεφτά; / ή θα είναι υποχρεωμένοι να διπλασιάσουν το προσωπικό τους, διπλα-

το παρατηρούμε ότι υπάρχει επίταση καθυστερήσεων στην χώρα δουλές.

Διτίνισε, / η πν καθορισισθός ενός

σιάζοντας και τα ημερομίσθια;

Θα είναι έτσι όμως τα πράγματα; Φυσικά, αν τα δει κανείς στατικά, ,αν δηλαδή σήμερα Βελή-
σει κάποιος να μειώσει τις ώρες εργασίας κατά 50% -ας υποθέσουμε πως μπορεί να γίνει κά-
τι τέτοιο- είναι βέβαιο πως η οικονομία θα τιναχτεί στον αέρα. Οι τιμές θα φτάσουν σε
μεγάλα ύψη με αποτέλεσμα να μειωθεί η αμοιβή των εργαζομένων. Οπότε μαζί με τη μείωση
του χρόνου εργασίας κατά 50% θα υπάρξει και μείωση της αγοραστικής αξίας επίσης κατά
50%. Οπότε, το τετράωρο καταντά δύο άδωρο.

Επομένως, αυτήτη μείωση του χρόνου απασχόλησης θα πρέπει να την δούμε μέσα σε μια προοπτι-
κή κατά την οποία θα πρέπει να γίνουν μια σειρά από βαθιές αλλαγές.

Όπως λ.χ. η ρομποτικοποίηση-αυτοματοποίηση της εργασίας και για ποιόν θα λειτουργεί. Ποιόν
θα οφειλεί; Τον εργαζόμενο; Ή τον ιδιοκτήτη;

Οι κεφαλαιούχοι στην Ευρώπη θα πρέπει να δεχτούν τουλάχιστον αυτήν την επαναστατική αρχή
κατά την οποία τα σύγχρονα προϊόντα της ανθρώπινης μεγαλοφυίας ανήκουν σε όλο το κοινω-
νικό σύνολο.

Νομίζω όμως πως άρχισα ανάποδα τη σκέψη μου. Δηλαδή θα πρέπει να πω, κι αυτό λέω κι υπο-
γραμμίζω, ότι το κοινωνικό σύνολο με πρωτοπορεία τους εργαζόμενους -στην Ευρώπη- θα πρέ-
πει να απαιτήσουν ώστε η σύγχρονη τεχνολογία -ηλεκτρονικοί εγκέφαλοι, ρομπότ, αυτοματισμός-
παριέλθει στην ιδιοκτησία του κοινωνικού συνόλου. Δεν πρόκειται να εθνικοποιήσουμε ή
μάλλον να κρατικοποιήσουμε τα εργοστάσια. Μονάχα να συμφωνήσουμε πως όπου εφαρμόζεται η
νέα τεχνολογία με αποτέλεσμα τη μείωση εργασίας, αυτή η μείωση να γίνεται υπέρ των εργαζο-
μένων, δηλαδή του κοινωνικού συνόλου και όχι υπέρ του εργοδότη. Κι αυτό γιατί η κοινωνία
σήμερα είναι αρκετά ώριμη και δυνατή ώστε να θεσμοθετήσει την κοινωνικοποίηση της ανθρω-
πίνης και επομένως της κοινωνικής ιδιοφυίας. Γιατί οι επιστήμονες που εφευρίσκουν τα νέα
υπερσύγχρονα μέσα παραγωγής είναι κομμάτι αναπόσπαστο του κοινωνικού συνόλου και όχι του
κεφαλαιούχου που τον συντηρεί και τον πληρώνει για να πειραματίζεται και για να ανακαλύ-
πτει. Και για να του αφαιρέσουμε κι αυτό το επιχείρημα θα-θα θα πρέπει στην Ευρώπη να
θεσμοθετηθεί και να επιχορηγηθεί από το κοινωνικό σύνολο η Επιστημονική Έρευνα. Με άλλα
λάδια, να κοινωνικοποιηθεί το Τράστ των Έγκεφάλων. Να κοινωνικοποιηθεί η Επιστημονική
Έρευνα ώστε όλα τα προϊόντα της να ανήκουν σε όλους τους Ευρωπαίους.

Να λοιπόν ένα στοιχείο που θα βρέπει να λαβούμε υπόψη μας στην πορεία και προετοιμασία
για τη μείωση του χρόνου εργασίας.

Ένα άλλο είναι η μείωση του καταναλωτισμού. Για να γίνει όμως κάτι τέτοιο θα χρειαστεί
μια σοβαρή προετοιμασία γιατί όπως ξέρουμε τα 9/10 των διαφημιστικών μηνυμάτων που δέχεται
σήμερα ο μέσος Ευρωπαίος εξυπηρετούν το πνεύμα της υπερκατανάλωσης. Δηλαδή σε πολλές πε-
ριπτώσεις καταναλώνουμε έως και 50% παραπάνω από τις πραγματικές μας ανάγκες. Κι αυτό
γιατί μας το επιβάλλει η διαφήμιση που καταφέρνει να δημιουργεί μέσα μας μιαν άλλη παράλλη-
λη συνείδηση. Τη συνείδηση του τέλειου καταναλωτή.

Η εξατομικευμένη κοινωνιολογία θα πρέπει να εξετάσει περίπτωση με περίπτωση πόσα και ποιά
αγαθά έχει ανάγκη ο καταναλωτής και πόσα και ποιά αγοράζει επιπλέον μόνο και μόνο γιατί
τού το επιβάλλει η διαφήμιση.

Αυτή η σπατάλη έχει και μια άλλη πλευρά. Δηλαδή το ότι ο μέσος Ευρωπαίος καταναλώνει πολύ

περισσότερο από τις πραγματικές του ανάγκες τη στιγμή που ο μέσος αφρικανός λ.χ. δεν μπορεί να ικανοποιήσει ούτε τις στοιχειώδεις του ανάγκες. Αυτή είναι μια άλλη διάσταση της αφρικανής Ευρώπης. Γιατί δεν είναι μόνο ανήθικο αλλά και επικίνδυνο να κλείσεις τα μάτια σου κλώνοντας πως αγνοείς αυτό που γίνεται σήμερα. Οι τρεις υπερδυνάμεις, οι ΗΠΑ, η Σοβιετική Ένωση και η Ευρώπη θα πρέπει να συνεργαστούν ώστε ένα μέρος του δικού τους πλούτου να πηγαινει κανονικά στις χώρες του Τρίτου Κόσμου έως ότου ορθοποθήσουν και σταθούν στα δικά τους πόδια.

Πώς θα χτυπήσουμε τον υπερκαταναλωτισμό; Με αστυνομικά μέτρα; Με απαγορεύσεις; Όχι, βεβαίως. Είδαμε ότι τα οικονομικά Μπονόπλια έχουν κοροβώσει να δημιουργήσουν μια "νέα συνείδηση". Αυτό δεσφνει ότι η μάχη θα πρέπει να δοθεί μέσα στην ίδια τη συνείδηση των ανθρώπων. Πώς; Με την αποκατάσταση των ανθρώπινων αξιών. Θτάνουμε έτσι στην καρδιά του προβλήματος. Δηλαδή στο πρόβλημα της παιδείας, της αγωγής, του πολιτισμού. Δεν μπορούμε να χτυπήσουμε τον υπερκαταναλωτισμό γιατί στηρίζεται πάνω στην κολακεία του ανθρώπινου εγωισμού. των αδυναμιών μας, της αποανάπτυξης μας, της ~~μη~~ ανασφάλειας μας και της μοναξιάς του σύγχρονου ανθρώπου. Επομένως για να πάμε στη ρίζα του κακού χρειάζεται να μελετήσουμε και να εκπονήσουμε δύο μοντέλα: ένα μοντέλο μιας εντελώς νέας παιδείας ανθρωποκεντρικής. και ένα μοντέλο μιας νέας κουλτούρας που να σπάει τα φτιαχτά σύνορα που τη χωρίζουν σε ελιτίστικη και λαϊκή, δηλαδή μιας σύγχρονης ενιαίας κουλτούρας που από τη μια μεριά να συμπιλιώσει το σύγχρονο πολιτῆ με την παγκόσμια πνευματική-καλλιτεχνική κληρονομιά κι από την άλλη να του δώσει τη δυνατότητα να ταυτιστεί με μια σύγχρονη πνευματική και καλλιτεχνική δημιουργία-τελετουργία που να τον εκφράζει απολύτως.

Χτες πήγα στο BERCY να παρακολουθήσω έναν άγγλο συνθέτη-τραγουδιστή της ΡΟΡ. Η αββουσα εντυπωσιακή. Είχε γεμίσει με 15.000 θεατές-ακροατές με μέση ηλικία 20-25χρονών. Ήταν μια σύγχρονη τελετουργία. Τρεις παράγοντες λειτουργούσαν παράλληλα:

- 1) Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΘΕΑΜΑΤΟΣ-ΑΚΡΟΑΜΑΤΟΣ (Δίσκοι, ΤV, Ραδιόφωνο, VΙDΕΟ, Αββουσες Συναυλιών κλπ)
- 2) Η Μουσική ΡΟΡ και 3) Η Νεολαία. "

Η πρώτη φαίνεται να έχει εξελιχθεί σοβαρά. Γνωρίζει όλα τα ταχυδακτυλουργικά τρικ του εντυπωσιασμού και λειτουργεί με την ακρίβεια ηλεκτρονικού υπολογιστή. Αύτα, ακτίνες λέιζερ, μπαλέτα από έγχρωμους προβολείς και κάθε τόσο εντυπωσιακά σκοτάδια. Το θέαμα του κοινού στις εξέδρες είναι ήδη μια ομορφιά. Ο ήχος, τέλειος αλλά υπερβολικά δυνατός. Εκκωφωτικός. Ειδικά οι βαβειές νέτες, τα PEDAL στο ηλεκτρικό όργανο πρέπει να προκαλούν μια βαβειά αίσθηση στο θεατή-ακροατή. Ένα θρησκευτικό χαρακτήρα δέος, λες και πρόκειται να εμφανιστεί σε λίγο ο ίδιος ο Θεός. Ή ο Ξατανάς. Όσο για τη Μουσική -Μελωδία, ρυθμός, αρμονία, ενορχήστρωση, φωνές, σολίστ- φαίνεται πως διαδραματίζει δευτερεύουσα σημασία. Να όμως που τα περισσότερά από τα παιδιά γνωρίζουν τα τραγούδια. Από πού; Από τον καθημερινό βομβαρδισμό των σταθμών SATELITE. Συμμετέχουν όχι όμως θα έλεγα με πάθος. Είναι απλά ευτυχείς γιατί τα ξέρουν. Είναι αδιαμφισβήτητο πως οι νέοι νοιώθουν μεγάλη ανάγκη να είναι μαζί. Χάφρονται γιατί έχουν επιτέλους κάτι κοινό που να τους ενώνει. Κι αυτό είναι το έδωλο της ΡΟΡ, το τραγούδι και κυρίως ο ομοιόμορφος τρόπος στο ντίσιμμο και στη συμπεριφορά τους. Ντύνονται όπως ντύνονται οι αμερικανοί σταρ στα VΙDΕΟ-CLIPS και κουνιούνται -ένα είδος χορού- επίσης όπως οι αμερικανοί ακροατές των συναυλιών μου-

σικής ΡΟΡ. Μέσα σ' αυτήν την ομοιομορφία και τη συμπεριφορά διακρίνει κανείς την ανάγκη των νέων να ξεχωρίσουν μέσα στην κοινωνία των μπαμπάδων τους - που δεν τους εκφράζει πιά - βρίσκοντας μια κοινή σημειολογία και μάλιστα διεθνή. Βρίσκουν πως αυτή η συμπεριφορά είναι θετική. Επειτα το παιχνίδι των φώτων σε συνδυασμό με τον ήχο, το ρυθμό και τις κινήσεις του πλήθους δημιουργεί ένα θέαμα μαγικό. Οι νέοι ζουν ένα όνειρο στο οποίο συμμετέχουν. Το όνειρο τελειώνει. Ανάβουν τα φώτα. Ανοίγουν οι πόρτες κι αρχίζει η πραγματικότητα. Τι μένει; Μιά γεύση πικρή. Γιατί είναι βέβαιο πως οι νέοι δεν πήραν απολύτως τίποτα. Το μολό τους δεν έκανε την παραμικρή κίνηση. Και ο ψυχικός τους κόσμος ήταν απασχολημένος από το θέαμα μέσα ~~μέσα~~ στο οποίο συμμετείχαν κι αυτός μιμητικά. Αυτοματικά, σαν αντανάκλαση του VIDEO-CLIP. Με άλλα λόγια, η μυθολογία της ΡΟΡ είναι χάρτινη, πλαστική, ρηχή. Όχι μόνο δεν πλουτίζει ψυχικά και πνευματικά αλλά επιτείνει το μούδισημα, την αδιαφορία και τελικά την μοναξιά και τα αδιέξοδα. Μας προτείνει όμως κάτι σύγχρονο που εκφράζει τις μάζες: το τελετουργικό. Γιατί μένει τελικά η μεγαλειώδης σκηνοθεσία (στο χθεσινό θέαμα ο φωτισμός κόστισε 48.000 δολάρια τη βραδιά, δουλεύουν 70 τεχνικοί και το υλικό φορτώνεται σε 8 καμιόνια) που θα πρέπει να προβληματίσει το σύγχρονο καλλιτέχνη.

Όταν λέω "παιδεία ανθρωποκεντρική" εννοώ φυσικά να μεταθέσουμε τον κύριο άξονα και από παιδεία που πρέπει να κατασκευάσει πειθαρχημένους, καταπονημένους και ανασφαλές στρατιώτες της παραγωγής να γίνει παιδεία που να προσπαθεί να δημιουργήσει όσο γίνεται πιά ολοκληρωμένους, άφοβους, αυτοπειθαρχημένους και δημιουργικούς πολίτες. Είναι περιεργο που στα σχολεία μας δεν διδάσκεται η κοινωνική συμπεριφορά. Το παιδί δεν προετοιμάζεται ούτε για την κοινωνική ζωή, τις σεξουαλικές σχέσεις, τη θέση του μέσα στον κόσμο που θα ζήσει. Όπως δεν διδάσκεται η αληθινή δύναμη του ανθρώπου που είναι η πνευματική του δημιουργία. Ενώ η ανθρώπινη ιστορία σέρνεται από τέσσερις ατμομηχανές: την Φιλοσοφία, την Επιστήμη, την Τέχνη και την Πολιτική στα σχολεία μας τα παιδιά μαθαίνουν πως η ιστορία του ανθρώπινου γένους είναι μόνο ιστορία πολέμων, επαναστάσεων, και καταστροφών που προκαλούν οι άνθρωποι στους ανθρώπους. Είναι η ιστορία της ανθρώπινης εξουσίας στις χιλιάδες δυο μεταμορφώσεις της, στις χιλιάδες δυο συγκρούσεις της μίας Εξουσίας με την άλλη. Ετσι σχηματίζεται σιγά σιγά μέσα στα παιδιά μας η ανάγκη της βίας σα μια δεύτερη φύση. Αφού όλα είναι πόλεμος, αφού όλα είναι βία, πρέπει να φοβάμαι τη βία, σκέφτεται το παιδί ή πρέπει να μάθω να χρησιμοποιώ τη βία. Πράγματι, η ιστορία των ανθρώπων, όπως διδάσκεται, καταλήγει στην εικόνα μιας ζούγκλας μέσα στην οποία έζησαν κατά τύχη μερικοί μεγάλοι φιλόσοφοι, ποιητές, επιστήμονες. Ετσι, οι χιλιάδες ανακαλύψεις, οι έρευνες, τα πνευματικά έργα που βρίσκονται στη ρίζα ~~της κάθε θετικής ανθρωπίνης εξέλιξης~~ ^{της} του σύγχρονου κόσμου ~~έχουν~~ έχουν πολύ μικρή θέση μέσα στις γνώσεις που καλείται να χωνέψει ο σύγχρονος μαθητής. Πόρα πολύ μικρότερη από τα κατορθώματα του Τόδε βασιλιά, αυτοκράτορα, πολέμαρχου που βύθισε σε ερείπια την τόδε χώρα στην τόδε εποχή. Τι μετρά αλήθεια ο όποιος στρατηγός μπροστά σ' αυτόν που ανακάλυψε τη ρόδα, τον ατμό, τα μικρόβια, τον ηλεκτρισμό. Μπροστά σ' αυτούς που μας κληροδότησαν τη λογική, τους αριθμούς, τις πράξεις, τις ιδέες, την ομορφιά. Ή σ' εκείνους που ανακάλυψαν τον ίδιο μας τον πλανήτη. Είναι μεγαλειώδης, συναρπαστική και όμορφη η ιστορία του ανθρώπινου γένους. Όμως δεν την μαθαίνουμε. Δεν την γνωρίζουμε. Εννοώ την ειρηνική πορεία μέσα στην οποία οι άνθρωποι διαρκώς ανοίγουν μονο-

πάτια προς το μέλλον για να τα κλείσουν, να τα καταστρέψουν οι δαίμονες της εξουσίας, της βίας και του πολέμου.

Το ίδιο όμορφη και συναρπαστική είναι η γνώση της φύσης. Αλήθεια, σε ποιά βαθμό ο μαθητής διδάσκεται για τη σοφία των άστρων, των φυτών και των ζώων. Για την Παγκόσμια Αρμονία που καθορίζει τόσο τους νόμους που διέπουν το Σύμπαν όσο και το άτομο. Από το μικρόκοσμο στο μεγαλόκοσμο. Την Αρμονία που διέπει τους φυσικούς νόμους. Ήου βρίσκεται μέσα σε κάθε φύλλο ή κορμό, μέσα στα ζώα. Την Αρμονία των Εποχών. Και το μεγάλο μυστήριο της ζωής, τη δύναμη της Γης, του χώματος σε συνδυασμό με τη ζωογόνο ύπαρξη του Ηλίου. Ναι, ξέρω, όλα αυτά είναι απλά. Είναι καθημερινά. Και όμως, ποιάς τ'α προσέχει; Ποιάς τα γνωρίζει,...

Ωστε να βγει το μέγα συμπέρασμα: ότι όλα είναι αρμονία και τάξη μέσα στο Σύμπαν και μέσα στη Γη ενώ το Σχολείο μας προετοιμάζει μεθοδικά ώστε να αντιμετωπίσουμε μίαν ανθρώπινη κοινωνία όπου όλα είναι βία, δυσαρμονία και καταστροφή. Ναι, το Σχολείο πρέπει να μας προετοιμάσει ώστε να εμμεσα υπέλιμοι στην παραγωγική προσπάθεια της κοινωνίας. Όχι όμως δούλοι της παραγωγής. Όχι πειθαρχημένοι κάτω από τη σκιά της Εξουσίας της βίας και της ανασφάλειας, στρατιώτες, μυρμηγκία μέσα στους χώρους της παραγωγής αλλά αυτοπειθαρχημένους, ελεύτερους, ξεκουραστούς και ψυχικά-πνευματικά και σωματικά ακέραιους και ολοκληρωμένους ανθρώπους που συνειδητά μοιράζονται το συνολικό κοινωνικό κόπο γιατί έτσι πρέπει να γίνει. Γιατί υπάρχουν εργασίες κοπιαστικές, βρώμικες, κτηνώδεις, μονότονες που όμως πρέπει να γίνονται. Η πόλη δεν μπορεί να ζήσει με τα σκουπίδια. Οι δρόμοι πρέπει να ξεπεταληθούν ξεπλυθούν απ' τις λάσπες. Τα χτρία και τα σπτία να καθαριστούν. Στα εστιατόρια κάποιοι θα πρέπει να σερβίρουν, κάποιοι να μαγειρεύουν και κάποιοι να πλύνουν τα πιάτα και να σκουπίσουν. Άλλοι θα σκάσουν για να μπου καλώδια και αποχευτικοί σωλήνες. Πολλοί θα πρέπει να χτυπούν στις γραφομηχανές αδιάφορα γι αυτούς κείμενα. Πρέπει να υπάρχουν εργαζόμενοι που θα μας μεταφέρουν. Ταξίτζηδες, αεροπόροι, αεροσυνοδοί, οδηγό αυτοκινήτων και τραίνων, Άλλοι θα μεταφέρουν εμπορεύματα. Ναι, θα υπάρχουν βαρείες και μονότονες δουλιές. Ιδιαίτερα στα εργοστάσια, στους αγρούς, μέσα στη γη, στα εργαστήρια. Το πρόβλημα είναι ότι μια κοινωνία που σέβεται τον εαυτό της δεν μπορεί να καταδικάσει έναν πολίτη σε ισθία καταναγκαστικά έργα όπως είναι: λ.χ. επάγγελμα σκουπιδιάρης, λαντζέρης, σερβιτόρος, δαχτυλογράφος, καθαρίστρια, ταξίτζης, διανομέυς, ανθρακωρύχος.. Δηλαδή σ' αυτές τις απασχολήσεις που ονομάσαμε πιά πρίν κτηνώδεις.. Κατ' αρχήν δεν πρόκειται για επαγγέλματα για τα οποία χρειάζονται μακροχρόνιες σπουδές και γνώσεις. Είναι στην ουσία αυτά που λέμε στο στρατό και στις φυλακές: αγγαρες. Και τί κάναμε εμείς οι πολιτικοί κρατούμενοι; Μοιραζόμαστε όλοι ανεξαρτήτως όλες τις εργασίες.-αγγαρες από τις οποίες εξαρτιόταν η καθαριότητα, η τροφοδοσία και γενικά οι βασικές ανάγκες των κρατουμένων. Δεν σκεφτήκαμε ποτέ πως ορισμένοι από μας δεν θάκαναν τίποτε άλλο όλη τη μέρα από το να καθαρίζει ένας τους θαλάμους, ο άλλος να πλένει τις τουαλέτες κι ο τρίτος να φροντίζει για τις τροφές. Η κοινωνία που δέχεται την ύπαρξη αυτών των δήθεν επαγγελματών, αδιάφορα πώς ονομάζεται, παραμένει κοινωνία βαρβάρων. Γιατί αντί να επιβάλει τη μόρφωση και την πραγματική επαγγελματική κατάρτιση σε όλα τα βέλη της, αφήνει επιτήδες έναν αριθμό από πωλίτες, ακόμα κι αν παραδεχτούμε πως υπάρχουν πωλίτες με ελαττωμένη νοημοσύνη, να παραμένουν αναψάβητοι, αμόρφωτοι και επαγγελματικά ανίκανοι ώστε να τους καταδικάσει χωρίς δικαστήριο και μάλιστα με τη δική τους

βέλση σε εργασίες δια βίου που μόνο υποζύγια θα ήσαν ενδεδειγμένα να πραγματοποιήσουν αν διέθεταν την ανατομία του ανθρώπου. Αν δηλαδή δεν είναι δυνατόν να έχουμε ένα μουλάρι-σκουπιδιάρη είναι γιατί το μουλάρι δεν μπορεί να πιλάσει τον σκουπιδοτενεκέ, δεν έχει χέρια για να σκουπίσει, δεν έχει την ανθρώπινη αντίληψη για να ξέρει από πού και πώς θα πάρει τα σκουπίδια για να τα πείσει πού και με ποιό μέσον. Δηλαδή ο άτυχος σκουπιδιάρης καταδικάζεται σ' αυτήν την ισόβια ποινή γιατί η φύση του δώρησε ορισμένα όργανα επιπλέον απ' το μουλάρι. Και ποιά όργανα είναι αυτά; Ο νους, το σώμα, τα χέρια, η αντίληψη και η κρυστάλλωση. Με άλλα λόγια, πολύτιμα δώρα μοναδικά, κατακτήσεις σε σχέση με τα υπόλοιπα ζώα που όμως η κοινωνία χρησιμοποιεί τόσο όσο να τον αναγκάσει να κάνει ελάχιστα περισσότερα απ' όσα θα έκανε ένα ζώο.

Τί θα γίνει λοιπόν μ' αυτές τις απασχολήσεις-αγγαιρες; Έστε θα πρέπει να τις μοιράζονται όλα τα μέλη της κοινωνίας είτε θα αν θα πρέπει να απασχολούνται μόνο ορισμένοι μ' αυτές, θα πρέπει η απασχόληση τους να έχει την ελαχιστότερη δυνατόν ευάρκεια, να έχουν μια δεύτερη κύρια απασχόληση πραγματικά επαγγελματική. Επίσης, γι αυτήν την "κτηνώδη" εργασία να υπάρχει ένα ειδικό πριμ και να είναι εβελοντική από την άποψη ότι δεν θα πρέπει να είναι κανείς σθαγκασμένος-καταδικασμένος να την κάνει. Και κυρίως θα πρέπει να διαγραφούν όλες αυτές οι αγγαιρες από τη λίστα των επαγγελμάτων. Γιατί επάγγελμα υπρόξετης βρώμικων, επικίνδυνων, ανθυγεινών και αποκτηνωτικών αγγαιριών είναι σα να λέγαμε επάγγελμα δούλου. Αυτή είναι η ουσία και η αλήθεια. Ζούμε σε μια κοινωνία που ξανάφερε τη δουλειά από την πίσω πόρτα. Το γεγονός που όλοι αυτοί οι δούλοι διαπληκτίζονται συχνά για να μπουν στα δεσμά (διαφορετικά θα πέβαιναν από την πέτρα), θα πρέπει νομίζω να μας κάνει να ντραπέμαστε αντί να ρίχνουμε στάχτες πάνω στην ένοχη μας συνείδηση, όπως γίνεται σήμερα. Όμως, αυτή η "ένοχη συνείδηση", δεν λειτουργεί μαζικά. Έχει φροντίσει γι αυτό η δημοσία παιδεία που, όπως είδαμε, έχει σαν κεντρική αποστολή τη δημιουργία του αμυνού στρατού της παραγωγής. Όταν όμως λέμε στρατό, αμέσως-αμέσως σκεφτόμαστε τη στρατιωτική ιεραρχία. Η ιεραρχία λοιπόν είναι το πρώτο πράγμα που μαθαίνει καλά ο μαθητής. Του λένε: Η κοινωνία μέσα στην οποία θα ενταχθείς για να εργαστείς, είναι η αδιάκοπη πάλη για μια καλύτερη θέση. Πρόσεξε: Υπάρχουν πολλοί στρατιώτες. Όμως εσύ φρόντισε ν' ανέβεις. Να γίνεις υπαξιωματικός, αξιωματικός, μέλος του επιτελείου, στρατηγός, αρχιστρατήγος. Για το λόγο αυτό πρέπει να έχεις υπόψη σου συνεχώς ότι θα πρέπει να εργάζεσαι καλά, να μορφώνεσαι επαγγελματικά για να είσαι πάντα ανταγωνιστικός, και να γίνεις νικητής μέσα απ' την πάλη. Όμως δε φτάνει αυτό. Πρέπει συνεχώς να κοιτάζεις ψηλά και μπροστά. Να πατάς επάνω σε ό,τι βρεις και φυσικά επάνω στους άλλους για να ανέβεις. Μην ξεχνάς ότι πάντα ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Επομένως, είναι το πιο φυσικό των πραγμάτων, αν για να πετύχεις το δικό σου στόχο αναγκάστηκες να παραμερήσεις, να τσαλαπατήσεις και να μειώσεις πολλούς άλλους. Αλλιώς, όλοι είναι ανταγωνιστές σου. Ζεις μέσα σε μια ανταγωνιστική, ελεύθερη κοινωνία που βριαμβεύει παντού και πάντα ο νόμος του ισχυρότερου.

Είναι βέβαιο ότι αυτή η κυρίαρχη ψυχολογία καταφέρνει τελικά να μεταβάλει το μαθητή σε ένα παθιασμένο στρατιώτη-μαχητή της παραγωγής. Σε μια παραγωγική μονάδα. Παραγωγική δύναμη. Ας φανταστούμε χιλιάδες εκατομμύρια άτομα σ' ένα γιγάντιο ιπποδρόμιο με παραπύργους στη γράμμη εκκίνησης. Ο οπίσθιος υψώνει το όπλο του. Μπαμ! δόθηκε η εκκίνηση. Το κάθε άτομο

καθώς εκτινάζεται μπροστά δεν έχει καμιά άλλη έγνοια παρά μόνο το πώς θα τερματίσει πρώτο. Ετσι γίνεται και με τα εκατομμύρια νέους πολίτες που ξεκινούν. Η αγωγή τους, η ψυχολογία τους, η κυρίαρχη ιδεολογία που τους εμπνέει είναι η επιτυχία με κάθε θυσία. Δεν βλέπουν γύρω τους, δεν βλέπουν πίσω τους, δεν βλέπουν τον άλλον παρά μόνο αν μπει στο δρόμο τους, αν γίνει ανταγωνιστής με την σκέψη πώς θα τον νικήσουν.

Πιστεύω πως όλες αυτές οι καλές κουλτισμένες μηχανές που προορίζονται τελικά να εξυπηρετήσουν την παραγωγική διαδικασία, έχουν αδειάσει πριν καλά-καλά ξεκινήσουν για τη ζωή με το μέγιστο μέρος από ανθρωπομονάδες.

Από το σύνολο των αξιών που συνθέτουν τον άνθρωπο, μόνο το τμήμα εκείνο που τους βοηθεί ώστε να προσαρμοστούν και να επικρατήσουν μπαίνει σε λειτουργία ενώ το υπόλοιπο μένει σε αδράνεια. Ετσι, αν για μια στιγμή, έλεγε κάποιος σ' αυτόν τον μαχητή-δρομέα της παραγωγής : "Σταμάτησε να πάρεις μιαν ανάσα." Δεν χρειάζεται πιά να δαπανάς τόσες δυνάμεις καθημερινά στη δουλιά σου. Έχεις ελεύθερο χρόνο."

Αυτός θα τον κυτάζει με ορθάνοιχτα μάτια λες και βλέπει κάποιον αριανό ρωτώντας με απορία: "Ελεύθερος χρόνος; Τι είναι αυτό;" Και με το δίκιο του. Γιατί σε όλα τα χρόνια των σπουδών του κανείς δεν του μίλησε για ελεύθερο χρόνο. Του είπαν πως η μοναδική κοινωνική αξία είναι η εργασία και ότι όλα λειτουργούν γύρω απ' αυτήν. Του έμαθαν ότι ο άνθρωπος δεν εργάζεται για να ζήσει αλλά ζει για να εργάζεται.

Το σώμα: Είναι ένα θαυμάσιο όργανο στην υπηρεσία της εργασίας.

Το μυαλό και η σκέψη: Πρόκειται για λειτουργίες που μας βοηθούν να ανακαλύπτουμε νόμους, μεθόδους και όργανα-εργαλεία που βοηθούν στην εργασία.

Ο ψυχικός κόσμος και η φαντασία: Αυτές είναι ιδιότητες ειδικών ατόμων που δημιουργούν πνευματικά έργα χάρη στα οποία ο εργαζόμενος ανανεώνει τις δυνάμεις του για την εργασία.

Εχοντας ^{η αρετή} αυτήν την αγωγή -πλήση εγκυφάλου- οι Αθηναίοι της εποχής του Περικλέους θα είχαν πεθάνει από ανάσες ή θα είχαν αυτοκτονήσει καθώς η παρουσία των δούλων -το δουλοκτητικό σύστημα- τους είχε απαλλάξει από την κοινωνικά αναγκάια εργασία. Νά ένα σύστημα χωρίς εργασία. Εννοώ για τους ελεύθερους πολίτες. Οι μηχανές-δούλοι γύριζαν τη μηχανή της παραγωγής.

Ας υποθέσουμε ότι σήμερα σε κάποια χώρα ~~πρώτη~~ υπάρχουν ξαφνικά μηχανές-ρομπότ που γυρίζουν τη ρόδα της παραγωγής οπότε οι πολίτες της χώρας αυτής δεν χρειάζεται πιά να ασχολούνται με την παραγωγή, δηλαδή αν σταματήσει η "εργασία", τότε τί θ' απογίνουν αυτοί οι πολίτες; ~~Με~~ το υπάρχον παιδαγωγικό σύστημα, τις υπάρχουσες κοινωνικές αξίες, καταναλωτικά πρότυπα και κατακτητικές παρορμήσεις που έχουν συσσωρευτεί από το εκπαιδευτικό σύστημα που προετοιμάζει το μαθητή να σέβεται το δίκαιο του ισχυρότερου, το πιά πιθανόν είναι οι μισοί ν' αρχίσουν να σκοτώνουν τους άλλους μισούς... από περιφρονημα εσωτερικής ενέργειας. Γιατί καθώς θα είναι ανίκανοι να αντιμετωπίσουν θετικά και δημιουργικά τον ελεύθερο χρόνο, η ενέργεια που θα αποταμιεύεται μέσα τους καθημερινά λόγω της μη απασχόλησης, μην ~~έχοντας~~ ^{με} έχοντας ^{με} έλπι να διοχετεύεται σε πνευματικές ενσυχολήσεις θα κατευθυνθεί αναγκαστικά προς τα πρωτόγονα ένστικτα, σαρκικές επιθυμίες, βαρβαρικές παρωθήσεις, κτηνώδη σύνδρομα που αποτελούν τη μια πλευρά του ανθρώπινου οργανισμού.

Βλέπουμε λοιπόν πως η μαζική -δημόσια και ιδιωτική εκπαίδευση- απ' όλα τα ζώα έχει διαχωρεί περισσότερο από τα μερμηγκία (και τις μέλισσες, μόνο που αυτές τουλάχιστον ζούνε

με τα άνθη). Δημιουργούν εργάτες-μερμήγια, πολίτες-μερμήγια γιατί όπως στα μερμήγια έτσι και στις βιομηχανικές κοινωνίες η λιγίικη είναι μία: εργασία-παραγωγή. Περισσότερη εργασία για περισσότερη παραγωγή. Μεγαλύτερη παραγωγή για περισσότερη εργασία.

Όπως είναι γνωστό, τα μερμήγια δεν τραγουδούν. Το ίδιο κι αυτή η γκρίζα στρατιά των εργαζομένων στις σύγχρονες κοινωνίες λίγες σχέσεις έχει με την πνευματική διάσταση της ανθρώπινης φύσης. Δουλεύουν μουικά και λογικά ανταποκρινόμενοι στις ανάγκες της παραγωγής που παίρνει όλο και περισσότερο τεχνολογική μορφή. ~~Μήπως~~ ^{Ομως} εδώ στην τεχνολογία βρίσκεται η λύση; Μήπως δηλαδή η ρομποτοποίηση των παραγωγικών δυνάμεων απαλλάξει τον άνθρωπο από την εξοντωτική εργασία; Γιατί μια τεράστια απασχόληση, ακόμη και στις πιο βαρείες συνθήκες εργασίας, πρέπει να αφήνει ικανό ελεύθερο χρόνο στον εργαζόμενο ώστε να μπορεί να κυτάξει τον εαυτό του, να συμπιλιωθεί με τη φύση και να εξοικιωθεί με την πνευματική κληρονομιά τόσο των προγόνων του όσο και των συγγόνων του πνευματικών δημιουργών.

Το πρώτο σκέλος λοιπόν της μελέτης μας θα πρέπει να είναι η ριζική αναθεώρηση της σχέσης: πολίτης-εργασία. Αν θελήσουμε να λύσουμε αυτό το πρόβλημα στα όρια λ.χ. της Ευρώπης, είναι φανερό ότι πρόκειται για μια γιγαντιαία προσπάθεια που θα πρέπει να απασχολήσει το σύνολο του ανθρώπινου δυναμικού. Βάβελια εδώ να απευθυνθώ ιδιαίτερα προς τα κόμματα της Αριστεράς. Αυτά που κατά τεκμήριο στα πρόγραμμα τους αναφέρονται στα δικαιώματα της εργατικής τάξης, των εργαζομένων κλπ. Ας εξετάσουν το πρόβλημα της απελευθέρωσης των εργατών και όλων των εργαζομένων κάτω από το πρίσμα της θεωρίας των ανθρωπομονάδων. Μήπως δηλαδή θα πρέπει από δω και πέρα να λέμε ότι "εγώ ελεύθερος" όταν η κοινωνία μου επιτρέπει να δημιουργώ και να διατηρώ μέσα μου το αναγκαίο ελάχιστο σε ανθρωπομονάδες ώστε να μπορώ να απολαμβάνω τα αγαθά της ζωής, της φύσης και του ανθρώπινου πολιτισμού; Μπορεί να προχωρήσουμε ^{έξω από} παραπέρα λέγοντας ότι πραγματικά δημοκρατικό καθεστώς και πραγματική κοινωνική ισότητα και δικαιοσύνη υπάρχει όταν ο κάθε εργαζόμενος βοηθιέται από το κοινωνικό σύνολο ώστε να δημιουργεί και να διατηρεί μέσα του το αναγκαίο ελάχιστο σε ανθρωπομονάδες ώστε να μπορεί να απολαμβάνει τα αγαθά της ζωής, της φύσης και του ανθρώπινου πολιτισμού.

Ας δούμε τώρα μια σειρά σχέσεων -στην ουσία, σχέσεων βίας- που συντείνουν στο σπάσιμο της αρμονίας και του φυσικού ρυθμού και επομένως μειώνουν ή και καταστρέφουν τελείως μέσα μας τις ανθρωπομονάδες. Αδειώνων ενώ ανθρωπομονάδες:

-Τόσο ο εξουσιαστής όσο και ο εξουσιαζόμενος χάνουν σε ανθρωπομονάδες.

Επιδιώκων ενώ ανθρωπομονάδες:

- Τόσο ο αποφασίζων όσο και ο εκτελών
- Τόσο ο νομοθετών όσο και ο νομοθετούμενος
- Τόσο ο διατάσσων όσο και ο διατασσόμενος
- Τόσο ο δοξάζων όσο και ο δοξαζόμενος
- Τόσο ο φοβίζων όσο και ο βορούμενος
- Τόσο ο αδικών όσο και ο αδικούμενος
- Τόσο ο υποτάσσων όσο και ο υποτασσόμενος
- Τόσο ο υβρίζων όσο και ο υβριζόμενος
- Τόσο ο εκμεταλλευτής όσο και ο εκμεταλλευόμενος

- Τόσο ο υπηρετών όσο και ο υπηρετούμενος
- Τόσο ο εγκεφαλοπλέων όσο και ο εγκεφαλοπλυνόμενος
- Τόσο ο κατατάσσων όσο και ο κατατασσόμενος
- Τόσο ο επιτιθέμενος όσο και ο προσβαλλόμενος
- Τόσο ο βασανίζων όσο και ο βασανιζόμενος

Νομίζω ότι μέσα σ' αυτές τις σχέσεις βλέπουμε τον καθρέφτη της σύγχρονης κοινωνίας. Σχέσεις υποταγής. Σχέσεις βίας. Ξέχεις πειθαρχίας. Για να εξυπηρετηθούν οι εξουσιαστές και ο βασικός νόμος των βιομηχανικών χωρών μέσα στις οποίες η παραγωγή για την παραγωγή έχει αντικαταστήσει τα ζάνα και τα ταμπού των θρησκευτικών δοξασιών στις πρωτόγονες φυλές του ανθρώπινου γένους. Συγχρόνως αυτές οι σχέσεις είτε είναι ήθη εκ των άνω προς τα κάτω είτε εκ των κάτω προς τα άνω, εξαφανίζονται μέσα από τους πολλούς τις αναγκαίες ανθρωπομονάδες για να απολαύσει τη ζωή του. Για να επικοινωνήσει δημιουργικά με τους άλλους, με τη φύση, με τη ζωή, με την πνευματική δημιουργία και έτσι να ολοκληρωθεί σαν άνθρωπος και να ευτυχίσει. Είδαμε ότι αυτή η πυραμιδική σχέση διδάσκεται στα παιδιά μας παντού: μέσα στην οικογένεια, μέσα στο σχολείο, στο γραφείο, στο εργοστάσιο, στο μαγαζί, στο εργαστήριο... Παντού!

Ετσι, η βιομηχανική κοινωνία δημιουργεί άδειους ανθρώπους. Οπότε οδηγούμαστε προς το θάνατο του πολιτισμού όπως τον γνωρίσαμε έως σήμερα.

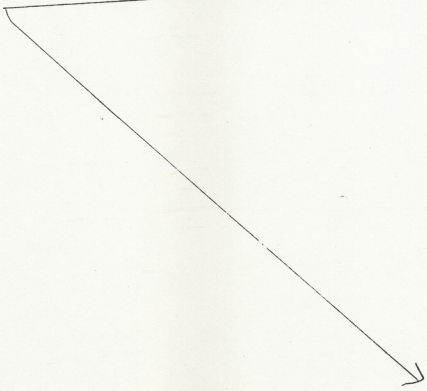
Ίσως γι αυτό το λόγο υπάρχουν μερικοί φιλόσοφοι που ισχυρίζονται ότι η Τέχνη θα πάψει να είναι απαραίτητη στον άνθρωπο. Δεν ξέρω αν θα είναι η Τέχνη απαραίτητη στον άνθρωπο. Γάντως αν δεν γίνουν ριζικές αναθεωρήσεις, αλλαγές στην οργάνωση της ζωής μας είναι βέβαιο ότι η Τέχνη δεν θα έχει κανένα λόγο ύπαρξης. Γιατί η Τέχνη προϋποθέτει διάλογο. Ο διάλογος έκπορεύεται από την ανάγκη του δημιουργού να εκφραστεί με αισθητικά μέσα καθώς και την ανάγκη του λαού να αποδεχτεί αυτές τις αισθητικές προτάσεις σαν τροφή του ψυχικού και πνευματικού του κόσμου. Όταν όμως αυτός ο κόσμος πάψει να υπάρχει, θα σταματήσει παράλληλα και η αναγκαϊότητα μιας τέτοιας επικοινωνίας

Επιπλέον η Τέχνη
 στην εποχή μας
 αποτελεί το ίδιο
 βασικό

"Ηδη σήμερα η κατάσταση αν ανθρωπολογικά
 είναι από άποψη υγείας αν ~~εργαστήριο~~ έχει
~~απομείνει~~ ^{απομείνει} αι ΤΤΧ (σύνταξη) αν ανακηρύσσεται
 τον αγώνα αυτόν.

Εάν γίνονται αν ανώγειν για ~~απομείνει~~
 εν ~~κρίση~~ ~~απομείνει~~ ντο κομμάτι κρίση αν
 για αρσενάδες να ~~απομείνει~~ ^{κρίση} το χείμαρρο
 γυναικεία αν η ~~απομείνει~~ ^{κρίση} ~~απομείνει~~ ~~απομείνει~~
~~απομείνει~~ ~~απομείνει~~ ~~απομείνει~~ ~~απομείνει~~ ~~απομείνει~~
 αν ~~εργασία~~ ~~κρίση~~ κατάσταση πραγμάτων.

Ποιότητα έργου

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II

ΕΥΡΩΠΗ 2000 - ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ ΕΙΡΗΝΗΣ

Μίκης Θεοδωράκης

Με τη λέξη "Κουλτούρα" υπονοούμε το χαρακτήρα μιας σειράς ανθρώπινων δραστηριοτήτων. Ετσι, υπάρχει Κουλτούρα ανθρώπινων σχέσεων-Κουλτούρα συμπεριφοράς-Κουλτούρα σωματικής αγωγής-Κουλτούρα πνευματικής αγωγής-πολιτική Κουλτούρα-Κουλτούρα πολέμου και Κουλτούρα ειρήνης.

Κάθε κοινωνία, κάθε εποχή δημιουργεί τη δική της κουλτούρα. Κάθε κοινωνική τάξη διαμορφώνει επίσης τη δική της κουλτούρα. Ετσι, η κυρίαρχη τάξη προσπαθεί να γενικεύσει επιβλόντας στο σύνολο μιας κοινωνίας-ενός έθνους την κουλτούρα που εξυπηρετεί τα συμφέροντά της. Η πολιτική κουλτούρα που κυριάρχησε μέχρι σήμερα μεταμφιεζόμενη από κοινωνία σε κοινωνία και από εποχή σε εποχή είναι η κουλτούρα της βίας στο εσωτερικό της κάθε κοινωνίας όσο και στις σχέσεις κοινωνίας με κοινωνία - λαού με λαό, Έθνους με έθνος. Η κουλτούρα της βίας εξυπηρετεί τα συμφέροντά του ισχυρότερου, δηλαδή της Εξουσίας. Η παγκόσμια πολιτική κουλτούρα είναι μια μακρότατη σειρά συγκρούσεων μεταξύ μιας Εξουσίας με μιαν άλλη Εξουσία. Ετσι, η ανθρώπινη ιστορία, όπως διδάσκεται στα σχολεία που ελέγχουν οι Εξουσίες, είναι ιστορία Πολέμων. Ηρωες της ανθρώπινης ιστορίας είναι οι πολέμαρχοι στρατηγοί, ηγέτες, σωτήρες, νικητές και ηττημένοι στα αμέτρητα πεδία των μαχών. Οι πόλεμοι είναι οι ακραίες συνέπειες της βασικής μορφής λειτουργίας στο εσωτερικό των κοινωνιών, όπου ο βασικός νόμος είναι η υποταγή του ενός από τον άλλον, η πειθαρχία του ενός στον άλλον, με όπλο τον καταναγκασμό σε όλες τις δυνατές του μορφές: από την πείνα και τη δυστυχία έως τη βία. Ετσι, η ανθρώπινη κουλτούρα στην τρέχουσα κοινωνική ζωή είναι η κουλτούρα της βίας. Οι σχέσεις υποταγής και βίας ξεκινούν μέσα από την ίδια την οικογένεια. Από τις σχέσεις άνδρα με γυναίκα. Πατιδιού με γονείς. Μαθητή με δάσκαλο. Υπαλλήλου με προϊστάμενο. Εργαζόμενου με ιδιοκτήτη. Πολίτη με Κράτος.

Εμείς εδώ θα περιοριστούμε στην κουλτούρα της πνευματικής αγωγής. Και πιά ειδικά, στην κουλτούρα της Τέχνης.

Η Τέχνη αποτελεί ανάγκη για τον άνθρωπο; Η απάντηση είναι ναι αν δούμε τι έγινε έως σήμερα. Πώς εκδηλώθηκε; Εκδηλώθηκε με δυο βασικές μορφές: τη λαϊκή και την έντεχνη. Τη λαϊκή τη βρίσκουμε παντού. Σε όλα τα στάδια της ιστορίας. Σε όλες τις φυλές. Σε όλους τους λαούς. Τραγούδι, μουσική, χορός, ζωγραφίες, παραμύθια, γλυπτά, αρχιτεκτονική είναι οι κύριες μορφές έκφρασης της λαϊκής τέχνης.

Την έντεχνη ή λδγια Τέχνη τη συναντάμε μόνο μέσα στις κυρταρχες και καλά δομημένες κοινωνικές τάξεις. Αυτές δίνουν τη δυνατότητα στους ανώνυμους δημιουργούς να μεταβληθούν σε επώνυμους. Αυτή η διαδικασία γίνεται με βάση την εξέλιξη της γνώσης, της επιστήμης, της φιλοσοφίας και της Τέχνης που απαιτούν κοινωνικές συνθήκες μέσα στις οποίες να μπορούν να εξελιχθούν. Τέτοιες συνθήκες τις εξασφαλίζουν μόνο οι κυρταρχες τάξεις για τα μέλη τους. Μια τέτοια τάξη υπήρξε η αθηναϊκή κοινωνία του τέταρτου και πέμπτου αιώνα π.χ. που επωφελήθηκε από όλη την πνευματική προεργασία που άρχισε σχεδόν τρεις αιώνες νωρίτερα. Η Αθήνα εξελίχθηκε σε πρότυπο κοινωνικό δουλολητηικό συστήματος. Σε μια στιγμή η κοινωνική τάξη των ελεύθερων Αθηναίων μπόρεσε να βγει ολοκληρωτικά από τον κύκλο της παραγωγής. Όλες τις βαρειές εργασίες που εξασφαλίζουν την παραγωγή και τη λειτουργικότητα της κοινωνίας τις έκαναν οι δούλοι. Έτσι, ελεύθεροι και απεργαστοι, έχοντας εξασφαλίσει το υλικό μέρος της ανθρώπινης της διάστασης, στράφηκαν ολόψυχα προς το πνευματικό. Μέσα σε μια έκταση πενήντα εκατοών και σε διάστημα πενήντα χρόνων ξεπετάχθηκαν ^{ως} ~~πενήντα~~ μέγιστες μεγαλοφυίες μέσα στην ιστορία της ανθρωπότητας. Αυτό το γεγονός θα πρέπει να το δούμε σαν αποτέλεσμα των βαθύτατων διαδικασιών που συνέβησαν μέσα σε όλο το βάθος μιας κυρταρχής κοινωνικής τάξης που στράφηκε, όπως είπαμε, ολοκληρωτικά προς την έρευνα της Επιστήμης, της Φιλοσοφίας και της Τέχνης. Παρότι ο αθηναϊκός λαός δεν έπαψε να είναι λαός, εντούτοις η τέχνη του έπαψε να είναι λαϊκή. Οι ανώνυμοι βάρδοι των διονυσιακών ύμνων είχαν αντικατασταθεί από τους επώνυμους τραγικούς συγγραφείς: τον Αισχύλο, τον Σοφοκλή, τον Ευριπίδη και τον Αριστοφάνη.

Όμως το βασικό ποιοτικό άλμα είχε επιτευχθεί καταρχήν μέσα στο κοινωνικό σύνολο, μέσα στα μέλη της τάξης των ελεύθερων Αθηναίων που είχαν όλο το χρόνο να καλλιεργηθούν πνευματικά έτσι ώστε το πέρασμα από τη λαϊκή στην έντεχνη μορφή Τέχνης να γίνει γι αυτούς αναγκαιότητα.

Υπάρχει εμφανισβήτητα οργανική σχέση ανάμεσα στο Σοφοκλή και το αθηναϊκό κοινό. Όμως, αν μερωτούσαν ποιός έφτιαζε ποιόν, θα απαντούσα ότι το αθηναϊκό κοινό έφτιαζε τους φιλόσοφους, τους ποιητές και τους γλύπτες κι όχι οι τελευταίοι τους πρώτους. Με την έννοια ότι η δημιουργική μεγαλοφυία είναι ο σπόρος και ο κοινωνικός ^{Χωρίς} ~~περίγυρος~~, είναι η γη.

Από την Αρχαία Αθήνα έως τις μέρες μας, το έντεχνο καλλιτεχνικό έργο άνθησε μέσα στα φυτώρια των κατά καιρούς κοινωνικών νησιδών όπως υπήρξαν πάντοτε οι κυρταρχες κοινωνικές τάξεις.

Ιταλική Αναγέννηση, Γαλλικός Διαφωτισμός, Ελισαβετιανή εποχή, Γερμανική μουσική κλπ.

2

Στο 19ο αιώνα τους πρίγκηπες της εκκλησίας και τους αβμάτος που ήσαν οι βασικοί μαικήνες τους αντικατέστησαν σιγά-σιγά οι πρίγκηπες του χρήματος.

Στον αιώνα μας οι αποστάσεις ανάμεσα στην έντεχνη και τη λαϊκή τέχνη αυξήθηκαν, οι τρόποι και οι μορφές κωδικοποιήθηκαν, έως τη στιγμή που η ραβδαία εξέλιξη της βιομηχανικής περιόδου άρχισε να μεταμορφώνει τις ηγέτιδες κοινωνικές τάξεις καθώς τις υποχρέωνε να εμπλακούν ενεργητικά στα γρανάζια της παραγωγικής μηχανής. Στον καπιτάλιστικό κόσμο ο έλεγχος της παραγωγής περνά στους προγραμματιστές/δηλαδή σε ένα ενδιάμεσο κοινωνικό στρώμα που σχεδιάζει, κατευθύνει ~~και~~ ελέγχει ^{ΕΛΕΓΧΤΕΣ και ΔΙΕΥΤΗΝΟΝΤΕΣ και ΔΙΕΘΙΝΩΝ} την παραγωγική διαδικασία. Επομένως, τώρα μαζί με τους εργαζόμενους τόσο οι ιδιοκτήτες όσο και οι σύμβουλοι και συνεργάτες τους τεχνοκράτες-γραφειοκράτες παύουν να είναι εκτός του κύκλου παραγωγής, όπως οι ελεύθεροι Αθηναίοι, οι Ιταλοί μαικήνες, οι Άγγλοι,

Γάλλοι και Γερμανοί βασιλιάδες και πρίγκηπες ή όπως τέλος οι Ρώσοι τσιφλικιάδες και οι Ευρωπαίοι έμποροι και βιομήχανοι στον περασμένο αιώνα και στο πρώτο περίπου ήμισυ του αιώνα μας. Δεν είναι πιά μια ηγέτιδα κοινωνική τάξη εκτός του κύκλου παραγωγής ώστε να ασχολείται με τις τέχνες και τα γράμματα. Είναι μια νέου τύπου ηγέτιδα τάξη, όμως εντός του κύκλου παραγωγής. Ίσως γιατί το απαιτούν οι νέες παραγωγικές δυνάμεις και νέες παραγωγικές σχέσεις καθώς δημιούργησαν τα ~~νέα~~ οικονομικά τράστ που αποτελούν πιά μια νέα κουλτούρα για τους ιδιοκτήτες και τους διαχειριστές, την κουλτούρα της "παραγωγής για την παραγωγή" και την κουλτούρα της δύναμης με όπλο την παραγωγή. Σε τελευταία ανάλυση, μια νέα κουλτούρα Εξουσίας.

Στο σοσιαλιστικό κόσμο οι κομματικοί ηγέτες, τα κρατικά στελέχη, οι σχεδιαστές, διευθυντές και ελεγκτές της παραγωγής, είναι κι αυτοί εντός του κύκλου παραγωγής. Αν έχουν κάτι κοινό σαν ηγέτιδα κοινωνική δύναμη με τις αντίστοιχες κοινωνικές δυνάμεις στον κόσμο του καπιταλισμού, είναι η κουλτούρα της δύναμης με μέσο τον έλεγχο της παραγωγής. Δηλαδή, σε τελευταία ανάλυση, κι εδώ μια μορφή κουλτούρας Εξουσίας.

Με άλλα λόγια, σήμερα είτε ο λαός θα πρέπει να ~~μωυβεί~~ σε ηγέτιδα κοινωνική τάξη γύρω να λειτουργήσει στα ίδια κινάρια με τις κοινωνικές τάξεις που είχαν σαν κύριο μέλημα την καλλιέργεια της φιλοσοφίας, της Επιστήμης και της Τέχνης. Είτε ολόκληρα τα βιομηχανικά Έθνη θα βουλιάξουν σε μορφές πνευματικού πρωτογονισμού και σχέσεων ουσιαστικής βαρβαρότητας.

Δεν υπάρχουν πιά ηγέτιδες κοινωνικές τάξεις εκτός του κύκλου παραγωγής. Επομένως δεν υπάρχει η γη που θα φιλοξενήσει τις σημερινές ιδιοφυίες.

Ενώ, απ' την άλλη μεριά, δεν υπάρχει λαός με την έννοια μιας οργανικής ενιαίας βίωσης κοινών ψυχικών και πνευματικών καταστάσεων όπως υπήρχαν στο χωριό ή σε λαούς με άλλη οικονομία

22

που βοηθούσε στην επαφή ανάμεσα στους ανθρώπους κι από κει στη δημιουργία λαϊκής τέχνης. Στις βιομηχανικές κοινωνίες η έννοια λαός έχει πάρει άλλη σημασία. Η οργάνωση εργασίας και η συμμετοχή στην παραγωγή, όσο οι κοινωνίες προχωρούν σε υψηλότερους ρυθμούς παραγωγής και κατανάλωσης, απομονώνουν τους ανθρώπους μεταξύ τους, τους αδειάζουν ψυχικά και πνευματικά αφού πρώτα τους οδηγούν στα όρια της σωματικής τους αντοχής. Ένας τέτοιος λαός παύει να αισθάνεται την ανάγκη της καλλιτεχνικής έκφρασης / με λαϊκά μέσα. Αφήστε που μέσα στις συνθήκες του Μάρκετιν είναι αστέρο να μιλάμε για ανώνυμους καλλιτέχνες, ώστε αυτή που ονομάζεται σήμερα Λαϊκή Τέχνη δεν μπορεί παρά να είναι μια καρικατούρα στην υπηρεσία της εμπορευματοποίησης του καλλιτεχνικού φαινομένου. Ο σύγχρονος εργαζόμενος στις βιομηχανικές χώρες δεν είναι και δεν μπορεί να είναι συνδημιουργός λαϊκής τέχνης όπως άλλοτε. Δεν είναι συνομιλητής Είναι απλά καταναλωτής.

Όταν η γη - το χώμα - εξαφανίζεται κάτω απ' την κυριαρχία της ασφάλτου και του τσιμέντου, οι Υλ. Βερν δυστυχετοί κάτοικοι των μεγαλουπόλεων του αιώνα μας προσπαθούν να φυτέψουν λίγα λουλούδια σε γλάστρες και ζαρντινιέρες. Το πολύ-πολύ να γίνει κανένα πάρκο ή λίγες δεντροστοιχίες στα πεζοδρόμια με δυστυχημένα δέντρα καταδικασμένα να αναπνέουν τα καυσαέρια των αυτοκινήτων.

Αυτό έχει αρχίσει να γίνεται σήμερα στον τομέα της Τέχνης και θα γενικευτεί. Πάνε πια τα μεγάλα δάση, πάνε οι ανθοστέλιστοι αγροί και τα παραμυθένια πάρκα των μεγάλων εποχών της Τέχνης. Όσο απλώνεται και διακλαδώνεται η βιομηχανική εποχή μας μεταβάλλει τον άνθρωπο-χώμα και την κοινωνία-γη σε κοινωνία-άσφαλο και σε άνθρωπο-μπετόν. Πού λοιπόν θα φυτευτεί ο δημιουργός-σπόρος για να καρποφορήσει; Πόνο σε γλάστρες και σε ζαρντινιέρες...

Με άλλα λόγια, καθώς λείπει στην εποχή μας η ηγέτιδα κοινωνική τάξη που θα καλλιέργησει πρώτα πρώτα για τον εαυτό της τα Γράμματα και τις Τέχνες, πράγμα που θα βοηθήσει να εμφανιστούν και να εκφραστούν οι πνευματικές και καλλιτεχνικές μεγαλοφυίες που θα γίνουν εν συνεχεία κτήμα όλου του λαού, καθώς λοιπόν λείπει αυτή η ιστορικά κοινωνικά και ταξικά διαβρωμένη κοινωνική ηγεσία, η Τέχνη, δηλαδή οι σύγχρονοι ποιητές, συγγραφείς, ζωγράφοι και μουσικοί θα δημιουργούν ουσιαστικά αποκομμένοι ο ένας από τον άλλον, χωρισμένοι ο ένας από τον άλλον όσο χωρισμένες είναι οι γλάστρες από το ένα μπαλκόνι στο άλλο-όσο οι ζαρντινιέρες είναι αποκομμένες από τη μια πολυκατοικία στην άλλη. Τι είδους Τέχνη θα υπάρξει; Πώς θα λειτουργήσει; Δηλαδή σε ποιο βαθμό θα υπάρξουν, όπως σε άλλες εποχές, ενότητα στις αναζητήσεις και στα αποτελέσματα, με άλλα λόγια, σε ποιο βαθμό θα υπάρξουν Σχολές και ενιαία αισθητικά ρεύματα και

μορφές Τέχνης;

Αυτή είναι η μια πλευρά. Της δημιουργίας. Η άλλη, του λαού, είναι χειρότερη. Θα έλεγα, δραμα-
τική.

Στη βιομηχανική κοινωνία αρχίζοντας από τη γενικευμένη εκπαίδευση, η Τέχνη τοποθετείται στα
όχρηστα. Ποιά είναι το χρήσιμο; Μονάχα αυτό που βοηθά τον υπερκαταναλωτισμό που είναι η
κυρίαρχη ιδεολογία του συστήματος. Υπερκαταναλωτισμό υλικών αγαθών, βεβαίως. Το Μάρκετιν
και η Διαφήμιση δημιουργούν την καταναλωτική συνείδηση της εποχής που δεν έχει παρά μόνο
μια θέληση: πώς θα ανταποκριθεί στην ικανοποίηση των νέων αναγκών που συνεχώς δημιουργούν
οι βιομηχανίες. Όμως για να υπάρξει υπερκαταναλωτισμός πρέπει να υπάρχει υπερπαραγωγή. Τί
ρόλο παίζει ο εργαζόμενος πολίτης σε όλα αυτά; Ο πολίτης συντρίβεται καθημερινά ανάμεσα
στην παραγωγή και στην κατανάλωση. Γιατί αυτός πρέπει να παράγει κι αυτός πρέπει να κατανα-
λώσει. Αυτός πρέπει να παράγει περισσότερα για να καταναλώνει περισσότερα. Μέσα σ' αυτό το
προτσές, ανάμεσα στη Σκύλλα και τη Χάρυβδη, ο πολίτης δεν έχει ούτε καιρό αλλά ούτε και επι-
θυμία να ασχοληθεί με τίποτε άλλο εκτός από τις δυο ανάγκες που του δημιουργεί το Σύστημα
-την ανάγκη, που στην ουσία είναι καταναλωτισμός, να αφιερώνει στον κύκλο παραγωγής όλες
τις διαθέσιμες σωματικές-πνευματικές και ψυχικές δυνάμεις, που το σύνολο τους αποτελεί τη
δύναμη του σε ανθρωπομονάδες, δηλαδή σε δυναμική πρόσβασης στο Γραφο και σε ό,τι έχει σχέση
με την αληθινή ανθρώπινη ευτυχία, και την ανάγκη να υπερκαταναλώνει τα προϊόντα της εργα-
σίας του, οδηγούμενος από τη συστηματική πλύση εγκεφάλου των τράστ που, όπως είδαμε, του
δημιουργούν μια άλλη συνείδηση.

Έτσι φτάνουμε στο ^{νέο} βιομηχανικό άνθρωπο που καταντά όργανο της κουλτούρας της παραγωγής για
την παραγωγή που τελικά κρύβει μια άλλη μορφή εξουσίας. Και όταν λέμε Εξουσία, εννοούμε φυσικά
Βία. Γράφω, η ζωή του βιομηχανικού πολίτη είναι κεντημένη πάνω στο πανί των μετρήτηνων
καταναγκασμών. Το σχολειδ-λοχίας, η εργασία-ταμπού με τον κίνδυνο της ανεργίας, το κράτος-εφο-
ρρα, το κράτος-δικαστής και το κράτος-τιμωρός στέκονται πάνω από τη συνείδηση του σαν φρού-
ρια απειλητικά που τον ^{κόιτ} πιέζουν και τον συνθλίβουν.

Όταν ξεκινήσει το πρωί για τη δουλειά έχει, λόγω που κοιμήθηκε και ξεκουράστηκε, μερικές
ανθρωπομονάδες μέσα του. Γρήγορα όμως το κυκλοφοριακό, το καυσάεριο, οι βόρυβοι και μετά η
εξαντλητική είτε η μονότονη είτε η ζωώδης εργασία είτε όλα αυτά μαζί θα τον αδειάσουν απ'
την ανθρώπινη του ουσία. Όταν γυρίσει το βράδυ στο σπίτι του χωρίς ούτε μια ανθρωπομονάδα
μέσα του το πολύ-πολύ να δει ένα ματς ή ένα φτηνό σήριαλ στην τηλεόραση πριν κοιμηθεί.

πολύς τίνος;

Αυτή είναι η πιο κακή, της επιθυμίας. Η δόξα του καθ' εναυτά χριστιανού. Ο λαός, όμως, είναι...

Εάν επιθυμώ να είμαι καλός, να είμαι αγαθός, να είμαι ευγενής, να είμαι...

Εάν είμαι καλός, να είμαι αγαθός, να είμαι ευγενής, να είμαι...

Εάν είμαι καλός, να είμαι αγαθός, να είμαι ευγενής, να είμαι...

Εάν είμαι καλός, να είμαι αγαθός, να είμαι ευγενής, να είμαι...

Εάν είμαι καλός, να είμαι αγαθός, να είμαι ευγενής, να είμαι...

Εάν είμαι καλός, να είμαι αγαθός, να είμαι ευγενής, να είμαι...

Εάν είμαι καλός, να είμαι αγαθός, να είμαι ευγενής, να είμαι...

Εάν είμαι καλός, να είμαι αγαθός, να είμαι ευγενής, να είμαι...

Εάν είμαι καλός, να είμαι αγαθός, να είμαι ευγενής, να είμαι...

Εάν είμαι καλός, να είμαι αγαθός, να είμαι ευγενής, να είμαι...

Εάν είμαι καλός, να είμαι αγαθός, να είμαι ευγενής, να είμαι...

Εάν είμαι καλός, να είμαι αγαθός, να είμαι ευγενής, να είμαι...

Εάν είμαι καλός, να είμαι αγαθός, να είμαι ευγενής, να είμαι...

Εάν είμαι καλός, να είμαι αγαθός, να είμαι ευγενής, να είμαι...

Εάν είμαι καλός, να είμαι αγαθός, να είμαι ευγενής, να είμαι...

Εάν είμαι καλός, να είμαι αγαθός, να είμαι ευγενής, να είμαι...

Εάν είμαι καλός, να είμαι αγαθός, να είμαι ευγενής, να είμαι...

Εάν είμαι καλός, να είμαι αγαθός, να είμαι ευγενής, να είμαι...

Εάν είμαι καλός, να είμαι αγαθός, να είμαι ευγενής, να είμαι...

Εάν είμαι καλός, να είμαι αγαθός, να είμαι ευγενής, να είμαι...

24

Αυτός ο ^{VEO}βιομηχανικός πολιτής που αποτελεί σήμερα το μισό πληθυσμό μιας κοινωνίας και που αύριο θα αποτελεί το σύνολο, δεν μπορεί με κανένα τρόπο να γίνει ιστορικά συνεργός στη δημιουργία αισθητικών έργων. Ούτε συνδημιουργός αλλά ούτε και απλός καταναλωτής. ^{Τ.Ν.Σ.}

Ας γίνει μια έρευνα λεπτομερειακή, επιστημονική για να δούμε την κυκλοφορία των κλασικών και σύγχρονων έργων τέχνης σε βιβλία, ζωγραφικούς πίνακες, μουσικά έργα, προσελεύσεις σε συναυλίες, μουσεία και θέατρα. Να εξετασθεί παράλληλα η ποιότητα αυτών των αγορών και αυτών των προσελεύσεων. Ακόμα και στον κινηματογράφο και στο τραγούδι, που αποτελούν τα δύο λαοφιλέστερα είδη τέχνης, ας δούμε την αναλογία ανάμεσα σε πραγματικές ταινίες και τραγούδια τέχνης και σε έργα πλατειάς εμπορευματοποιημένης κατανάλωσης.

Και ας μη βιαστούμε να βγάλουμε συμπεράσματα. Δε φτάνει ούτε οι κοινωνίες ούτε οι κυβερνήσεις ούτε οι κακοί καλλιτέχνες. Φταίει η ^{VEO}βιομηχανική εποχή που ξεστράτησε. Δηλαδή, αν ξεκίνησε να υπηρετήσει τον άνθρωπο, κατόντησε να ^{τον}υποδουλώσει για να την υπηρετεί. Το βιομηχανικό σύστημα παραγωγής επό μέσον έγινε σκοπός. Και γι αυτό ακριβώς το λόγο παρατηρούμε τα ίδια ακριβώς φαινόμενα και στις δύο πλευρές των βιομηχανικών κοινωνιών - και στον καπιταλισμό και στο σοσιαλισμό.

Για να υπάρξει μια νέα εποχή για την Τέχνη σήμερα δεν υπάρχει άλλος δρόμος παρά μεγάλες κοινωνικά σύνολα (στα μεγέθη μιας Ηπείρου όπως είναι η Βόρεια-Αμερική, ο Ανατολικός Συνασπισμός και η Δυτική Ευρώπη, δηλαδή οι τρεις σύγχρονες βιομηχανικές περιοχές) να ανυψωθούν στο ρόλο που έπαιζαν άλλοτε οι κυρταρχές τάξεις. Οι ελεύθεροι Αθηναίοι, οι Θεουδάρχες, οι Καπιταλιστές.

Η Ευρώπη 2.000 κι αυτή είναι η ιστορική πρόκληση να υψωθεί σε σύνολο εθνών και κοινωνιών σε ενιαία γηέτιδα τάξη βγάζοντας τα μέλη της κατά ένα μέγα μέρος από τον κύκλο παραγωγής.

Η Ευρώπη του 2.000 θα πρέπει να βάλει στην υπηρεσία της παραγωγής και σε όφελος του κοινωνικού συνόλου όλα τα ηλεκτρονικά μέσα και τα ρομπότ που υπάρχουν και όσα στο μέλλον υπάρχουν ώστε μαζί με την αυτοματοποίηση των εκατομμυρίων ανέργων να κατεβάσει το όριο κοινωνικής απασχόλησης στην τετράωρη εργασία.

Θα προκύψει αμέσως το πρόβλημα του ελεύθερου χρόνου που είναι το μόνο πράγμα που δεν διδάσκεται στα σύγχρονα σχολεία. Για να είναι όχι απλά οφέλιμος αλλά ακόμα και καταναλώσιμος ο ελεύθερος χρόνος πρέπει να λυτρωθούμε από την άρρωστη συνείδηση του υπερκαταναλωτισμού και να την αντικαταστήσουμε με την υγιή συνείδηση που τρέφεται με πραγματικές κι όχι με

25

Αυτών

κίβδηλες, ανθρώπινες πνευματικές και άλλες αξίες. Χρειαζόμαστε για αυτό ένα μοντέλο ανθρωποκεντρικής παιδείας. Καθώς και μια νέα πολιτική κουλτούρας. Οχι κουλτούρας πολέμου, κουλτούρας βίας, κουλτούρας επιβολής και εκμετάλλευσης αλλά κουλτούρας ειρήνης, κουλτούρας ανθρωπισμού ποτισμένου με τα νερά των πηγών της Φιλοσοφίας, της Επιστήμης και της Τέχνης.

Ετσι, η κοινωνία-άσφαλτος και ο άνθρωπος-τσιμέντο θα διαλυθούν μέσα στις νέες κοινωνικές σχέσεις που θα ξαναφέρουν στο προσκήνιο της ιστορίας τη μάνα-γη και το χώμα-δημιουργό ώστε να φυτρώσουν και να καρποφορήσουν οι σπόροι της ανθρώπινης μεγαλοφυΐας. Εάν και εφόσον γίνουν αυτές, οι μόνες κατά τη γνώμη μου, ιστορικά αναγκαίες αλλά και εφικτές επαναστατικές αλλαγές μπορώ να προφητέψω για το μέλλον μια μεγαλειώδη εποχή Τέχνης χωρίς φτιαχτά ταξικά σύνορα. Ενιαία από την άποψη ότι θα λήψει οριστικά η διάκριση λαός-ελίτ μιας και η ανάδειξη του συνόλου του λαού σε ηγέτιδα κοινωνικά και πνευματικά δύναμη θα δημιουργήσουν το Λαό Ελίτ

Το Λαό οδηγό κατά το πρότυπο των ηγέτιδων τάξεων του παρελθόντος.

Από τα παραπάνω συμπεραίνεται ότι σε τελευταία ανάλυση θα πρέπει οι σχέσεις παραγωγής να είναι τόσες και τέτοιες ώστε να εξασφαλίζεται σε όλα τα μέλη της κοινωνίας ποσοφικά μεγάλος και ποιοτικά πλούσιος ελεύθερος χρόνος. Αυτός ο ποιοτικά και ποσοτικά απαραίτητος ελεύθερος χρόνος θα πλουτίσει τον απλό πολίτη με όλη την αναγκία σωματική-πνευματική και ψυχική δύναμη -με όλες τις, όπως τις αποκαλούμε συνοπτικά, ανθρωπομονάδες- ώστε να μπορεί να απολαμβάνει την πνευματική κυρίως δημιουργία, τόσο την παραδοσιακή όσο και τη σύγχρονη.

Αυτή η δυνατότητα θα τον μετατρέψει σε δύναμη ιστορικά ικανή που μέσα της θα αναπτυχθούν οι σπόροι του νέου πολιτισμού. Ετσι φτάνουμε στο τελικό συμπέρασμα ότι μόνο μια τέτοια κοινωνία που εξασφαλίζει το αναγκαίο ελάχιστο σε ανθρωπομονάδες μέσα σε κάθε πολίτη ώστε να απολαμβάνει όλα τα αγαθά της ζωής, της φύσης, του ανθρώπινου πολιτισμού και έτσι να γίνεται ευτυχής -μόνο μια τέτοια κοινωνία, εφόσον ποτέ υπάρξει, μπορεί να είναι πραγματικά ελεύθερη και δημοκρατική. Αυτή και μόνο εξασφαλίζει την πραγματική κοινωνική δικαιοσύνη και ισοτιμία δημιουργώντας πραγματικά ελεύθερους πολίτες, ελεύθερους πολυδιάστατους δημιουργικούς και ολοκληρωμένους ανθρώπους.

ελευθερία, ανεξαρτησία και δικαιοσύνη. Η ελευθερία είναι η δυνατότητα
 του ατόμου να εκφράζει τις απόψεις του χωρίς να υφίσταται καμία
 μορφή πίεσης ή καταπίεσης. Η ανεξαρτησία είναι η κατάσταση στην
 οποία ένα κράτος ή ένας λαός δεν υπόκειται στην εξουσία άλλου κράτους
 ή λαού. Η δικαιοσύνη είναι η κατάσταση στην οποία οι άνθρωποι
 αντιμετωπίζονται με ίση αντιμετώπιση και χωρίς να υφίσταται
 καμία μορφή διακρίσεων ή ανισοτήτων. Η ελευθερία, η ανεξαρτησία
 και η δικαιοσύνη είναι τα θεμέλια της δημοκρατίας και της κοινωνικής
 δικαιοσύνης. Είναι τα στοιχεία που αποτελούν την ουσία της
 ανθρώπινης αξιοπρέπειας και της δημοκρατίας. Η ελευθερία, η
 ανεξαρτησία και η δικαιοσύνη είναι τα δικαιώματα που ανήκουν
 σε όλους τους ανθρώπους, ανεξάρτητα από την καταγωγή, την
 φυλή, την θρησκεία, την ηλικία ή το φύλο. Η ελευθερία, η
 ανεξαρτησία και η δικαιοσύνη είναι τα στοιχεία που αποτελούν
 την ουσία της δημοκρατίας και της κοινωνικής δικαιοσύνης.

Πάρισι, 1990.

55

Αγαπητέ Μίκα,

"Il paraît que l'homme est un loup pour l'homme
soit dit entre nous c'est pas très gentil pour les loups"

τραγουδάει ο Reggiani.

Γι' αυτή την πολύχρωμη ζούγκλα είχαμε
πάντοτε την "idia γνώμη- κένοτε, στην Ελλάδα,
δεν είχαμε χρόνο να το συζητήσουμε- Άλλα
τώρα που έχουμε χρόνο, ο καθένας στη
χώρα "του" γράφουμε περίπου τα ίδια πράγματα!

Γι' αυτό στένω για αντίτυπο στο "Αντι-
μανιφέστο" μερικά άρθρα από το
"βιβλίο" μου = Έκείνα που άφορουν τη δουλειά-
δουλειά...

100% έλεύθερος και εύτυχής άνθρωπος,
ταξιδεύω-κλυτά, ανασπείνοντας τον έδαφός
άφρα που μου χάρισαν οι γονείς μου και...
ο έαυτός μου. Έξυπνοι και τρυφεροί γονείς
που μου δίδαξαν τα πάντα εκτός από την
πειθαρχία- κι' εγώ που χάριζα σ'αυτό βρήκα
λύσεις για όλα... d.x. το "συσχετισμό δυνάμεων"
άνδοστατα των άρνούμαι χαρούμενα.

"Κύριε Διευθυντά, έχω πολύ σεβασμό"

για σας... Εξαγοράζει έπιπέδους ο κ. Διευθυντής,
ναρ' δδο που του δίνω την παραγωγή μου.
-- Όπως έχω πολύ σεβασμό και για τον σκουρι-
δωρή που βλέπετε στο έργο άνθρακι!

Α- Πάει το χαμόγελο! Πριν αναρτήσει
τίποτα τόν κοιτώ στα μάτια, χωρίς
καμμά αιδώδεια =)

-- Κύριε Διευθυντά, όλοι οι άνθρωποι είναι
ίσοι! --

Στο τέλος γίνεται σχεδόν φίλοι! -- Μά
δεν νομίζω, πώς μπορείτε και αδιαφορείτε τόσο
πολύ για τη δουλειά, "Όσο να να, πέφτετε δ' ώρες
την ημέρα εδώ μέσα!"

-- 8 ώρες μέσα, ναι, ακριβώς = Δηλαδή
16 ώρες έξω! --

Πάει καιρός που θέθαινε στη Γαβρία ή Τέχνη
και η ουσία του ανθρώπου, η ουσία της ζωής-
'Ανθρωπομορφές, -- μη δέν. Μας δένε όλοι οι
συνάδελφοι = "Μά πώς μπορείς και δέν έφρα-
-- ζεσαι, δέν πηγαίνεις; Τι κάνεις όλη μέρα;" -- "Ζώ!"

"Όμορφο όνειρο το αντί-μανιφέστο.
Πάει καιρός που έρω έχω πάψει να όνειρεύομαι
δύσκολα για την ανθρωπότητα. Δηλαδή που
έχω βρει και εφαρμοστέα τη μοναδική

Αδελφ = την άρνηση της Γεννησης...

Μια χαρούμενη άρνηση όμως. Ταξιδεύω πάνω στο εντάμενο χέρι της Ανόδυτης Ελευθερίας, προσέχοντας μανάχα να μην θίγω ποτέ κανέναν - και μην επιτρέποντας σε κανέναν να με θίγει ποτέ. Μπορεί να νεθάνω αέριο, ακόμα και σήμερα = θα νεθάνω σαν εύτυχης αιώναβλος που έκανε όσα έπρεπε, όσα ήθελε, πάνω στη γη - Ειρηνικά.

Πολλά φίδια στη Μυρτώ και στα ναιβιά

Φιλικά

Ειρήνη.

ΕΧΟΜΟ
ΑΙ ΑΝΤΙΜΑΝΙ ΦΕΣΣ
ΑΝΟΣ ΑΙ ΙΡΕΝΕ ΔΡΟΙΤ

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header.

Main body of handwritten text, appearing to be a list or series of notes.

Handwritten text in the middle section of the page.

Handwritten text, possibly a sub-section or a specific note.

Handwritten text, possibly a signature or a reference.

Handwritten text enclosed in a circle, possibly a signature or a specific note.

Σίμωτα θα βριστούν για τις ανθρωπολογίες. Πρόκειται γὰρ ἕνα
 σύνθετο καὶ ἀρκετὸ πολυπλοκὸ σύνθετο καταμετρησὸς τῆς ἀνθρώ-
 πινῆς ἐνέργειας, βιολογικῆς, πνευματικῆς, ψυχικῆς. Ὅπως εἶπαι
 ἤδη ὑπάρχει ἕνα διπλὸ παρίοντες ποὺ αἰφαινωσὶ αἰσὶ ἀπ' ἐπι-
 φάνη, ἡλικίᾳ τῆς ἀνθρωπολογίας, καθὼς καὶ αἴθια τόσοι, ποὺ τὶς
 μένων. Δὲν εἶναι φυσικὸ τῆς προόδου τῆς καὶ τῆς καταγραψίμου
 ἢ ἡθροιστικῆς, ὀσμῆς καὶ ἀρνητικῆς. Ἀν καὶ κατὰ τῆς τοιο-
 ῦτο ἔβαν τυχερῶς χροῖσμα μίαν καὶ ἕνα θα δοῦν ἐκείνο πού
 ἔβαν ἦσαν τῶν ἀνθρώπων ἡλικίᾳ. Δὲν εἶναι μόνο γενικά καὶ ἀπρ-
 οσέως οἱ κοινωνικῆς σχέσεις καὶ τὰ ἀνθρώπων ἠλεκτριστοί, ἀλλὰ
 ὅσοι ἴσως καθαρῶς καὶ οὐκ ἀρκετὸ ἕνα τοῦ ἰσχύος ἀνθρωπολογίας
στὴν ἐξασφαλίσει ὁ κατὰ τῆς μίαν στὸ ὅσο εἶναι κοινωνικῆς
 σύνθετα ἦσαν τῆς ὁσμῆς κοινωνικῆς σχέσεις, ἐξέδρασις, ἠλεκτρί-
 σμοί, ἀνάπτυξις, ἠλεκτρισμοί, καταναγκασμοί καὶ ἄλλοι ἠλεκτρισμοί.
 Δὲν ὑπάρχει κατὰ τὸ ἀπρόσβλητο μὴ ὅσο τὸ σύνθετο εἶναι
 ἀνασυνέτης ἠλεκτρισμοί, ἀπρόσβλητος, ὅσο τὸ ἰσχύος ἡλικίᾳ
 ὑψηλότερος, οἱ ἠλεκτρισμοί ἠλεκτρισμοί καὶ ἀπρόσβλητος, ἡ
 ἀπρόσβλητος ἀπρόσβλητος ἢ ἀπρόσβλητος ἀπρόσβλητος, ὅσο ὁ
 ποσοτῶς πᾶσαι καὶ εἶναι ὑψηλότερος, ὅσο... ὅσο... καὶ.
 τόσο αἰφαινωσὶ ἦσαν τῶν ἢ ἀνθρωπολογίας, ἠλεκτρισμοί
 ἢ ἀνθρώπων ἐνέργεια.

Ὅπως ἡ ἰσοσταθμὶα αἰσὶ ἠλεκτρισμοί ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ ὅσο
 ἦσαν καὶ τῶν ἠλεκτρισμοί ἀνασυνέτης, ὅσο κατὰ
 ἠλεκτρισμοί καὶ τῶν ἀπρόσβλητος, ὅσο οἱ ἠλεκτρισμοί σχέσεις
~~ἀπρόσβλητος~~, καὶ ἠλεκτρισμοί οἱ σχέσεις ἀπρόσβλητος τῆς
 ἠλεκτρισμοί αἰσὶ τῶν ἠλεκτρισμοί ἠλεκτρισμοί ἀνθρώπων.
 ἠλεκτρισμοί αἰσὶ αἰσὶ τῶν ἠλεκτρισμοί.

Ὅσοι κατὰ τῆς ἠλεκτρισμοί ὅσο ἠλεκτρισμοί εἶναι ἀπρόσβλητος-
 ἠλεκτρισμοί οἱ ἠλεκτρισμοί ἠλεκτρισμοί ἀπρόσβλητος τὸ σύνθετο
 ὅσο ἠλεκτρισμοί ἀπρόσβλητος. Ὅπως ἡλικίᾳ ἀπρόσβλητος τῶν - αἰσὶ
 ἢ ἠλεκτρισμοί τὰ μεταβαίνει οἱ ἀπρόσβλητος εἰς τὴν ἠλεκτρισμοί
 ἀπρόσβλητος - ὁ ἠλεκτρισμοί εἶναι ἀπρόσβλητος καὶ κατὰ
 ἠλεκτρισμοί αἰσὶ ἀπρόσβλητος ἠλεκτρισμοί αἰσὶ ὅσο τῶν ἠλεκτρισμοί
 τῶν ἀπρόσβλητος αἰσὶ τὰ ἠλεκτρισμοί ἠλεκτρισμοί ἠλεκτρισμοί

αίσθησης και χαίρει, αντί να κερδίσει, ~~αλλά~~ αὐθελτοί να δέξονται
 Στο σοσιαλιστικό σύστημα, χωρίς να έχουν αίσθησει οι
 σχέσεις μέσα από παραγωγή, τότε και η πρόοδος της
 ζωής, που παρακίνησε σε καλύτερα καλύτερα αίσθησις χωρίς
 τον προηγούμενο καπιταλισμό, κερταίνει ένα νέο φαινόμε-
 νο: ο γενικός νόμος που προαναγγέλει και εκφράζει
 το κίνημα ή πιο σωστά η ύψωση του. Πως εκφράζεται
 αυτή ο γενικός νόμος; Εκφράζεται με την μοναδική
 και φθάνει κερταίνει ιστορία. Μετά κερταίνει
 « Ηθική », που υπακούει στη « Σοφία ». Και τα δύο,
 η « Ηθική » και « Ηθική » καταδείχνουν ότι ένα
 κοινό είναι ηθική - κοινότητα καταναλωτή. Διαφο-
 ρώνω ένα νέο τύπο τριών ~~την~~ συστατικών και ζωής.
 Τέτοιον καταδείχνουν από άσκηση κρατική βία και
 ηθική καταναλωτή. Έτσι όλα αυτά συντίθενται
 τον πόλεμο. Ο πόλεμος με τη μορφή του χείνου
 παρατίθεται. Αδυνατεί. Ενδοκρινολογία. Η αμεί-
 νου τιτρώδη φασιστική. Σημειώθηκε ότι και η-
 γώταρο από παραγωγή. Έτσι χαίρει, από αυτό
 δόξα, κ' αυτή, αὐθελτοί να δέξονται.

Φυσικά το στοιχείο του γενικού νόμου από κερταίνει
 σε σοσιαλιστικό σύστημα δὲ είναι παρὰ τὴν ἑσπερί-
 ῆς φύσης. Στις αρνητικές τακτικές που στηρίζονται
 από αὐθελτοί να δέξονται και πρέπει να προστάθουν ὅτι
 ταί αὐθελτοί στοιχεία από παραγωγική στις κοινωνίες
 του καπιταλισμού υποδείκνυται κ' ηθική ὅπως ἔπρεπε
 ή αίσθησις της σχέσης ἑσπερίως ἔχει μόνο ἕνα στοιχείο:
 νομικό χαρακτήρα.

Ένα αὐθελτοί χωρίς το αναγκαίο κίνημα ή αὐθελτοί να δέξονται
 είναι ^{τελικό} (κοινωνική) οὐθελτοί - ψυχικά και ηθελτοί. ἀνι-
 κωσύ να δέξεται, να δρακατίζει, να μ' αὐθελτοί το μυστικό
 το, να παίρνει αὐθελτοί, να αὐθελτοί, να φτάνει κ' ηθική
 δὲ του, να δέξεται. Αὐθελτοί αὐθελτοί ή δέξεται - το
 μυστικό. ὅτι από αὐθελτοί του, ταί οὐθελτοί του, τον
 ἑσπερίως του κ' ὅτι είναι αὐθελτοί, αὐθελτοί ἑσπερίως - αὐθελτοί
 ή κ' ἑσπερίως κ' ὅτι αὐθελτοί, ή φύση, αὐθελτοί, αὐθελτοί
 και ἑσπερίως, ταί αὐθελτοί ἑσπερίως, αὐθελτοί, αὐθελτοί

οχλήσει, τὴν δὲ σφραῖδα, τὰ τὰς γυναικῶν καὶ τῆς φύσεως. Τέλος
 ἡ ἀπὸ τοῦ ὅρατος ὁ ἀνδραγαθὸς ἀπὸ τῆς ἰδίας, ὅς ἐστιν
 ἀποχρηστικῶς καὶ ἀναυγὰς βαρὺ κεντρικῶς τὴν ἰδίαν καὶ ὅτι
 ἢ νοὶ ὑποβάλλεται ὅσα ἴδια ἀκίνησια - τὴν ἰταλικήν, ὅσα
 Ἐργασίας, τὴν κατὰ ἴσταν, τὴν φρασεῖ ἔως δὲ οὐκ ἀνακρίσεις
 καὶ ἀδύνατον, κεντρικῶς ἀκίνησιον, ἐκδοτικῶς ἴσταν τὴν φύσιν.
 ὁ αὐτὸς ἀπὸ ἀκίνησιον ἴσταν ἔτι καὶ μὴ ἰσταν κεντρικῶς
 ἀπὸ ἰσταν κατὰ. Ἡ ἰταλική του, τὴν τὰς τὴν ἀκίνησιον ἀπὸ
 ἴσταν. ἴσταν τὴν ἴσταν ἴσταν. Ἡ ἀκίνησιον τὴν ἴσταν ἀκίνησιον
 ἴσταν ἀκίνησιον. Ποιῶν ἀπὸ ἰταλικῶν ἴσταν τὴν ἴσταν ἀκίνησιον
 ἴσταν ἀκίνησιον
 καὶ ἀκίνησιον τὴν ἴσταν ἴσταν τὴν ἴσταν καὶ ἴσταν ἀκίνησιον τὸν
 ἀκίνησιον, τὴν ἀκίνησιον τὸν ἴσταν ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον
 ὡς τὸ ἀκίνησιον. Ἡ ἀκίνησιον, ὁ ἴσταν, οἱ ἴσταν καὶ οἱ ἀκίνησιον,
 τὸ ἀκίνησιον, οἱ ἴσταν τὴν ἴσταν καὶ οἱ ἀκίνησιον ἴσταν ἀκίνησιον
 ἀκίνησιον, τὴν ἴσταν ἴσταν. Χιλιὰς ἀκίνησιον ἀκίνησιον
 ἀκίνησιον, ἀκίνησιον, ἀκίνησιον, ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον
 ἴσταν ἴσταν ἢ ἴσταν ἀκίνησιον: Ἡ ἀκίνησιον ἀκίνησιον τὸν ἀκίνησιον
 ἀκίνησιον. ὁ ἴσταν ἴσταν ἀκίνησιον ἀκίνησιον, τὴν ἀκίνησιον. ὁ
 ἴσταν ἴσταν ὡς ἀκίνησιον ἀκίνησιον, τὴν ἀκίνησιον.
 ἀκίνησιον ἀκίνησιον τὴν ἀκίνησιον τὴν ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον
~~κατὰ~~ Νοὶ τὸν ἴσταν ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον τὴν ἀκίνησιον τὸν.
 ἀκίνησιον ἀκίνησιον τὴν ἀκίνησιον ἀκίνησιον, ἴσταν, τὴν ἀκίνησιον τὸν
 ἀκίνησιον ἴσταν ὁ ἴσταν ἀκίνησιον τὴν ἀκίνησιον τὸν ἀκίνησιον.
 ἀκίνησιον ἴσταν ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον, ἀκίνησιον
 ἀκίνησιον ἀκίνησιον, τὴν ἀκίνησιον τὸν ἴσταν ἀκίνησιον. Ἀκίνησιον
 ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον. ἴσταν ἀκίνησιον ἴσταν ἀκίνησιον
 ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον
 τὴν ἴσταν ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον. Τὴν ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἢ τὴν ἀκίνησιον
 ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον. Ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον
 ἢ ἀκίνησιον ἢ ἀκίνησιον, ἀκίνησιον ἢ ἀκίνησιον, ἀκίνησιον
 ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον
 ἀκίνησιον ἀκίνησιον τὸν ἀκίνησιον. ἀκίνησιον ἀκίνησιον τὸν ἀκίνησιον
 ἀκίνησιον ἀκίνησιον. ἴσταν ἴσταν ἀκίνησιον, ἀκίνησιον ἀκίνησιον,
 ἀκίνησιον ἀκίνησιον, ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον
 ἀκίνησιον. ἴσταν τὸν ἀκίνησιον ἀκίνησιον τὴν ἀκίνησιον ἀκίνησιον
 ἀκίνησιον ἀκίνησιον. ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον ἀκίνησιον.

ΑΥ ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ Η ΑΥΤΑΝ ΑΝ ΤΑΥΤΑ ΑΙΣΙ ΤΟ ΒΡΑΒΙΟ
 ΟΥΣΤΑΝ ΑΝ ΟΧΩΝ ΨΕΥ ΔΟΥΕΙΝ. ΟΤΑΝ ΕΥΡΕΤΕ Ο ΑΝΩΙ
 ΑΝΩΙ ΟΝΤΑ ΟΥ ΗΘΑΝ ΟΧΕΤΗ ΝΙΧΤΑ. ΕΝΙ ΤΗΩ
 ΗΓΙΩ ΕΥΤΙΛΕ ΑΙ ΑΝΩΙ ΠΙΣΤΗ ΟΥ ΚΑΤΑΙΟΝΤΑΙ Ο
 ΕΥΤΙΛΕΙ ΗΜΑ ΗΓΕΝΟΝΤΑΙ. Ο ΑΝΩΙ ΚΑΤΑΙΟΝΤΑΙ. ΗΜΑ
 ΗΙ ΗΘΑΝ ΟΙ ΤΗΙ ΔΕΥΤΕΡΑΙ ΑΙΘΗΣΑΙ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ
 ΜΕΛΑΙΟΝ. ΔΕ ΒΑΡΕΙ ΠΙΣΤΗ ΟΥ. ΔΕ ΒΑΡΕΙ ΟΥΤΕ ΟΥΙ
 ΜΑΙΩΙ. ΠΑΟΙ Ο ΚΑΟ ΟΥ ΑΟΜΕΙ ΒΑ ΠΕΡΑΜΟΝΟΝ ΔΕΙ
 ΤΑΙ Η ΠΡΟΕΡΕΤΑΝ - ΑΝΑ ΤΙΣ ΤΙΤΕ ΚΑΙ ΤΥΟ ΤΑΙ
 ΧΕΙΡΑΝ. ΜΑΟΝ ΟΙ ΟΧΩΝ ΨΕΥ ΝΩΝ Η ΠΡΟΕΡΕΤΑΝ
 ΕΙΣ; ΑΝΩΙ ΑΔΟΙΣΤΕ ΕΥΑΝ; ΑΝΩΙ ΧΕΙΡΑΤΑ ΠΙ-
 ΤΕΥΕ ΠΙΟ ΧΤΙ ΟΥ; ΑΥΤΑ ΤΑ ΤΕΙΑ ΑΔΟΙΣΤΑ
 ΕΠΡΟΕΡΕΤΑΝ - ΑΔΟΙΣΤΕ - ΧΕΙΡΑΤΑ ΗΜΑ Ο ΚΙΣΑΤ
 ΟΥ ΠΙ ΠΙΑ Ϊ
 ΑΝΩΙ ΚΑΤΑΙΟΝΤΑΙ ΗΜΑ Η ΚΑΤΑΙΟΝΤΑΙ ΑΝΩΙ
 ΟΥΤΙΝ. ΚΑΤΑΙΟΝΤΑΙ ΠΙ ΟΙ ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ ΚΑΙ
 ΠΙ ΟΙ ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ ΤΑΥΤΑ ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ ΤΟ
 ΟΝΩΙΟΝΤΑΙ, ΑΝΩΙ Η ΑΝΩΙ, ΠΙ ΟΙ ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ
 ΚΑΙ ΚΑΤΑΙΟΝΤΑΙ - ΚΑΤΑΙΟΝΤΑΙ ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ
 ΟΥΤΙΝ ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ. ΠΑΟΙ ΗΙ ΟΥΙ, ΑΝΩΙ-
 ΟΝΩΙΟΝΤΑΙ, ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ, ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ, ΤΑ ΚΑΤΑΙΟΝΤΑΙ
 ΤΑΙ ΟΙ ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ. ΕΝΙ ΚΑΤΑΙΟΝΤΑΙ ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ ΠΙ
 ΑΝΩΙ ΟΥ ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ ΤΟ ΠΙΟΝΤΑΙ Η ΑΝΩΙ ΟΥ
 ΤΟ ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ. ΔΕ ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ ΚΑΤΑΙΟΝΤΑΙ, ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ
 ΚΑΤΑΙΟΝΤΑΙ. ΠΑΟΙ ΗΙ ΟΥΙ ΟΥ ΚΑΤΑΙΟΝΤΑΙ
 ΠΙΟΝΤΑΙ ΠΙ ΟΥΙ ΟΥ.

ΟΤΑΝ ΕΥΡΕΤΕ Ο ΑΝΩΙ, ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ ΒΡΑΒΙΟΙ.

ΑΥΣ ΒΡΑΒΙΟΝ ΟΥ ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ. ΚΑΤΑΙΟΝΤΑΙ ΒΙΟΝΤΑΙ
 ΚΑΙ ΒΙΟΝΤΑΙ ΟΥ ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ. ΗΜΑ ΗΙ ΟΥΙ ΟΥ
 ΠΙΟΝΤΑΙ ΚΑΤΑΙΟΝΤΑΙ. ΜΑΟΝ ΟΥΙ ΟΥΙ. ΟΥΙΟΝΤΑΙ
 ΤΑ. ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ ΟΥ ΚΑΤΑΙΟΝΤΑΙ ΒΙΟΝΤΑΙ ΟΥ
 ΟΥΤΙΝ ΟΥ ΤΙΟΝ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ ΑΝΩΙ ΟΥ
 ΠΙΟΝΤΑΙ ΟΥΤΙΝ. ΔΕ ΟΥΤΙΝ ΟΥΤΙΝ ΤΙΝΤΑ. ΜΑΙ
 ΒΙΟΝΤΑΙ ΒΙΟΝΤΑΙ ΟΥ ΟΥΤΙΝ.

ΑΥ ΗΜΑ ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ ΟΥ ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ, ΟΥ ΚΑΤΑΙΟΝΤΑΙ.
 ΚΑΤΑΙΟΝΤΑΙ, ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ, ΑΝΩΙΟΝΤΑΙ, ΟΥΤΙΝ ΟΥ
 ΚΑΤΑΙΟΝΤΑΙ, ΜΑΟΝ ΟΥΙ ΟΥΙ ΟΥ ΟΥΤΙΝ. ΤΟ ΙΟ.

§ 7.

σουσπέρως κίωσός, πω έχει ύπερ πρὶ κλινεῖν,
Αρεβὰν ε' μαχαρισί αὐ εὐπλοῖα τῶν. Τῶντ'
τοὶ πούτλ μαγαζόν. τὸ κληῖται πρὶ τῶν
πρῶτος ἀπὸ ΤV. Ἄν εἶναι ἡ καθεστῆσις ἕξῃ
ἀν ἰσῆσει νῆι κερνὸν τὰτα ἰκκινῶτα κεί
μαγαζόν. Ἄν ἔχῃ κέρων δὶπο ἀπείσοιστο. Ⓞ
πρῶτος δὲ κέρω. κερνῶν κερτῶται. Δεῦ
αὐχέ. Τῶντ'σπέρως βυθιφορῶν δὲ τῶν κερνῶν
δύερα τὸ ἕκαστὸν τὸ γέρος - ἀῖ' αῖ' ὠρε ἀν
αξαρῶν - τὸ ἀκέρως ἔχῃ νῆι κερνὸν τὸ
ἕκαστῶν ἀν νῆι κερνῶν δὲ ἕξῃ ἕξ ἕξ
κερνῶν ὠρε. ~~Πρῶτος κερνῶν~~
ἀν ἡ ἀπείσοιστο - ~~δὲ εἶναι~~ εἶναι φανερῶν.
δύερα ~~πρῶτος~~ ἀναστρέφεται ἡ κερνὸν ἕξῃ
εἶναι. Ἄπεισο τὸ γὼ ἢ τῶν ἀπὸ ἕξῃ ὀφείμ
δὲν ἀπείσοιστο κερνῶν. Τῶν ἀπὸ κερνῶν
δὲν ἀπὸ δὲ δὲ δὲ δὲ.
Ἄν ἀναστρέφεται ἀπείσοιστο ἕξῃ δὲ ἀπείσοιστο δὲ.
δὲν ἀπὸ ἀπείσοιστο δὲ δὲ ἀπείσοιστο δὲ δὲ
κέρω ἀπείσοιστο εἶναι ἡ ἀπείσοιστο πρὶ - ἡ ἀπείσοιστο
νῆι πρὶ - ἡ ἀπείσοιστο ἀναστρέφεται - κέρω ἀπείσοιστο
εἶναι ἡ ἀπείσοιστο πρὶ ~~πρῶτος~~ ἀπείσοιστο κέρω
ψυχῆν κερνῶν, πρὶ ἀπείσοιστο ἀπείσοιστο πρὶ
ἀπείσοιστο κέρω δὲν ἕξῃ ὠρε τῶν κερνῶν
κέρω δὲν ἀπείσοιστο κέρω δὲν. Μῆ δὲν τῶν
ἀπείσοιστο κέρω τῶν κερνῶν. Ἄν τῶν ἀπείσοιστο ἀπὸ
δὲν ἀπείσοιστο, κέρω δὲν κέρω δὲν τῶν
ἀπείσοιστο πρὶ κέρω. Οἱ ἀπείσοιστο - ἕξῃ ἀπείσοιστο
δὲν ἕξῃ ἀπὸ ἀπείσοιστο κέρω, πρὶ ἀπείσοιστο
ἀπείσοιστο κέρω - ἕξῃ ἀπείσοιστο ἀπὸ
ἀπείσοιστο ἕξῃ ἀπείσοιστο ἀπείσοιστο - ἀπείσοιστο
ἀπὸ ἀπείσοιστο ἀπείσοιστο τῶν κερνῶν κέρω ἀπὸ
ἀπείσοιστο.

Επειδή αντίθετα οι άγιοι ευθύνη δεινὰ ἀπέχονται
 να δὲ ἱκανοποιεῖται ὡς ταύτην ἀνὰ ἕχον οἱ
 διὰ τὰς ευθύνη δὲ ἡμῶν καὶ κατ' ἀρχὴν εἰς
 τὴν ὡραίαν: ἀδελφεὶ ταχὺ φωνῆς ευθύνης ἔσονται
 καὶ - κατὰ ἀποβίτου - ἀποβίτου ευθύνης;
 ὁ φωνῆς ευθύνης εἶναι κατ' ἀρχὴν ὁ ευθύνης
 τοῦ ἐπὶ τῶν. ἢ ἐκείνη ὡς ἀποβίτου. Γιαὶ τὰς
 ἀνὰ κενώσεως τῆς Γῆ, καὶ τὰς ἐκείνησιν ἄλλα ὁ ἱ
 κίνησιν πρὸς τὴν ἕνωσιν ὁ ὄντας. ~~ὅτι τὰς~~
 ἢ τῆς καὶ ὁ ἕξω. ἢ τῆς καὶ ἡ ἐξωσίν. Ἀνὰ τῆς
 πρὸς δὲ βασικήν κινήσιν - ευθύνης ἡγῶναι ἡ ἕνωσιν
 τῶν χριστῶν. Καθὼς καὶ ἡ ἕνωσιν ὡς Ἀποβίτου.
 Ττῶσιν οὐκ οὐκ ὁ καὶ ἡ τῆς, ἡ ἐξωσίν, ὁ Ἀποβίτου,
 ὁ κινήσιν, ἡ Ἀποβίτου χριστῶν εἰς τὴν κινήσιν,
 καὶ τὸ ἀποβίτου δὲ τὴν κινήσιν. Αἰὶ εἶναι αἰὶ
 καὶ τὸ φωνῆς τὸ ἐπὶ τῶν. Τὸ
 ὁ καὶ τὸ ἀποβίτου. ἔσονται ἡ Ἀποβίτου! Ἀνὰ τῆς
 τῶν ευθύνης καὶ ὡς χριστῶν κινήσιν ἡ κινήσιν
 καὶ ἡ κινήσιν. ἕνωσιν οἱ ἐπὶ τῶν.
 ἢ ὁ ὄντας κινήσιν τῶν ~~ὅτι τὰς~~ ἀποβίτου -
 ὄντας - ὄντας τὸ φωνῆς ευθύνης. Ἀπὸ τῶν
 καὶ τὸ φωνῆς ὡς ἀνὰ τῶν τοῦ ἀποβίτου καὶ
 ἐπὶ τῶν τῶν τὸ φωνῆς ὡς ἕνωσιν, ~~ὅτι τὰς~~
 τοῦ ὄντας ὄντας, ὡς τῶν καὶ ὡς κινήσιν,
 ὡς ἐξωσίν, ὡς Ἀποβίτου καὶ τὸ ὄντας, τὸ
 φωνῆς καὶ τὸ χριστῶν.
 ὄντας δὲ ἀποβίτου καὶ τὸ φωνῆς ευθύνης ἀνὰ τῶν
 ἀποβίτου. ἔσονται καὶ ὁ ὄντας τῶν, ὁ ὄντας
 καὶ τὸ φωνῆς βασικήν αἰὶ τῶν χριστῶν ὡς κινήσιν.
 Μὴ βραχὺ τὸ φωνῆς ὡς καὶ τῶν κινήσιν ἀνὰ τῶν
 ἀποβίτου ἀποβίτου χριστῶν δὲ ἀποβίτου τῶν
 τῶν, κινήσιν ἀνὰ ὄντας ὡς ἀποβίτου ὄντας Ἀπὸ
 τῶν κινήσιν τῶν φωνῆς ευθύνης. ἕνωσιν ὄντας
 ἔσονται τὸ φωνῆς ὄντας ὡς ἀποβίτου καὶ
 κατὰ τῶν ὄντας τῶν τῶν. ἕνωσιν τῶν
 ἀποβίτου ὄντας ὄντας. ἕνωσιν ὡς ἕνωσιν ὡς ἀποβίτου

Η επιθυμία χαρμίνης, τρυφερότητας, διακριτικότητας,
 αξιοπιστίας, ψυχικών δεξιοτήτων, ~~και~~ ^{και} ~~αλλο~~
 και κοινών ιδιοτήτων, ^α ~~τα~~ ^{τα} ~~σημεία~~, ^{τα} ~~σημεία~~
 συμβολής, αρχικά εργαζομένη, διακριτική και
 πικρή προσέγγιση, η οποία συζητάει και σερβιρίζει
 απευθείας, δίχως αντανάκλαση, διακριτική
 κόλα-κόλα — χιτώνες και κατάρτιση "βυρσοκομίας"
 και τα πάντα τα ανδροκρατικά απομακρύνονται
 και τα προσδοκώμενα από αυτά γίνονται ^{το} ~~α~~
 όσον αφορά τι να κρατήσει και τι να αφήσει;
 και γιατί να κρατήσει και γιατί να αφήσει;
 Ήδη να μη ^ο ~~α~~ ^ο ~~α~~ κρατήσει. Αλλά και, ^α ~~α~~
 όσον αφορά; Αλλά διακριτική; Συγγνώμη από ^α ~~α~~
 άποψη; ανδρική επιθυμία — αποτίει ^α ~~α~~
 δουλειά της ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~
 διακριτικότητας, ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~
 ψυχικά, και ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~
~~και~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~

οι συνθήκες.
 Έχει ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~
 Αλλά, αφορούν τον ανδρικό χαρακτήρα ή
 τον όραση εμβολισμού τα "βυρσοκομίας" ^α ~~α~~
 ενδοιασμούς με ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~
 δύσκολο ή απίστευτο ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~
 τόσο ανακάλυψη, αξιοπιστία, αντοχή, ^α ~~α~~
 εργαζομένη, ανδρική ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~
^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~

και να υπερσώθει σε αυτή είναι ή καθύπερθε
 «προση» ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~
 και επιθυμία.
 Έσονται ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~
 και υπέρβαση ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~ ^α ~~α~~
 διότι; Νόημα και βία.

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΚΥΜΑ

ρη κινητικότητα και προσαρμόζονταν περισσότερο στις ανάγκες της νέας τεχνο — σφαίρας.

Η αποκαλούμενη πυρηνική οικογένεια — πατέρας, μητέρα και μερικά παιδιά, χωρίς το βάρος συγγενών — έγινε το τυπικό, κοινωνικά αποδεκτό, «σύγχρονο» πρότυπο σ' όλες τις βιομηχανικές κοινωνίες, είτε καπιταλιστικές είτε σοσιαλιστικές. Ακόμη και στην Ιαπωνία, όπου η λατρεία των προγόνων εξασφάλισε στους ηλικιωμένους ένα εξαιρετικά σημαντικό ρόλο, το μεγάλο, αρχαίο νοικοκυριό άρχισε να διασπάται όσο προχωρούσε το Δεύτερο Κύμα. Όλο και περισσότερες πυρηνικές οικογένειες εμφανίζονταν. Κοντολογής, η πυρηνική οικογένεια έγινε ένα χαρακτηριστικό στοιχείο όλων των κοινωνιών του Δεύτερου Κύματος, κάνοντας τις να ξεχωρίζουν από εκείνες του Πρώτου Κύματος όσο ακριβώς τα ορυκτά καύσιμα, τα χαλκουργεία ή οι αλυσίδες καταστημάτων.

Η κρυφή εκπαίδευση

Καθώς η εργασία εγκατέλειπε τα χωράφια και τα σπίτια, τα παιδιά έπρεπε να προετοιμάζονται για τη ζωή στο εργοστάσιο. Οι πρώτοι ιδιοκτήτες ορυχείων και εργοστασίων της εκβιομηχανιζόμενης Αγγλίας διαπίστωσαν — όπως έγραφε ο Άντριου Ούρ το 1835 — ότι ήταν «σχεδόν αδύνατο να μεταβάλουν άτομα που είχαν περάσει την ηλικία της εφηβείας, είτε προέρχονταν από αγροτικά ή χειρωνακτικά επαγγέλματα, σε χρήσιμα βιομηχανικά χέρια». Αν ήταν δυνατό να προετοιμαστούν οι νέοι για το βιομηχανικό σύστημα, αυτό θα έλυνε σε μεγάλο βαθμό στη συνέχεια τα προβλήματα της βιομηχανικής πειθαρχίας. Το αποτέλεσμα ήταν μια ακόμη βασική δομή των κοινωνιών του Δεύτερου Κύματος: η μαζική εκπαίδευση.

Βασισμένη στο εργοστασιακό πρότυπο, η μαζική εκπαίδευση δίδασκε βασικά ανάγνωση, γραφή, αριθμητική, λίγη ιστορία και άλλα θέματα. Αυτή ήταν η «ανοικτή εκπαίδευση». Αλλά κάτω απ' αυτή υπήρχε μια αθέατη ή «κρυφή εκπαίδευση» που ήταν περισσότερο βασική. Την αποτελούσαν — κι ακόμη την αποτελούν στα περισσότερα βιομηχανικά κράτη — τρία στάδια: ένα για την ακριβεία, ένα για την πειθαρχία κι ένα για τη συνεχή εργασία. Η βιομηχανική εργασία χρειαζόταν εργάτες που θα εμφανίζονταν στην ώρα τους. Χρειαζόταν εργάτες που θα έπαιρναν εντολές από μια διευθυντική ιεραρχία χωρίς πολλές ερωτήσεις. Και χρειαζόταν άντρες και γυναίκες προετοιμασμένες να δουλέψουν στις μηχανές ή στα γραφεία, εκτελώντας χτηνωδώς δουλειές. Έτσι από τα μέσα του 19ου αιώ-

σε τη θέση της
ες διατίθονταν
σειρά του διο-
μαζικής διανο-

ερου Κύματος
νιο — σφαίρα».
ής οργάνωσης.
αδείγματος χά-
σε μέρος. Αλλά
ποιοι ζούσαν σε
ή ξαδέφια να
ζονται όλοι μα-
από την «ενω-
α» στα Βαλκάν-
νική Ευρώπη.
ήν στο χρώμα.
εται πάνω στις
ες ένιωσαν την
ιό η σύγκρουση
όν, αμφισβήτη-
ς των σχέσεων
ων αντιλήψεων
ερνούσε από το
ζόταν πια μαζί
εργάτες και ν'
τουργίες της οι-
να ιδρύματα. Η
φροντίδα των
προκομεία ή τα
κοινωνία χρεια-
ακολουθούσαν

ρρωστούς, ανά-
μένη οικογένεια
α. Βαθμιαία και
ζει. Διαλυμένες
μένες από οικο-
ιν από ανεπιθύ-
ούσαν μεγαλύτε-

... καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐκκλησίας...
 καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐκκλησίας...
 καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐκκλησίας...
 καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐκκλησίας...
 καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐκκλησίας...

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀποκατάστασις

Καθὼς ἡ ἐκκλησία ἐπὶ τὴν ἀποκατάστασιν...
 ἐπὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐκκλησίας...
 ἐπὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐκκλησίας...
 ἐπὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐκκλησίας...
 ἐπὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐκκλησίας...

Ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐκκλησίας...
 Ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐκκλησίας...
 Ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐκκλησίας...
 Ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐκκλησίας...
 Ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐκκλησίας...

... τῆς ἐκκλησίας...
 τῆς ἐκκλησίας...
 τῆς ἐκκλησίας...

... τῆς ἐκκλησίας...
 τῆς ἐκκλησίας...
 τῆς ἐκκλησίας...
 τῆς ἐκκλησίας...
 τῆς ἐκκλησίας...
 τῆς ἐκκλησίας...
 τῆς ἐκκλησίας...
 τῆς ἐκκλησίας...
 τῆς ἐκκλησίας...
 τῆς ἐκκλησίας...

... τῆς ἐκκλησίας...
 τῆς ἐκκλησίας...
 τῆς ἐκκλησίας...

να και μετά, καθώς το Δεύτερο Κύμα κατάκλυζε τη μια χώρα μετά την άλλη, διαπίστωνε κανείς μια αδιάκοπη εκπαιδευτική πρόοδο: τα παιδιά άρχιζαν το σχολείο σε όλο και μικρότερη ηλικία, το σχολικό έτος γινόταν όλο και μεγαλύτερο (στις Ηνωμένες Πολιτείες αυξήθηκε κατά 35% από το 1878 μέχρι το 1956) και ο αριθμός των ετών της υποχρεωτικής εκπαίδευσης συνεχώς αυξανόταν.

Η μαζική δημόσια εκπαίδευση ήταν καθαρά ένα ανθρωπιστικό βήμα προς τα μπρός. Όπως διακήρυξε μια ομάδα μηχανικών και εργατών στην πόλη της Νέας Υόρκης το 1829 «μετά από τη ζωή και την ελευθερία, θεωρούμε την εκπαίδευση σαν τη μεγαλύτερη ευλογία που γνώρισε ποτέ το ανθρώπινο γένος». Ωστόσο, τα σχολεία του Δευτέρου Κύματος μετέτρεψαν τη μια μετά την άλλη τις γενιές των νέων σε πειθαρχημένη εργατική δύναμη του τύπου που χρειαζόταν η ηλεκτρομηχανική τεχνολογία.

Συνδυαζόμενα, η πυρηνική οικογένεια και το σχολείο εργοστασιακού τύπου αποτελούσαν μέρος ενός ολοκληρωμένου συστήματος για την προετοιμασία των νέων ώστε ν' αναλάβουν τους ρόλους τους στη βιομηχανική κοινωνία. Και απ' αυτή την άποψη, οι κοινωνίες του Δευτέρου Κύματος, καπιταλιστικές ή κομμουνιστικές, βόρειες ή νότιες, ήταν όλες όμοιες.

Αθάνατα όντα

Σ' όλες τις κοινωνίες του Δευτέρου Κύματος ένας τρίτος θεσμός δημιουργήθηκε που επεξέτεινε τον κοινωνικό έλεγχο των δυο πρώτων. Ήταν η ανακάλυψη που έγινε γνωστή σαν εταιρία. Μέχρι τότε, η τυπική μορφή επιχείρησης ήταν ν' ανήκει σ' ένα άτομο, μια οικογένεια ή ένα συνεταιρισμό. Εταιρίες υπήρχαν, αλλά ήταν εξαιρετικά σπάνιες.

Από την εποχή ακόμη της Αμερικανικής Επανάστασης, σύμφωνα με τον ιστορικό Άρθουρ Ντιούινγκ «κανένας δεν μπορούσε να συμπεράνει» πως η εταιρία κι όχι ο συνεταιρισμός ή η ατομική ιδιοκτησία — θα γινόταν η κύρια οργανωτική μορφή. Γύρω στα 1800 υπήρχαν μόνο 335 εταιρίες στις Ηνωμένες Πολιτείες, οι περισσότερες από τις οποίες αφιέρωναν τη δραστηριότητά τους σε σχεδόν κοινωνικές δραστηριότητες, όπως η κατασκευή καναλιών ή η διάνοιξη λεωφόρων.

Η άνοδος της μαζικής παραγωγής μετέβαλε αυτή την κατάσταση. Οι τεχνολογίες του Δευτέρου Κύματος χρειαζόνταν τεράστιες δεξαμενές κεφαλαίων — περισσότερα απ' όσα ένα μεμονωμένο άτομο ή ακόμη και μια μικρή ομάδα μπορούσαν

να προσφ
ροι ριψο
απροθυμ
επικίνδυν
τουργία
κατέρρευ
σει και
χρουνούς

Επιπ
σαν ένα
χικών ετ
ρούσε νο
πολύ με

Γύρε
κής επι
νάϊτεντ
ταν κάτι
1919 υτ
εταιρίες
λων τω
σοσιαλι
διέφερε
δια. Αυ
λείο εργ
καθορισ
τος.

Και
στην Ια
νία, τις
περισσό
ζωής: μ
κά από
υπηρεσι
από τα
σε σε >

Η βίσι

Γύ
θηκαν
αθλητι
ενώσσει
βλιοθή

αυτονομία για τη χώρα της "αυτονομία" κράτος "
 ήρθε από την άποψη ότι η Ελλάδα είναι αυτή που
 να γίνει η αυτονομία της παλαιάς της πόλης να
 βραχυπρόθεσμα τα επίσημα πράγματα.
 Και γενικά να είναι η ίδια; Ναι, η Ελλάδα είναι
 έχει όλη τη χαρτογραφία της με τη βοήθεια κομμάτια
 Αλλά αναρωτώμεθα λοιπόν. Δεν είναι και οι ίδιοι.
 Με την άποψη και γενικότερα. Αλλά συζητάμε.
 Ας ερμηνεύσουμε λίγο αυτή τη κομμουνιστική. Μια
 πρακτική και εξατομικευμένη κομμουνιστική.
 Ας παρατηρήσουμε λίγο την εικόνα. Είναι μια
 κατάσταση, τύπος, επαγγελματίας. Όχι να τα
 παρατηρήσουμε αλλά ουσιαστικά να καθορίσει το
 δικό. Για να είναι γενικά της ίδιας, να διατηρηθεί
 τι προσφέρουν και οι άλλες. Και και μάλιστα να
 μάθουμε πιο γίνεται ή όχι σχετικά "αυτονομία"
 της. Συμφέρει η σύγκριση κομμάτια της επένδυσης
 ή οι εκπαιδευτικές αυτονομιστικές ώστε να χερμά
 οι ίδιες, να είναι, οι ίδιες, να συνεχίσει, να
 τέχνη; Αλλά είναι να είναι η ίδια η ίδια,
 είναι και φωνάκια; ^{Εξαιτίας του ότι είναι οι}
 αυτονομία κεντρική, να είναι οι αυτονομία
 είναι, αυτονομία να γίνει η ίδια, να είναι
 οι φωνάκια, ματαιώνουν τα μέσα της γενικώς
 νόμος, βελτίωση ούτως ή άλλως "είναι" στα
 να είναι τον έθνος, αυτονομία να είναι η ίδια
 όπως οι παρατηρήσεις επένδυσης και ευχάριστη;
 Με την άποψη αυτή να αναζητήσουμε να αυ-
 καμάνη "αυτονομία" γίνεται αυτονομία ή
 στα μέσα της σύγκρισης κομμάτια; Η αντίθεση
 αυτή η κομμάτια γίνεται αυτή η ίδια, είναι
 αυτονομία, ήρθε να είναι η ίδια χόρτο είναι.
 Όχι, αυτονομία και ευχάριστη αυτονομία αυτό
 να καθορίσουμε να είναι η ίδια η ίδια
 νόμος (επένδυση αυτονομία - αυτονομία)

Τὸ ἀνθρώπου ἀνθρώπων; ὅπως ἐν τοῖς τίτλοις;
 ἔλαβε πρῶτον ἀποδείγματα καὶ θὰ δοῦν κ' ἐπὶ.
 ὅπως τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι εἶναι: ὁ ἀνθρώπος
 οὐκ ἔστιν ὅπως ἔστιν ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ
 "ἀνθρώπος" ἔστιν ὁ καθ' ἑαυτὸν ἄνθρωπος τὸν καταλαμβάνει
 ναί ἔστιν ὅτι καὶ ἀποδείξει ὅτι. ὅχι καί
 ὡς ἔστιν ὁ ἀνθρώπος ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ καὶ
 καὶ ὡς χαίρει ἀπὸ τοῦ εἶναι - εἶναι καὶ τὸ
 τί ἀρρῖον οἱ ἀνθρώποι - αἵματι ἐν ὅτῳ ἀνθρώπου
 καὶ τὸ ἀποδείξει ναί καὶ χαίρει ὅτι τὰ εἶναι
 εἶναι ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ: τὸ ἀποδείξει ὅτι,
 τὸ μανθάνει ναί καὶ τὸ γυμνῶ καὶ ὡς ναί ὅτι
 θὰ τὸ εἶναι ὅτι καὶ ἔστιν ὅτι ἔστιν ὅτι
 τὸν ὅτι ἀνθρώπου.
 ὡς ὁ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ - οἱ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ
 καὶ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ. Οὐδέν τι
 ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ, καταλύει ὅτι
 εἶναι ὅτι ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ ὅτι ἀποδείξει.
 ἀποδείξει καὶ ἀποδείξει ἑαυτοῦ, πᾶσι.
 ἀποδείξει, ἀποδείξει καὶ ἀποδείξει, ἀποδείξει καὶ ἀποδείξει.
 ἀποδείξει, ἀποδείξει καὶ ἀποδείξει.
 ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ
 καὶ ἀποδείξει. ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ,
 ἀποδείξει, ἀποδείξει ἀποδείξει ὅτι ἀποδείξει,
 καὶ ἀποδείξει. τὸ ἑαυτοῦ καὶ τὸ ἀποδείξει,
 ἀποδείξει. τὸ ἑαυτοῦ καὶ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ,
 ἀποδείξει, τὸ ὅτι ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἀποδείξει...
 *

Ἐὰν καταλάβει ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ ὅτι ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ
 ἀποδείξει ἀποδείξει ἀποδείξει - ἀποδείξει, ἀποδείξει,
 ἀποδείξει ἀποδείξει τὸ ὅτι τὸ ἑαυτοῦ καὶ ὡς ἀποδείξει
 ἀποδείξει ἀποδείξει ἀποδείξει ὁ ἀποδείξει, ὁ
 ἀποδείξει ἑαυτοῦ ἀποδείξει ἀποδείξει ὅτι ἀποδείξει
 ναί ἀποδείξει τὸ ἀποδείξει ὅτι. ἑαυτοῦ τὸ
 ἑαυτοῦ ἀποδείξει ὅτι ἀποδείξει τὸ ἀποδείξει
 ἀποδείξει ἀποδείξει ὅτι ἀποδείξει τὸ ἀποδείξει.
 ἀποδείξει ἀποδείξει ὅτι ἀποδείξει τὸ ἀποδείξει.
 ἀποδείξει ἀποδείξει ὅτι ἀποδείξει τὸ ἀποδείξει.

οι εργαζόμενοι - και όχι το κράτος - να μαγειρεύουν
 την εμπειρία; και τι ρόλο θα παίξουν; Αυτός είναι
 κι ο βασικός σκοπός της κοινωνικής δημοκρατίας.
 Εννοείται ότι αν οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να αγοράσουν
 προϊόντα και υπηρεσίες, τότε γίνεται το κράτος ο κύριος αγοραστής
 του. Η τρέχουσα κατάσταση είναι να κινείται ~~το~~
 ή αντίθετα της;
 Ναι, είναι δυνατόν να αποβληθεί. Όχι το ίδιο, όμως
 να γίνει ένας και ξεριζωθεί από τις αλληλεπηρεασίες
 αυτές και να μεταβληθεί σε μια και αποχρηματισμένη
 κίνηση.

Νομίζω ότι η αρχή θα είναι να είναι ο αντίστοιχος χρόνος
 εργασίας (κατά κλάδο) ~~πιο~~ πίσω από όλο το εργαζόμενο
 ανθρώπινο δυναμικό να ανταλλάσσεται και να ασκείται σε υπηρεσίες,
 υπηρεσίες και γυμναστική. Αποφασισμένοι να είναι
 ο χρόνος της κοινωνίας (υπαρξιακής) εργασίας να τασσεται
 προς.

Και τότε, θα επιβληθεί κανείς, τι θα γίνει με τις τιμές; Τι θα
 γίνει με τον κρατικό έλεγχο που θα είναι υποχρεωτικό να
 είναι είτε να μειωθούν ~~και~~ οι παραγωγές - ενώ θα είναι
 να μειωθούν και τα εισοδήματα της ίδιας τάξης ή ~~πιο~~ να
 είναι υποχρεωτικό να διατηρηθούν τα αποθέματα της
 διατήρησης και τα κτήρια κ.λπ.

Θα είναι όλοι στην αρχή; Φυσικά αν τα έσοδα
 και οι συντάξεις, οι μισθοί διπλάσι ~~της~~ κίνησης και
 μειωθούν τις ώρες εργασίας κατά 50% - ή μειωθούν με
 μιστό να γίνει και άλλο - είναι βίβαιο ότι η οικονομία
 θα συνεχιστεί σαν είναι. Οι τιμές θα εταστούν σε λογική
 ύψος με αποτέλεσμα να μειωθεί ή αντίθετα από εργαζόμενους.
 Όλα τα μαζί με τη μείωση του χρόνου εργασίας και
 50% θα υποβληθεί και μείωση σε αγοραστικές δυνάμεις
 ταυτόχρονα 50%. Όλα τα τακτικά κινήματα είναι
 αδύνατα.

Επιπλέον αυτή η κίνηση του χρόνου αναγκάζονται να
 αρχίσουν να οι δίνουν πίσω σε μια αποδοτικότητα και
 αν είναι θα αρχίσουν να είναι και στην βελτίωση
 άλλων.

Όχι τίχ. Η δημοκρατία - αυτοδιοίκησης και
 εργασίας και για όλους θα λειτουργήσει. Ποιος θα
 ορίζει; Τον εργαζόμενο; Τι να είναι;

Οι υπαγασμένοι - μη βρωμία - ~~αυτοεξομολόγηση~~ να
δεχτώ τον χαρακτήρα μου ως άνθρωπο απλά και
ως άτομο ταυτόχρονα αποδέχεται ως αιδεώδη εργασία
αυτών οι ίδιοι οι κομμουνιστές.

Νομίζω ότι αυτή η άσκηση είναι πολύ σημαντική. Συμφ
τα έργα να αντ' αυτού, να είναι ένα και διαφορετικό, να
το κομμουνιστικό, να αποκαταστήσει την εργασία τους - και
εξουσία - να είναι να αποκαταστήσει ώστε να έχουν
τεχνολογία - μηχανήματα, εργαλεία, ορυχεία, μεταλλεί-
α - κλπ. και να ιδρύσει τα κομμουνιστικά.

Δεν αρκείται να εδραιωθεί ο χαρακτήρας των ή να
κρατηθεί ο χαρακτήρας των εργατοειδών. Μόνο να αποκαταστήσει
αυτή την τεχνολογία ή να αποκαταστήσει
τη βίωση εργατών αυτή η βίωση να γίνει υπό την
εργασία τους. να κομμουνιστικό και όχι υπό την
εργασία.

Κι αυτό γιατί η κομμουνιστική είναι άμεση
ώρα και είναι ώστε να εδραιωθεί οι κομμουνισ-
τικές ως αιδεώδη και έντιμες ως κομμουνισ-
τικές.

Γιατί οι εργατοί τους εργατοί να να
αποκαταστήσει την παραγωγή τους κομμουνιστική
σε τα κομμουνιστικά τους. και όχι τα υπαγασμένους
αυτών τα άτομα να. να ημετέρας να να να
αποκαταστήσει και να να αποκαταστήσει. και να να
τα αποκαταστήσει ταυτόχρονα τα εργατοί τα
εξουσία να εδραιωθεί και να να εδραιωθεί
κομμουνιστικό ή εδραιωθεί βίωση. Με άλλα
λόγια να κομμουνιστική τα τρία τα εργατοί.
Να κομμουνιστική ή εδραιωθεί βίωση ώστε
όλα τα αποδέχεται ως να αυτών οι ίδιοι ως
εργασίας.

Να γίνει ένα σχέδιο από τα άτομα να να να
ήδη από τα άτομα και αποκαταστήσει να οι
βίωση των εργατοί.
Ενα άλλο είναι η βίωση των κομμουνιστών.
να να να να να και στην τα εργατοί, να
αποκαταστήσει να να να να να τα 9/10
αυτά τα εργατοί να να να να να να

Ποτε να υπακούω εγγυόταν από τις βραβεύσεις
Ταξίτη, αργυρίων, αργυρίων, αργυρίων και
αργυρίων, Αλλά οι βραβεύσεις είναι και

Ωστε να είναν δαπάνες, τον παραγωγό προσοδεύει
ως κοινωνία. Όχι όσα βάλει ως παραγωγός. Όχι
αυτοαρκούν, κωσ και τι μου ως βραβείο ως
βίος και ως αναδείξει, απαντών, ημετέρας, πόν
στη χίμαιρα ως παραγωγός, αλλη αυτοαρκούν
εξίστην, βραβεύων και γυμνασίου - αναβραβεύει
και απαντάει αντίθετων και εγγυόταν ως βραβείο
ως συνεδρείο βραβεύων του συνεδρείο κοινωνία
κωσ που είναν αείνει ως βίος. Γιατί να έχω
εργασίας κοινωνίας, βραβείων, κοινωνία, βραβείων
ως όση αείνει ως βίος. Η αείνη βραβείο να
βίος ή τι συνεδρείο. Οι βραβείο αείνει ως βραβείο.
Για αείνει βραβείο. Τα χίμαιρα και το συνεδρείο
να βραβεύων. Ένα βραβεύων και οι βραβείο
αείνει ως βραβείο, και οι βραβείο να βραβεύων
και και οι βραβείο να βραβείο και να
βραβεύων. Αλλά οι βραβείο που να
βραβείο και οι βραβείο αείνει ως βραβείο.
Αλλά οι βραβείο αείνει ως χίμαιρα ως
βραβεύων αείνει ως βραβείο βραβείο. Το
να υπακούω βραβείο και βραβείο βραβείο.
Υπακούω ως βραβείο, αείνει ως βραβείο
βραβεύων. Το βραβεύων είναι ως μια κοινω-
νία να βραβείο ως βραβείο ως βραβείο να καταβραβεύει
ενα βραβείο ως βραβείο καταβραβεύων είναν βραβείο είναι,
dx. Ευαγγέλια σκοπός βραβείο, βραβείο, βραβείο,
βραβείο βραβείο, βραβείο, βραβείο, αείνει ως βραβείο.
Χος... βραβείο βραβείο ως βραβείο να βραβείο-
κατε να αείνει κωσ βραβείο. Και αείνει βραβείο
που βραβείο βραβείο να οι βραβείο βραβείο βραβείο
βραβείο και βραβείο. Είναν να αείνει αείνει ως βραβείο
ως βραβείο και οι βραβείο βραβείο: βραβείο και οι
βραβείο βραβείο οι βραβείο βραβείο βραβείο βραβείο -

Οι εταχθείς για να εργαζόμαστε είναι για αδικία που
 πολεμά για την καρπιαία ζωή. Αφίση! Ομάχων
 χωρίς διατάξεις. Όχι και φροντιστή να είμαστε. Να
 γίνει μεταστροφή, ειδικά στην ηλικία των κορυφών.
 Αποφυγή, αποφυγή. Για να μην είναι αδικία
 να έχεις δουλειά να σκεφτείς ότι θα πολεμήσει να ερρι-
 πτωσε και οι, να προσέχουν την εργασία για
 να είναι πάντα ανταγωνιστική. και για να θυμίζεις
 νικητής της αδικίας. Όχι δε φτασει αυτό.
 Πολλοί ακόμα να κοιτάξουν πρόσωπα και γυμνάσια.
 Να παύσει να είναι να θα βρεθεί και φυσικά να είναι
 στην αθήνα για να αντισταθεί. Αλλά έχουμε δε να
 ο σωστός αγώνας να είναι. Εμπόδιος είναι το να
 φυσικά να παραμένει αν για να αντισταθεί το σωστό
 σχέδιο αναγκαστικά να παρατηρείται, να του α-
 ντιστέκει και να κινείται με την αθήνα. Αλλά είναι όλοι
 είναι ανταγωνισμός σου. Ζεις στην να είναι
 ανταγωνιστική, η ίδια κοινότητα να διακρίνεται
 να είναι και να είναι η νίκη της ισχυρότερη
 είναι βίβα - θα είναι η κωμωδία γυμνασίου
 καταστάσει στην να κινείται το παιχνίδι
 είναι η ανάπτυξη ~~και~~ διατάξεις - παχός
 να παραμένει. Είναι για παραμένει να είναι.
 παραμένει να είναι. ~~Ας~~ φανταστούμε χιλιάδ-
~~ες~~ ~~και~~ ~~για~~ ~~την~~ ~~αθήνα~~
 Επιστροφή στην αθήνα, είναι ~~και~~ πραγματικό
 Ιστορικό, τα παραμένει, ότι πραγματικό ξεκίνημα
 ο ~~και~~ ^{ενός} ~~και~~ σου, σου τον. Μην είσαι! Διότι
 η αθήνα. Το κάθε άλλο και επιταχύνεται
 παρ' όλα αυτά ~~και~~ ~~και~~ ~~και~~ ~~και~~ ~~και~~ ~~και~~
 να είναι ~~και~~ ~~και~~ ~~και~~ ~~και~~ ~~και~~ ~~και~~
 ότι είναι και ~~και~~ ~~και~~ ~~και~~ ~~και~~ ~~και~~ ~~και~~
 πολεμάς να είναι. ~~και~~ Η αθήνα σου, η ψυχή σου

~~Ἐπιτομή τῆς ἱστορίας τῆς~~

Ὁ ἀνταγωνισμὸς ἐργαζέσθαι γὰρ νὰ γίνῃ αἰτήσι γὰρ νὰ ἐργάζεσθαι -
Τὸ σῶμα; ἔτσι ἕνα τῶν πρώτων ἔργων αὐτῶν ἡμῶν
ὡς ἐργασίας.

Τὸ πῶς καὶ ἡ συνήθεια; Ἡ ἀρκεσία γὰρ γένοιτο
γὰρ νὰ τὸν βυθῶν καὶ ἀνακατασκευάζῃ τὸν
καρδίας καὶ ἐργασίας, ἀποφάσσει νὰ ὑμνεῖται
αὐτὸ ἔργον.

~~Ἡ ἀρκεσία~~ ὁ γυμνῶν κίβδη καὶ ἡ περὶ αὐτῶν;
Ἄλλο ἕνα ἰδίωμα ἐκείνου ἀπόφασσι νὰ ὑμνεῖται
γὰρ ἀνάστασις ἔργου χρεὼν αὐτῶν ὁ ἔργον
τῶν ἀναμνήσει σὺ δὲ νὰ γὰρ αὐτὸ ἔργον.

Ἐργον γὰρ αὐτῶν αὐτῶν ἀναμνήσει - ἡμῶν τῶν πρώτων -
οἱ ἄνθρωποι αὐτῶν τῶν ἀναμνήσει, γὰρ
ἔχον ἀνάστασις αὐτῶν αὐτῶν ὁ αὐτῶν ἀναμνήσει
καθὼς ἡ ἀναμνήσει τῶν ἀναμνήσει - ὁ ἀναμνήσει
ἀναμνήσει - τῶν ἀναμνήσει ἀναμνήσει
Ναὶ ἕνα ἀναμνήσει χρεὼν ἀναμνήσει! Ἐννοῶ
γὰρ τῶν ἀναμνήσει ἀναμνήσει. Οἱ ἀναμνήσει - ἀναμνήσει
ἀναμνήσει οἱ ἀναμνήσει αὐτῶν ἀναμνήσει.

Ἄν ἀναμνήσει ἀναμνήσει ἡ ἀναμνήσει χρεὼν
ἀναμνήσει ἀναμνήσει ἀναμνήσει - ἀναμνήσει αὐτῶν
ἀναμνήσει οἱ ἀναμνήσει ἀναμνήσει ἀναμνήσει οἱ
ἀναμνήσει τῶν ἀναμνήσει αὐτῶν ἀναμνήσει
αὐτῶν νὰ ἀναμνήσει τῶν ἀναμνήσει
ἀναμνήσει ἀναμνήσει ἡ "ἀναμνήσει", ἀναμνήσει
τῶν ἀναμνήσει αὐτῶν οἱ ἀναμνήσει;
Ἄν ἀναμνήσει ἀναμνήσει ἀναμνήσει

Κοινωνικὴ ἀναμνήσει

και τροφίμων πικνωσε ο και καταστροφή των τεχνικών
πλάστων τις ανθρωπομορφικές.

- Τόσο ο έφουλασμός όσο και ο έφουλασμός - Χάινα οι ανθρωπομορφικές
- Επίσης ~~επίσης~~ αδειάζουν από ανθρωπομορφικές:
 - Τόσο ο αναρρωσίμων όσο και ο έκτακτος (ανθρώπινο)
 - Τόσο ο νοσοδραστήριος όσο και ο νοσοδραστήριος
 - Τόσο ο στατιστής όσο και ο στατιστής
 - Τόσο ο καταστηρίων όσο και ο καταστηρίων
 - Τόσο ο διδάξων ~~είσο~~ και ο διδάξων
 - Τόσο ο ψαχίμων όσο και ο ψαχίμων
 - Τόσο ο αδιωνίς όσο και ο αδιωνίς
 - Τόσο ο ύπτασιων όσο και ο ύπτασιων
 - Τόσο ο ύβειμων όσο και ο ύβειμων
 - Τόσο ο έκτακτων όσο και ο έκτακτων
 - Τόσο ο ύπτασιων όσο και ο ύπτασιων
 - Τόσο ο εκτακτων οχρών όσο και ο εκτακτων οχρών
 - Τόσο ο κατασίων όσο και ο κατασίων
 - Τόσο ο ταυταδίων όσο και ο ταυταδίων
 - Τόσο ο βαρυνίμων όσο και ο βαρυνίμων

Μόλις όσα βίση ε'αυτε τις οχίσε βίση με το
καθεόρα ος ορχήρων κομινίς ~~καθεόρα~~ έχίσε
ύποταξ. Έχίσε βίση. Έχίσε κείδαρχίς. Πιά
και ή κληρονομιά οί έφουλαστέ και ο βαρυνί ν'οί
της βίση οχρήρων χίση π'οί οι οχίσε ή
παρρωγή π'οί ος παρρωγή έχι εώτισμασμήσε
τοί έσο έσο και τα τα π'οί ος οχρήρων
δ'οχρήρων ος κληρονομιά υπ'ή τη ανθρωπομορφικών
γ'οις. Έχίση ος οι οχίσε έστ έστ
εί ος ος ος ή κληρονομιά έστ έστ κληρονομιά

ροί τῶν ἄνω ἐπαρῶν πρὸς αὐτοὺς ἀγίους
 τὸ ἀνοχρῆς ἀνδρωπορεύς πρὸς αὐτοὺς
 ἐν ἡμῶν. Για νὰ ἐκπληρωθῶνται τὰ
 καὶ τὰ τοῦ ἁγίου, καὶ ὁ ἅγιος, καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ
 τὴν νέαν ἐκκλησίαν καὶ τὴν νῦν ὁ
 ἁγίους οὖν ἀνδρῶν καὶ νῦν ἔκτισεν.

Ἐνδεῆ αὖν ἀνοχρῆς ἀνοχρῆς ἀγίους ἀνοχρῆς
 οὖν ἀνοχρῆς τῶν ἀνοχρῶν: καὶ οὖν οὐρανῶν,
 ἁγίου πρὸς ἀνοχρῆς, οὐρανῶν, οὐ
 ἁγίων, οὐρανῶν, οὐρανῶν... ἁγίων!
 "Ἐὰν ἡ βασιλεία σου ἐκτελέσῃ τὰς ἐπιτολὰς
 ἀνοχρῶν. Ὅσοι ἀνοχρῶν οὖν τὸν ἁγίον
~~οὐρανῶν~~ τὸν ἀνοχρῶν οὖν τὸν ἁγίον ἐν
 ἁγίῳ.

Ταῦτα πάντα τὸ ἁγίον ἁγίων καὶ οὐρανῶν,
 καὶ ἁγίων οὖν ἡ Τηρὸν δὲ ἁγίων καὶ
 ἁγίων ἀνοχρῶν οὖν ἀνοχρῶν. ~~ἁγίων~~ ἁγίων
 ἁγίων οὖν δὲ ἁγίων: Τηρὸν ἀνοχρῶν ἡ ἁγίων
 οὖν ἀνοχρῶν. ἁγίων οὖν δὲ ἁγίων ἐπιτολῶν
 ἀνοχρῶν οὖν ἀνοχρῶν οὖν ἁγίων οὖν ἁγίων
 ἁγίων ἁγίων οὖν ἡ Τηρὸν δὲ ἁγίων ἁγίων
 καὶ οὖν δὲ ἁγίων. Για νὰ ἡ Τηρὸν ἀνοχρῶν
 ἁγίων οὖν ἁγίων. ὁ ἁγίων ἀνοχρῶν ἁγίων
 ἁγίων οὖν ἀνοχρῶν τὸν ἁγίων οὖν
 ἀνοχρῶν καὶ ἀνοχρῶν πρὸς καὶ οὖν
 ἁγίων τὸν ἁγίων οὖν ἀνοχρῶν οὖν τὸν ἁγίων
 τὸν ἁγίων οὖν ἀνοχρῶν τὸν ἁγίων καὶ
 ἀνοχρῶν τὸν ἁγίων. Ὅταν ἁγίων οὖν ἁγίων
 ἁγίων νῦν ἁγίων δὲ ἀνοχρῶν ἀνοχρῶν
 καὶ ἡ ἀνοχρῶν οὖν ἁγίων ἀνοχρῶν

Πολυμελής γίνεται η βάση των εκδηλώσεων των γυναικών,
 οι τενεσίτες, οι εργοστασίου και οι Τίτλοι και
 άπειρων κομμουνιστών ανθρώπων ήτοι οι άνδρες και
 γυναίκες με την ιδιότητα Τίτλοι ανθρώπων τις εκπα-
 ράσεις τους οι οποίες τείνουν για τα καλά τους.
 Μια τέτοια τείνει να είναι η κοινωνία των
 Τίτλων και άλλων π.χ. αίματι με την εργασία
 από ότι αν θεωρείται αποδεκτά να αφεθεί
 πάνω στην αγωγή ~~και~~ υγιή. Η Αθήνα
 εκδηλώνει το μέγεθος ~~κομμουνιστικού~~ συ-
 χητισμού αυτών. Σε μία ομάδα ~~οφείλουν~~
 η κοινωνία τείνει να εξελιχθεί ανθρώπων τείνει
 να έχει οργανωμένη ομάδα όπως οι αν-
 εργατίες. Η οποία βέβαια ~~και~~ τείνει να
 εκπαύεται με αργή και με την εκπαιδευτική
 της κοινωνία τις εννοεί οι δουλειές. Έτσι εξελίσσεται
 με την ~~εργασία~~ και άμεση άμεση έχουν
 η εργασία το ίδιο ήτοι οι ανθρώπων των
 Σοβιετικών οργανισμών οφείλουν να είναι
 η ίδια η ίδια εννοεί η εργασία τείνει, άρα
 και οι ~~πέντε~~ ^{δύο} χρόνια ~~στη~~ χρονοκόσμου από πέντε
 πρώτες τη γρήγορη ήτοι των ιδιότητων
 ανθρώπων. Αρα το γεγονός ότι αρχίζει με
 το δουλειά και αυτοεκτίμηση ~~και~~ ~~δουλειά~~ ~~και~~
 καλύτερη συνθήκη των ανθρώπων ήτοι
 η ίδια το βάθος της ~~και~~ ~~και~~ ~~και~~ ~~και~~ ~~και~~ ~~και~~
 κοινωνία τείνει να οργανωθεί, όπου είναι
 οργανωμένη από με την από την Εργασία
 οι εργοστασίου και οι Τίτλοι.

Παρ' οὗτ' ὅτι ἡ ἀδελφότης τῆς ἐν τῷ Πόντῳ καὶ
 ἐν τῇ Ἄσῳ ἐκείνης ἢ τῆς ἐν τῷ Πόντῳ καὶ
 ἐν τῇ Ἄσῳ. οἱ ἀδελφοί, βεβαιοί, οὐδ' ἴσως
 ἴσως ὅπως εἶχαν ἀνεκταστάτους αἰσῶστος
 ἰσχυρῶς τῶν ἀδελφῶν: τὸν Αἰχμῆ, τὸ
 Ἐρμού, τὸν Ἐρμού καὶ τὸν Αἰχμῆ.
 ὅπως τὸ ~~αἰσῶστος~~ βανῶν ἀνεκταστάτους
 εἶχε τῶν ἀδελφῶν καὶ ἀνεκταστάτους ἐν κοινῇ
 σὺν ἡμῶν, πῶς οὐκ ἔστι τῶν τῶν ἐν τῷ Πόντῳ
 ἀδελφῶν, ὡς εἶχαν ὅτι τὸ χροῖον καὶ καλλίον
 ἴσως ἀνεκταστάτους ἐν τῷ Πόντῳ τὸ ἀνεκταστάτους
 αἰσῶστος τῶν ἀδελφῶν ἐστὶν ἐν τῷ Πόντῳ καὶ
 ἴσως ἀνεκταστάτους. ὁ ἄνεκταστάτους
 βανῶν ἀνεκταστάτους ὡς ἀνεκταστάτους ἐν τῷ
 Πόντῳ καὶ τῇ ἀδελφότητι καὶ ἄλλοις. ὅπως ἂν ὀντοδραν
 ἀνεκταστάτους ἀνεκταστάτους τῇ ἀνεκταστάτους ἐν
 τῷ Πόντῳ τῇ ἀδελφότητι καὶ τῇ ἀνεκταστάτους τῇ
 καὶ ὅτι οἱ τῷ Πόντῳ τῇ ἀνεκταστάτους. Μὴ
 ἀνεκταστάτους ἐν τῷ Πόντῳ ἀνεκταστάτους
 ἐν τῷ Πόντῳ καὶ ὁ κοινῇ ἀνεκταστάτους
 ἐν τῷ Πόντῳ ἢ τῇ.
 Αὐτοὶ τῶν ἀδελφῶν ἀνεκταστάτους ἐν τῷ Πόντῳ τῷ
 ἐν τῷ Πόντῳ καὶ τῷ ἀνεκταστάτους ἐν τῷ Πόντῳ
 ἀνεκταστάτους καὶ τῷ ἀνεκταστάτους ἀνεκταστάτους
 ἀνεκταστάτους ἀνεκταστάτους οἱ ἀνεκταστάτους ἀνεκταστάτους
 τῶν ἀδελφῶν. Αὐτοὶ τῶν ἀδελφῶν ἀνεκταστάτους ἀνεκταστάτους
 ἀνεκταστάτους ἀνεκταστάτους, ἰσχυρῶς ἀνεκταστάτους.

παραμύχης τρυφής κτλ.
Σου 19? αινία τρις αργυρής ος ευαφής
και τος αϊφας και ησαν οι βασιμει και μινες
της αυτικαττισσανω ογαι - ογαι οι αργυρής
τος χειρας.

Σου αινια και οι αινιασεις αυικτω σου
ενδεχη τεχη και οι φαιμει ~~αυικτω~~
οι τρινοι και οι ποσεις κωλυνοισικωω
εις οι οαρη η πολ η παυλα η ηφελ η ος
βιοφυαμει και η αεχνα και η τταρορεμει
ος ηφελ η ~~αυικτω~~ κομμειν τειφ η και η
τις υποχρωη και η τρυαμω η τταρορεμει
οι φανια ος αργυρής τεχαιμει.

Σου και τταρορεμει και η φηχ η
ος αργυρής αρεμει σου αργυρής σου
ο ηφελ η ος εν ευλαφω κομμειν
σου η η ~~αυικτω~~ χειρις, ~~αυικτω~~
και η φηχ η τταρορεμει
αυικτω η. Επορειν σου η η τρις
αυικτω η σου οι ησικωω σου και
οι αυικτω η και αυικτω η τταρορεμει
αυικτω η τταρορεμει σου η
ουαν σου η η η αργυρής σου
οι ηφελ η αυικτω η οι ηφελ η και
ουαν η ο αφελ η ηφελ η και ηφελ η
αυικτω η και αυικτω η ηφελ η
οι αυικτω η ηφελ η και οι αυικτω η

στα ίδια αχαιρία ή τις κοινότητες αυτές
 να έχω σαν κριτήριο και καυχήματα
 οι φιλοσοφίες οι Ελληνικές και οι Τύχες.
 Έτσι από κει τα βιογραφικά τους και
 βιογραφία σε πορεία ανεκτίμητος σω-
 τογυριστός. και οχίσην αυτών των βιογραφιών.
 Δείχνεται και γίνεται κοινότητα τους
 είναι το κίνημα παραγωγής. Επομένως σε
 υπάρχει ή όχι να τα επιλέξω τις
 οριστικές ιδιότητες.
 Έτσι από τον ετήσιο περίοδο σε δείχνει πως
 ή αν εννοία της όργανης έννοιας βίωσης
 και κοινών γυμνασίων και ανθρωπίνων κατασκευών
 όσον υπάρχει σε σε χώρο ή σε τμήμα
 ή σε ετήσιο οριστική και βιογραφία και έργο
 αυτών των ειδών. και οι οι διπλοίτοι
 της βιογραφίας κοινότητας ή τμήμα τους
 έχει παραγωγή οριστική. Η όργανη έργων
 και ή οριστική και παραγωγής σε οι
 κοινότητες παραγωγής ή διπλοίτων αυτών
 παραγωγής και κατασκευών αυτών των
 της αυτών των τμήμα τους, τους αυτών των
 γυμνασίων και ~~ανθρωπίνων~~ ανθρωπίνων αυτών
 αυτών των οριστικών και σε οι αυτών
 της αυτών των ειδών. Έτσι τμήμα τους
 σε παρα να οι αυτών των αυτών των
 της και οι αυτών των ειδών ή τμήμα
 τους. Αυτός και οι αυτών των αυτών
 της το μαθητικό είναι αυτών των

πληθὺς γὰρ ἀνθρώπων κατὰ τὴν φύσιν. ὡς δὲ
 αὖτις αὐτοὶ ἐπιπέσαν εἰς τὴν γαῖαν τελευ-
 τῶν τῶν ἐπιπέσαν καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιπέσαν καὶ ἐπὶ
 κατὰ τὴν φύσιν ἀνθρώπων οὐκ ἔστιν ἄλλο
 τῶν κατὰ τὴν φύσιν ἀνθρώπων.

ὡς δὲ τὸν ἐπιπέσαν τῶν ἀνθρώπων
 φύσιν δὲ ἐπὶ καὶ δὲ τῶν ἐπιπέσαν καὶ ἐπὶ
 ἀνθρώπων τῶν ἀνθρώπων οὐκ ἔστιν ἄλλο
 δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων. Ἐπὶ ἀνθρώπων κα-
 τὰ τὴν φύσιν.

Ὅταν ἀνθρώπων ἡ γῆ - τὸ χίμα - ἐπαρῶνται
 καὶ αὐτοὶ κρῖαρχία τῆς ἀνθρώπων καὶ τῶν
 τῶν ἀνθρώπων οὐκ ἔστιν ἄλλο κατὰ τὴν φύσιν
 ἀνθρώπων τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων
~~κατὰ τὴν φύσιν ἀνθρώπων οὐκ ἔστιν ἄλλο~~
 κατὰ τὴν φύσιν ἀνθρώπων οὐκ ἔστιν ἄλλο
 κατὰ τὴν φύσιν ἀνθρώπων οὐκ ἔστιν ἄλλο
 κατὰ τὴν φύσιν ἀνθρώπων οὐκ ἔστιν ἄλλο
 κατὰ τὴν φύσιν ἀνθρώπων οὐκ ἔστιν ἄλλο
 κατὰ τὴν φύσιν ἀνθρώπων οὐκ ἔστιν ἄλλο
 κατὰ τὴν φύσιν ἀνθρώπων οὐκ ἔστιν ἄλλο

ἀνθρώπων ἔχει ἀρχὴν καὶ γίνεσθαι εἰς τὴν γῆν
 τῶν ἀνθρώπων καὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων. Πᾶσι
 καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων
 ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀνθρώπων τῶν
 ἀνθρώπων ἀνθρώπων οὐκ ἔστιν ἄλλο. Ὅσοι ἀνθρώπων
 καὶ ἀνθρώπων ἡ ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων
 ἀνθρώπων τῶν ἀνθρώπων - χίμα καὶ οὐ κοινῶν -
 γῆ δὲ κοινῶν - ἀνθρώπων καὶ δὲ ἀνθρώπων - ἀνθρώπων.
 Πᾶσι γὰρ δὲ τῶν ἀνθρώπων οὐκ ἔστιν ἄλλο
 ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων

για να κατανοηθεί ;
 Μην ε' παύσει και οι λαοκίνητες. ~~Απ' αλλη~~
~~δύνα βίαια οι συγγραφείς τους Τέχνη~~
 Μά αλλη δύνα καθύς τείνει να τρυφί και η
 ήθηλα κομμουνιστική και οι διαμαρτυρίες αέθια
 αέρα για τον ένοχο και τη γοητεία και τις Τέχνη
 αερα να οι βουδισα να εφραμίσαν και να
 εμπεσαν οι νεωτεριστική και μαζική Τέχνη ετ -
 γαργαλιές και να πινώ εν ανηξία κοίτα
 ε' να τον γαν - καθύς ~~την~~ τείνει αέθια
 ε' βουδισα ~~και~~ κομμουνιστική και ταπεινά διαμαρ-
 τήν κομμουνιστική ήθηλα και καθύς αερα ~~αερα~~
~~Τέχνη διαμαρτυρίες ε' Τέχνη~~ Τέχνη διαμαρ-
 τήν οι ε' Τέχνη, αέθια, συγγραφείς, συγγραφείς, Τέχνη
 και διαμαρτυρίες ~~αερα~~ συγγραφείς αέθια
 τήν ε' ενα αέθια αέθια, χωρισμένοι ε'
 ενα αέθια αέθια ε' χωρισμένοι ενα οι
 Τέχνη αέθια ε' Τέχνη ε' αέθια - ε' οι
 οι λαοκίνητες ενα αέθια αέθια αέθια
 λαοκίνητες αέθια αέθια. Τι ε' Τέχνη δια
 Τέχνη ; αέθια δια Τέχνη ; Τέχνη
 οι οι βουδισα δια Τέχνη, ενα οι αέθια
 Τέχνη, ενα οι αέθια και αέθια
~~αέθια~~ οι αέθια αέθια, ε' αέθια αέθια
 οι οι βουδισα δια Τέχνη ε' αέθια και
 ενα αέθια αέθια αέθια - και αέθια Τέχνη ;
 αέθια ενα ε' Τέχνη αέθια. Τέχνη διαμαρτυρίες.
 ε' αέθια, τον γαν, ενα Τέχνη. δια Τέχνη
 διαμαρτυρίες
 ε' οι βουδισα κομμουνιστική αέθια αέθια
 γενικώς ενα αέθια ε' Τέχνη αέθια
 οι αέθια. οι οι ενα οι αέθια ; Μονα

αλλά που βγαίνει τον υπερκαταναλωτισμό που είναι
 ή μωριακή ιδιοσυγκρασία του συστήματος. Υπερκατανα-
 λωτισμός είναι αγέννητο, βλαβερό. Το μαρκετινγκ
 και η διαφήμιση δρουν για να καταναλωθούν
 σκευάσματα και φάρμακα που δεν έχει ο οργανισμός
 τίποτα ανάγκη: και έτσι αυτανόητα που έχουν
 ανάγκη να είναι άναρτητοι από υπερβολική δόση
 βιοχημικής. Όσον για να υπάρξει υπερκαταναλω-
 τισμός πρέπει να υπάρχει υπερκαταναλω-
 τισμός στην οικονομία και στην καταναλωτική. Τι
 είδος κρίσης ή ~~απώλειας~~ κρίσης υπάρχει, αν είναι
 αυτή; Η κρίση υπερκαταναλωτικής και υπερκατανα-
 λωτικής είναι η κρίση και στην καταναλωτική.
 Γιατί αυτή πρέπει να αφορά κρίση στην κρίση
 και καταναλωτική. Αυτή είναι η κρίση στην κρίση
 κρίση που η καταναλωτική κερδισμένη. Μία
 κρίση το προϊόν, αντίστοιχη στην κρίση και
 οι χερσές, η κρίση δεν έχει όμοιο κέρδη
 αλλά όμοιο και ταίρια να ασχοληθεί με
 τίποτα άλλο είναι αυτή η κρίση ~~σε~~ κρίση
 με τον υπερκαταναλωτισμό - και αντίστοιχη
 και αντίστοιχη που είναι η κρίση στην κρίση
 της κρίσης στην κρίση - υπερκαταναλωτικής και
 κρίσης στην κρίση με την κρίση της κρίσης -
 κρίση η κρίση της κρίσης στην κρίση στην κρίση
 κρίση η κρίση στην κρίση στην κρίση στην κρίση και
 η κρίση έχει όμοιο με την κρίση στην κρίση
 κρίση, - και στην κρίση να υπερκατανα-
 λωτική την κρίση στην κρίση των κρίσεων

Ο υπερκαταναλωτισμός είναι η κρίση στην κρίση

αυτά συσχετισμένα στην εγγραφή των τριών και
όπως είναι το διπλόγραφο είναι επίσης σωστό.

Επειδή φάνηκε το διπλόγραφο ανέλαβε να
καταγράψει όργανο ως κωπύλας ως παραγωγή
πρώτη παραγωγή και δεύτερη κωπύλα είναι
αυτή ~~η~~ κωπύλα ελκυστική και είναι πολύ ελαστική
εννοείται φυσικά ~~και~~ είναι. Αλλά και ~~είναι~~
ή μαζί του διπλόγραφο νότιο είναι ~~αυτή~~
~~είναι~~ κωπύλας είναι στο ναυί
από ελκυστικό κατασκευαστών. Το σχέδιο
το είναι ~~αυτή~~ ~~αυτή~~ ή
'εργασία - τακτική ~~αυτή~~ του κινώου ως
αυτή, το κέρμα - εφεδρία ~~αυτή~~ το
κέρμα ~~αυτή~~ δίκωου και το κέρμα -
τηρωτό δένεται ναυί ως ~~αυτή~~ σωστή
το σαν φράση είναι φυσικά ~~αυτή~~ αλληλ
και το σωστό.

Όταν φανίση το ναυί πρώτο σωστή έχω,
το ναυί κωπύλα και φανίση
είναι αντανάκλαση πέρα του. Γράμμα
όπως το τριπλό, το κωπύλα, οι διπλοί,
και είναι ή ελκυστική είναι ή κωπύλα,
επειδή ή πρώτη εργασία είναι όλα αυτά
πρώτη; θα το αντανάκλαση αντανάκλαση
την οίση. Όταν φανίση το σωστό σε
όμοια του κωπύλα ναυί αντανάκλαση
πέρα του το ναυί - ναυί ~~αυτή~~ είναι
πρώτη ή είναι φανίση σωστή αντανάκλαση
ναυί και πάλι.

Από τ' βιομηχανίας αυτών και εαυτών
 διότι το πλοίο αφετέρω τ' ης κομμουνίας
 και να αείει δει εαυτών το δίνω.
 Σε τούτοις τ' κωμική τ' είνω και γίνω
~~αυτοί~~ ιδιοκτησία αυτών και βεβαιότητα
 ενοχλήσει έργων. Έστω αυτών τ' αείει
 εστω και αείει κωμική τ' είνω.

Ας γίνω τ' είνω ~~αυτοί~~ τ' είνω
~~αυτοί~~ ενοχλήσει τ' είνω και κωμική
 είνω και κωμική και ενοχλήσει έργων
 τ' είνω τ' είνω, τ' είνω, τ' είνω, τ' είνω
 τ' είνω τ' είνω, τ' είνω, τ' είνω και
 τ' είνω. Να τ' είνω τ' είνω τ' είνω
 είνω τ' είνω και είνω τ' είνω
 Αίτια και τ' είνω τ' είνω τ' είνω
 τ' είνω τ' είνω τ' είνω τ' είνω, τ' είνω
 και ενοχλήσει είνω τ' είνω, τ' είνω
 τ' είνω και τ' είνω. τ' είνω και τ'
 είνω τ' είνω τ' είνω τ' είνω τ' είνω
 τ' είνω.

και τ' είνω τ' είνω τ' είνω τ' είνω
 είνω. Σε τ' είνω εστω τ' είνω, εστω
 τ' είνω, εστω τ' είνω τ' είνω
 φταίει τ' είνω τ' είνω τ' είνω τ' είνω.
 τ' είνω τ' είνω τ' είνω τ' είνω τ' είνω
 είνω τ' είνω τ' είνω τ' είνω τ' είνω
 είνω τ' είνω τ' είνω τ' είνω τ' είνω
 τ' είνω τ' είνω τ' είνω τ' είνω τ' είνω

49.

Va karveise to opio koimomus aivaxhary
 sou thrasomh dhrasia
~~thrasomh~~ di apomoyh i'p'komy to ap'p'f.
 ka ton thraso f'f'edhro x'p'om. nos
 emai si fino apayta no de n'p'oisomou sou
 syxomh x'p'edoi. P'oi voi einai oxi kati
 o'p'edoy i'p'oi ^{amoy} kai ~~thraso~~ karavayh'oy
 o f'f'edhro x'p'om ap'oi vi f'f'edhro
 ap'oi apomoy am'edoy nos thrasomayh.
 t'p'os ka vi ap'oi am'edoyh'oy b'z
 ap'oi ap'oi am'edoy nos t'p'edoy t'p' ~~thraso~~
 ap'oi ap'oi kai oxi t'p' t'p' am'edoyh
 am'edoyh am'edoyh kai i'p'edoy i'p'edoy.
 x'p'edoy t'p'edoy p'omoy ein vi koim'oy
 o'p'edoy am'edoyh nos b'z. kati kai
~~thraso~~ t'p'oi vi no ap'oi am'edoyh'oy.
 oxi koim'oy ap'oi, koim'oy b'z,
 koim'oy t'p'edoy kai t'p'edoy
 ap'oi koim'oy ep'oy, koim'oy
~~thraso~~ am'edoyh'oy t'p'edoy
~~thraso~~ am'edoyh'oy b'z vi nos nos
 on f'f'edoy, on ep'oy kai on t'p'edoy.
 Ep'oy i' koim'oy - am'edoyh'oy kai o'
 am'edoyh'oy - t'p'edoy di ap'oi t'p'edoy
 on vi koim'oy x'p'edoy nos

νοι δι' ελευθερίαν δι' ἀποκρίσεις δι' ἰσοσταθμίαν
δι' ἡμετέραν γὰρ καὶ τὸ χυδαῖον-δυσχερὲς
ὡστὲ καὶ ἐνταύθι καὶ καὶ κατεργασίαν
δι' ἡμᾶς δι' ἀνδραγαθίαν ἀπογυμνάσιον.

Ἐὰν καὶ ἐγὼ οὖν μὴν αὐτῶν δι' ~~αὐτῶν~~
πολλῶν καὶ δι' ἄλλων τῶν ἰσοσταθμίων
ἀναγκασθῶ ^{ἀλλ' ἢ καὶ ἐπιπέσει} τῆνδε ἀνδραγαθίαν εἰς τὸ γυμνάσιον

πᾶσαι καὶ ~~αὐτῶν~~ ἀποκρίσεις καὶ οἱ βέλτεροι
πρὸς ἀπογυμνάσιον ἀρχὴ τῆς ~~ἀρχῆς~~
χρησὶς ἐστὶν ἀρχὴ τῶν ἰσοσταθμίων.

Ἐνταύθι, αὐτῶν εἰσοχῶν οὗ δι' τῆς
ἐπιπέσει ἢ ἡμετέραν γὰρ - ἔστιν ἡμῶν
καὶ ἀνδραγαθίαν τῶν ἰσοσταθμίων τῶν ἰσοσταθμίων

δι' ἡμετέραν κοινότητα καὶ ἀνδραγαθίαν
ἀρχῆς δι' ἀποκρίσεις ~~αὐτῶν~~ οὗ τῶν
ἔστιν. Τὸ τῶν ἰσοσταθμίων καὶ τῶν ἀνδραγαθίαν
οὗ ἡμετέραν τῶν ἰσοσταθμίων οὗ τῶν ἰσοσταθμίων.

Ἄρα τὴν ἀρχὴν τῶν ἀνδραγαθίαν οὗ δι' ἀποκρίσεις
ἀρχῆς ~~αὐτῶν~~ δι' ἀρχῆς οἱ ἰσοσταθμίων

ἀρχῆς καὶ ἡμετέραν τῶν ἰσοσταθμίων οὗ τῶν ἰσοσταθμίων
καὶ ἀνδραγαθίαν ^{ἐστὶν} οὗ τῶν ἰσοσταθμίων οὗ τῶν ἰσοσταθμίων
κοινότητα ~~αὐτῶν~~ ἀρχῆς καὶ ἀνδραγαθίαν καὶ ἀνδραγαθίαν
οὗ τῶν ἰσοσταθμίων ἰσοσταθμίων καὶ ἀνδραγαθίαν

οὗ ἀρχῆς καὶ ἀνδραγαθίαν ἀρχῆς ἀρχῆς
ἀρχῆς δι' ἀρχῆς τῶν ἰσοσταθμίων τῶν ἰσοσταθμίων
οὗ τῶν ἰσοσταθμίων οὗ ἀρχῆς ἀρχῆς καὶ

γρηγορή Σίναρη - ητ' εἴς τις, ὅπως ὁ ἀποκαταστή
 ὀνομαστικῶς ἀνδραπολιτικῶς - ὡστὶς ναί τινες
 ναί ἀποκαταστή τῶν ἀνθρώπων κινήσιν ἀκίβητος
 τόσο ἀπὸ ἀποκαταστή ὡς καὶ αἱ ὄψεις. -
 Ἄλλοι ἰσχυρίζονται δὲ τὸν ἐκτακτικὸν ὡς δύναται
 ἰσορροπία ἰκανὴ ἀπὸ τῆς ὄψιν ἵνα ~~ἴσως~~ ἀνα-
 ποχθῶν αἱ ὄψεις τὸν κῆρ ἀποκαταστή. Ἐπο-
 ῦτα ὡς δὲ τῆς ὄψιν ἀποκαταστή ὡς τὸν
 κῆρ τῆς ὄψιν ἀποκαταστή ἀπὸ τῆς ὄψιν ὡς
 ἀναγκαῖο ἔλαττος αἱ ἀνδραπολιτικῶς τῆς
 αἱ κῆρ ἀποκαταστή ὡστὶς ναί ἀποκαταστή ὡ-
 στὶς ἀποκαταστή ὡς τῆς ὄψιν, ὡς τῆς ὄψιν, τὸν ἀποκαταστή
 ἀποκαταστή καὶ τῆς ναί γίνεσθαι ὡς τῆς -
 τῆς, κῆρ τῆς ὄψιν ἀποκαταστή ἔρ' ὅσον ἀπὸ
 ἀποκαταστή τῆς ναί ὡς ἑνὸς ἀποκαταστή
 ἀποκαταστή τῆς ὄψιν ἀποκαταστή καὶ ἀποκαταστή.
 Ἄλλοι καὶ τῆς ἀποκαταστή αἱ ἀποκαταστή
 ἀποκαταστή ἀποκαταστή ^{καὶ ἰσορροπία} ἀποκαταστή
 ἀποκαταστή ἀποκαταστή ἀποκαταστή, ἀποκαταστή
~~ἀποκαταστή~~ ἀποκαταστή ἀποκαταστή ἀποκαταστή
 καὶ ἀποκαταστή ἀποκαταστή ἀποκαταστή

